SUSAN DOYLE

Dulce-amar melodia curgea

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA

COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Ginny îşi alese un loc pe nisipul fierbinte, îşi întinse cu grijă prosopul şi se culcă printre miile de trupuri întinse pe plajă. Un timp rămase astfel, cu degetele de la picioare înfipte în nisipul cald şi afânat şi fruntea rezemată pe braţe, savurându-şi independenţa.

Apoi se ridică în capul oaselor, îşi potrivi o şuviţă de păr după ureche şi privi în jur, cu un oftat de plăcere. Da, de-acum încolo era stăpână pe viaţa ei, putându-şi-o făuri aşa cum voia.

Nu mai trebuia să răspundă pretenţiilor interminabile şi certăreţe ale lui Mimm. Nu mai trebuia să se repeadă la magazinul din colţ, după câte un fleac pe care mama ei vitregă insista că uitase să-l cumpere. Nu mai trebuia să sară din pat tocmai

când era gata să adoarmă. Mereu şi mereu, aceeaşi Mimm: Virginia?

Eşti sigură că ai încuiat uşa de la intrare? Ia du-te si mai vezi o dată! Virginia, o să plouă, adu hainele în casă. Ba nu, de fapt n-o să plouă. Du-le înapoi. Virginia, fă copiii să tacă, ştii că mă doare capul. Virginia, trebuie să cârpeşti iar pantalonii lui Edward, mai ţine minte şi singură, ştii ce greu mi-e, după halul în care ne-a lăsat tatăl tău. Virginia, ocupă-te de aranjamentele pentru nunta lui Margaret, văd că-i hotărâtă să meargă până la capăt. Sunt sigură că încă n-ai făcut nimic.

Virginia-n sus, Virginia-n jos, Virginia fă aia, Virginia rezolvă ailaltă. Şapte ani o ţinuse tot aşa, iar la douăzeci şi trei de ani începea să nu mai suporte. Dar, în fine, acum se terminase. Copiii nu mai erau copii. Margaret se măritase, la optsprezece ani, cu un om de afaceri serios. Ted, acum în vârstă de douăzeci şi doi, îşi luase diploma, după ani de zile de studiu pe brânci, câteva burse şi cheltuirea tuturor economiilor lui Ginny. îşi amintea cu ce zâmbet victorios îi vorbise despre viitorul lui.

- Am un noroc extraordinar, Gin. Să primesc un post la profesorul Harrison! E de-a dreptul incredibil, fantastic! Rareori angajează oameni atât de tineri ca mine.

Ted îşi tot aranja o şuviţă de păr care se încăpăţâna să-i cadă pe frunte. îi puse pe umăr o

mână osoasă, spunându-i cu glasul îngroşat un moment de jenă:

- Ginny, niciodată n-am să-ţi pot mulţumi cum se cuvine pentru că mi-ai oferit şansa asta. Niciodată.

Virginia se întoarse spre fratele ei. Acesta avea deja umerii cam cocârjaţi, ca orice savant pasionat, şi paloarea unui şoarece de bibliotecă. După lentilele groase ale ochelarilor cu ramă de baga, ochii îi erau injectaţi de nesomn. In ultima vreme, sora lui îi descifrase în privire începuturile unor cercetări sâr- guincioase, alternanţa între frustrare tăcută şi triumf stăpânit, care aveau să-l urmărească tot timpul de-a lungul viitoarei lui vieţi de studiu. Doi ochi căprui inteligenţi, care o priveau pe Ginny cu căldură şi recunoştinţă cam spăşită.

Ginny se înroşi la faţă.

- N-am făcut nimic, Ted, îi spuse ea. Tu singur ai făcut totul şi Dumnezeu e martor că meritai să câştigi. Toate lunile alea de studiu istovitor, nopţi nedormite, muncă în vacanţe, eforturile pentru ultima bursă - pe care ai şi obţinut-o.

- Nu, Ginny, o contrazise el cu blândeţe. Fără tine n-aş fi putut face nimic şi o ştii foarte bine. Mi-ai fost alături tot timpul, ca un tampon între mine şi Mimm. Dacă nu veneai acasă atunci când ai venit, ştii ce-ar fi trebuit să fac, nu-i aşa? Să mă las de şcoală la şaisprezece ani şi să mă angajez. Nici

nu mai ştiu de câte ori mi s-a spus că era ultimul meu an de stat pe tân- jală, că Mimm nu mai putea continua să îngrijească de

nişte băieţi mari care nu contribuiau şi ei financiar. Dacă tu n-ai fi renunţat la Conservator, niciodată n-aş fi reuşit, Ginny, cum bine ştii. îţi sunt recunoscător şi, într-o bună zi, vei fi mândră de mine. înţelegi, sunt conştient de sacrificiul pe care l-ai făcut.

Ginny îşi înghiţi nodul amar din gât, amintindu-şi de cariera muzicală pe care şi-o abandonase. îşi privi degetele înăsprite de muncă, flexându-le absentă, în timp ce se lăsa un moment în voia valului de durere care o străbătea când se gândea la ceea ce-ar fi putut să se întâmple. Muzica fusese lumea ei, refugiul ei, alinarea ei, de când soarta lăsase prea de timpuriu tânăra familie fără tatăl pe care-l iubiseră cu toţii. Preparatorul ei îi spusese că avea şansele unei cariere strălucite. De ce să dea cu piciorul unei asemenea şanse, numai pentru toanele unei mame vitrege, când era înzestrată cu atâta talent şi cu făgăduiala unui viitor de excepţie?

Hotărârea neabătută o ajutase să păstreze un ton ferm în timp ce-i explica:

- Nu numai eu exist pe lumea asta, Herr Kleine. înţelegeţi, de când a murit tata, mama noastră vitregă nu se simte prea bine. E nervoasă şi oboseşte repede, şi nu poate ieşi din fundătura

asta unde-şi plânge singură de milă. Dacă era vorba numai de noi două, n-aş fi stat un moment pe gânduri, dar mai este şi fratele meu Edward, şi sora noastră mai mică, Margaret, care

a rămas fără tată la o vârstă nedrept de fragedă. Fără mine, viaţa ei familială va fi un infern, şi n-are decât unsprezece ani. Iar Ted nutreşte ambiţia asta încă de când era mic. Dacă sunt în casă, pot să am grijă de mama noastră vitregă şi de ei în acelaşi timp. S-ar putea chiar să dau lecţii de pian pentru începători, câteva ore zilnic, ca să mai câştig un ban.

Insă această ultimă speranţă nu i se realizase. Mimm se plânsese că zgomotul ar fi distrus-o.

- Ştii doar că n-aş putea să rezist, Virginia, îi spusese ea, când Ginny propusese acest plan. Pur şi simplu nu suport şi e nedrept că propui aşa ceva. Mi-e destul de greu să te aud pe tine exersând zilnic, şi fără falsetele altor copii.

Ginny luă o mână de nisip, lăsându-l să se cearnă încet printre degete. La fel se risipiseră şi problemele ei: încetul cu încetul.

La scurt timp după ce absolvise Edward urmase căsătoria lui Margaret. Ce minunat era să aibă parte de o asemenea fericire şi protecţie la frageda vârstă de optsprezece ani, îşi spusese Ginny, cu invidie lipsită de răutate. Era de ajuns să-i vezi ca să-ţi dai seama că Margaret şi Hector Cameron erau făcuţi unul pentru celălalt. Hector

urma s-o iubească pe mica lui Margaret şi s-o apere de greutăţile vieţii. Avea aproape dublul vârstei ei şi era un om de afaceri realizat. Ii construise

o căsuţă de vis cu vedere spre Watson's Bay, destul de aproape de a mamei lui pentru ca aceasta s-o ajute pe Margaret ca o adevărată bunică iubitoare, la toamnă când urma să nască. Ultima oară când Ginny îi vizitase, Hector şi soţia lui amenajau fericiţi camera copilului, cu tapet înflorat şi vopsea albă. Observând adoraţia posesivă cu care o privea din când în când Hector pe Margaret, Ginny înţelesese că i se luase încă o povară de pe umeri.

Nunta lui Margaret fusese momentul de început al unei schimbări din partea lui Mimm. Cu acel prilej, cunoscuse un bărbat pe care fragilitatea şi constituţia ei mignonă păruseră să-l cucerească. Nervozitatea şi auto-compasiunea dispăruseră. în locul lor se iviseră o forţă şi o hotărâre pe care Ginny nu le mai văzuse. Totul era atât de ciudată încât Mimm o luase complet pe nepregătite în ziua când anunţase, pe un ton calm:

- Mă voi recăsători, Virginia. Ai şi ghicit, poate? John şi cu mine vrem ca totul să decurgă foarte discret

- doar o ceremonie civilă, aşa cum se cuvine pentru o văduvă cu copii mari. De fapt, am şi planificat-o, va avea loc peste două săptămâni.

Cred că mă voi debarasa de casa asta. Oricum, zona nu mi-a plăcut niciodată şi nici tu nu te-ai simţit bine aici, după ce a trebuit să te laşi de şcoală, aşa că nu vei avea nimic împotrivă.

Nedreptatea acestui comentariu o durea pe Ginny, dar reuşi să-şi stăpânească replica, în timp ce mama ei vitregă continua netulburată:

- In continuare poţi face ce vrei, Virginia. N-am să te stânjenesc. Oricum, am şi dat casa în evidenţa unui agent imobiliar, aşa că va trebui să te muţi, când voi pleca şi eu la John. Desigur, îţi va reveni o mică parte din câştig, dar mă tem că nu prea mult. Margaret şi Edward vor primi şi ei cât li se cuvine, însă ştiu că iubitul vostru tată ar fi vrut să fiu independentă, fără să trebuiască să apelez la John pentru orice fleac. In ultimii ani am fost destul de umilită şi mulţumesc lui Dumnezeu că scap în sfârşit de grija banilor. Nu va mai trebui să socotesc fiecare bănuţ.

Ginny zâmbi răutăcios în sinea ei. Mimm nu făcuse mari eforturi cu socotitul - aceasta fusese sarcina fiicei sale vitrege.

Acum nu mai conta. In sfârşit, era liberă. Chiar dacă avea douăzeci şi trei de ani şi nu-şi mai făcea iluzii de reluare a carierei sale ratate, numai acest gând îi umplea sufletul de o dulce melodie.

Când sosise vremea să plece din casă, descoperise că regreta surprinzător de puţine lucruri. Ultimii ei ani de viaţă acolo fuseseră

monotoni şi încordaţi, dacă nu chiar nefericiţi. Totuşi, îşi dădu seama cu oarecare deznădejde că mica sumă de bani pe care i-o alocase Mimm avea să se cheltuiască rapid pentru o nouă locuinţă. Trebuia să caute o casă cât mai ieftină.

îşi găsise provizoriu o cameră destul de părăginită, lângă King's Cross, şi începuse să caute o slujbă prin ziare, cam fără speranţă, dându-şi seama că nu era pregătită pentru mare lucru în afara muncii casnice. Era pe punctul să-şi piardă orice speranţă, când descoperise un anunţ ce părea destinat anume ei.

în anunţ se solicita o femeie liniştită, serioasă şi educată, pentru a superviza studiile unui copil într-o ambianţă plăcută, la ţară. Pe lângă leafa generoasă, pe Ginny o atrăsese cel mai mult ultima precizare: „...preferabil cu posibilităţi de a preda pianoforte standard la nivel de începători şi a cultiva interesul muzical“. Asta o făcuse să se hotărască. Scosese din buzunarul husei maşinii de scris recomandarea de la Herr Klein, îşi pusese pe cap o pălărie, se încheiase la impermeabilul alb pentru a-şi ascunde rochia de bumbac cam jerpelită şi alergase la agenţia de plasare care publicase anunţul.

Fusese intervievată, acceptată, iar aceasta era ultima ei zi la Sydney. Camera, pe care urma s-o evacueze în dimineaţa următoare, fusese deja luată în primire de un student sărac la arte

plastice, adus de Ted. Se numea Clive Barratt şi era prietenul surorii unuia dintre colegii lui Ted. Ginny îl întâlnise doar o dată - în aceeaşi dimineaţă, când venise grăbit să vadă camera. Avea o barbă blondă cârlionţată, ochi albaştri cu un luciu ştrengăresc şi un stil caustic de a vorbi, iar com-

portamentul lui era atât de neconvenţional încât lui Ginny îi cam păruse rău pentru sora prietenului lui Ted. Clive îi spusese, fără s-o slăbească o clipă din ochi, că odaia îi convenea de minune şi, înainte de a pleca, îşi lăsase într-un colţ geanta de voiaj. Ginny îşi împachetase lucrurile în două valijoare, iar cămăruţa păruse s-o renege deja, preluând dezordinea boemă a noului locatar.

In loc să-şi petreacă ziua acolo, Ginny se hotărâse să se ducă la plajă, aşa că-şi scosese costumul şi prosopul dintr-o valiză. Era o zi caniculară şi, întrucât noua ei viaţă urma să aibă loc la vreo patru sute de kilometri distanţă de litoral, bănuia că avea să mai treacă mult timp până să poată lenevi din nou pe nisipul unei plaje oceanice.

O briză uşoară stârnea valuri, risipind arşiţa sufocantă, iar Ginny, ridicându-se în picioare dintr-o singură mişcare mlădioasă, se hotărî să facă o baie. Işi îndesă sub cascheta roşie părul negru, lung până la umeri, şi porni printre trupurile tolănite la soare, fără să ia în seamă privirile pe

care le atrăgea de pretutindeni.

Dacă cineva i-ar fi spus că se putea considera frumoasă, Ginny l-ar fi privit chiorâş. Totuşi, înfăţişarea ei avea ceva frapant, cu trăsăturile aristocratice, pielea măslinie şi netedă, ţinuta mândră şi mişcările graţioase ale membrelor lungi şi suple, făcând oamenii s-o

privească pe furiş. Ochii căprui ca alunele, într-o nuanţă mai deschisă decât a ochilor lui Ted, erau spuziţi cu aur. Colţurile li se arcuiau fermecător, sub sprâncenele arcuite, definite clar. Uneori îşi dorea să nu fi fost chiar atât de clar definită în toate. Deşi îi lipsea aerul de sârguinţă şi îndărătnicie al lui Ted, era conştientă de impresia pe care le-o dădea oamenilor: independenţă provocatoare, fermitate şi spirit hotărât.

Ginny se avântă în valuri, aruncându-se prin brizanţii înspumaţi până ajunse la apa liniştită din spatele acestora, după care începu să înoate cu mişcări puternice. Işi croia drum prin undele sărate, paralel cu plaja, lăsând în urmă mulţimile şi propriile ei gânduri, savurând-şi propria izolare şi răcoarea oceanului.

In sfârşit, cu răsuflarea tăiată, se întoarse pe spate şi începu să facă pluta, legănată de unduirile mării, cu ochii închişi sub văpaia orbitoare a soarelui.

Apoi, dintr-o dată, liniştea i se spulberă.

In apropierea ei se auzi un plescăit, câteva

picături de apă o stropiră pe faţă şi un glas întrebă:

- N-ar fi mai bine să te întorci dincolo de geamanduri?

Ginny se întoarse alene, fără să se grăbească.

Cuvintele necunoscutului îi aminteau de Mimm, care mereu obişnuia s-o întrebe: „N-ar fi mai bine să te apuci de spălatul vaselor?“ - numai că acest glas era

cam de-o sută de ori mai gros decât vocea piţigăiată şi plângăreaţă a mamei ei vitrege şi avea o undă de autoritate la fel de convingătoare ca tânguielile neajutorate ale lui Mimm.

Când îl văzu pe posesorul glasului, Ginny îşi dădu seama că nu avea motive să se mire.

Studie trăsăturile parcă sculptate în lemn de mahon şi umerii alarmant de laţi ai bărbatului care călca apa lângă ea, simţind un spasm incomod în inimă, care o nemulţumea. Până acum nimeni nu mai avusese un asemenea efect asupra ei. Dar poate că cel mai mult o irita unda aceea familiară de autoritate, recunoscu Ginny, privind ochii de o culoare ciudată, cenuşie ca ardezia, cu sprâncene negre şi stufoase. Probabil că părul bărbatului, ascuns sub o caschetă albastră cu alb, în culorile tradiţionale ale salvama- rilor, era la fel de negru - negru şi sârmos. O privea atât de dezaprobator, încât Ginny aproape că zâmbi, spunându-şi că la fel de negru şi zburlit trebuia să-i fie şi

temperamentul.

Uitându-se pe lângă el, Ginny îşi dădu seama că se îndepărtase mai mult decât intenţionase. Steguleţele galbene ale geamandurilor care indicau zona cea mai sigură pentru înot pe ziua în curs fluturau departe, aproape contopindu-se cu fundalul auriu al plajei. Capetele oamenilor din apă se vedeau doar ca nişte puncte multicolore.

- Iţi dai seama că ai ajuns prea departe, spuse sal- vamarul, parcă citindu-i gândurile. Prin partea asta trece un curent perpendicular care le creează probleme tuturor, cu excepţia celor mai puternici înotători. Mai bine lasă-mă să te însoţesc înapoi.

Va să zică, aşa! Se credea singurul înotător robust din preajmă, nu? Ginny se burzului, deşi ştia că trebuia într-adevăr să se înapoieze în apropierea geamandurilor. Totuşi, avea să-i arate ea lui! Urma să-l lase să pornească primul, pentru ca apoi să-l ajungă din urmă şi să-l întreacă. Măcar ca să-i mai taie cheful de a face pe stăpânul cu ea.

- Nu e nevoie să mă aştepţi, îl informă ea rece. Prefer să înot singură, de-asta m-am îndepărtat. Poţi să pleci înapoi, vin şi eu în câteva minute.

Impotriva propriei voinţe, buna creştere o obligă să adauge:

- Oricum, îţi mulţumesc că ai venit după mine.

Salvamarul nu răspunse. Se mulţumi să încuviinţeze din cap, apoi se întoarse şi porni spre mal, într-un craul rapid şi graţios, demn de toată

invidia.

Nu peste mult, Ginny se hotărî să pornească şi ea. Fusese una dintre cele mai bune înotătoare din şcoală şi nimic nu-i plăcea mai mult decât o asemenea provocare.

După ce înotă câteva minute, însă, îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Mişcările ei viguroase şi armo-

nioase n-o făceau să înainteze deloc - sau aproape deloc. Cascheta salvamarului se îndepărta tot mai mult în faţa ochilor ei şi, pentru prima oară, Ginny simţi că membrele îi erau îngreunate. Probabil ajunsese prea aproape de curentul perpendicular. „Păstrează-ţi calmul," îşi spuse ea. „Câteva minute încă, şi-ai să ieşi din curent."

Dar nu ieşea. Continua să înainteze, însă mai încet decât melcul, iar braţele şi picioarele îi oboseau tot mai mult. Respira în gâfâieli neregulate şi, oricât se zbătea, nu rezolva nimic.

în acel moment sună clopotul de rechini. Ginny îl auzi, departe în turnul clubului nautic, urmat aproape imediat de cel al observatorului dinspre capătul plajei. Toţi ca unul, oamenii din apă se întoarseră spre mal, iar Ginny, izolată şi deznădăjduită, înţelese că trebuia să facă acelaşi lucru, indiferent dacă acel curent buclucaş o lăsa sau nu.

Ceea ce urmă fu un coşmar pe care nu spera decât să-l poată uita într-o bună zi. La început

înotă cu eforturi controlate dar, pe măsură ce malul se apropia, Ginny începu să-şi imagineze că fiecare val care-i mângâia picioarele era un trup lunecos, cenuşiu şi rece. începu să dea din picioare înnebunită. Braţele i se zbăteau tot mai obosite, plămânii i se încordau dureros şi, în panică, începu să înghită primele guri de apă sărată. Se înecă, se scufundă, ieşi din nou la

suprafaţă, simţi cum îi aluneca din cap cascheta. „Nu te lăsa, nu te lăsa!“ repeta încontinuu o voce în mintea ei.

Nu se lăsa, într-adevăr, dar nu-i folosea la nimic. Era prea obosită, prea epuizată. Intr-un fel, i-ar fi făcut
o plăcere imensă să nu se mai chinuiască. Era atât de uşor să se lase în voia mării, atât de simplu şi liniştitor...

- Nu te zbate. Lasă totul în seama mea, spuse un glas lângă urechea ei.

Braţele care o cuprinseseră păreau la fel de puternice ca ale zeului Neptun. Ginny se lăsă cu bucurie în voia lor. Inchise ochii, în faţa cărora îi dansau steluţe negre şi maronii.

Fu purtată în braţe până pe plajă şi aruncată fără ceremonie pe nisip. Un deget îi deschise gura cu forţa, fu apucată de păr, dureros, şi simţi cum îi era tras capul pe spate. In momentul când două buze cu gust sărat se lăsară peste ale ei, Ginny avu prima reacţie. Deschise ochii şi împinse înapoi

pieptul gol şi ud care se lăsa peste ea, blocând lumina soarelui.

- Să nu-ndrăzneşti! gâfâi ea, indignată.

Salvamarul o privi indiferent, cu un uşor zâmbet
triumfător, apoi o întoarse rapid cu faţa în jos şi se apucă să-i tragă pumni în spate. Din gura lui Ginny începu să se prelingă apă. Era prea vlăguită ca să se împotrivească. Işi spuse ca prin ceaţă că aşa-i trebuia.

Doamne, Dumnezeule! De ce trebuise ca tocmai acest om s-o salveze şi s-o aducă pe plajă în halul acela...?

Gemu jenată, şi imediat salvamarul o întoarse la loc, ridicând-o în şezut. O rezemă de propriul lui trup şi începu să-i maseze energic spatele.

- Vă mulţumesc, le spuse el curioşilor care se adunaseră în jur, acum şi-a revenit.

Apoi, către Ginny:

- Nu-i nici o grabă. Când te mai întremezi, îţi luăm lucrurile şi te duc acasă cu maşina mea. E acolo, pe esplanadă.

- Nu... nu e nevoie să te deranjezi... murmură Ginny. Acum... acum mă simt perfect... serios...

începeau să-i clănţăne dinţii şi-şi dădu seama că tremura toată. Se adună pe picioare, hotărâtă să ascundă acest lucru, dar se pomeni cu braţul strâns ca într-o cătuşă.

- Ne ducem să-ţi luăm lucrurile şi plecăm.

Apoi, salvatorul ei se întoarse spre o femeie cu înfăţişare mămoasă, care ezita îngrijorată în apropiere.

- Poate aţi dori să staţi puţin cu ea, până merg eu să-mi aduc lucrurile de la club, o rugă el, iar femeia încuviinţă imediat.

Nu era genul pe care să-l contrazici uşor, îşi spuse Ginny, în timp ce porneau toţi trei încet spre locul unde-şi lăsase grămăjoara de lucruri, pe nisip.

însoţitoarea ei era o femeie cumsecade, care conversă amabil, alungându-i din minte pericolul prin

care trecuse, iar când salvamarul reveni, Ginny se putu ridica în picioare fără ajutor. Işi luă pe ea halatul albastru flauşat de plajă, mulţumindu-i femeii pentru companie.

Salvamarul, îmbrăcat acum în pantaloni reiaţi strânşi pe şolduri şi o cămaşă de in crem, descheiată la gât, cu mâneci scurte, luă geanta de plajă a lui Ginny şi porniră amândoi spre trepte. Deşi urcuşul îi punea la grea încercare puterile slăbite, Ginny se strădui să nu se rezeme deloc de mâna care-i susţinea cotul. Ajunsă sus, întinse mâna să-şi ia geanta şi spuse:

- De-aici mă descurc singură, mulţumesc. Nu locuiesc departe, doar la câteva staţii cu autobuzul. Nu... nu ţi-am mulţumit cum se cuvine pentru... pentru tot ce-ai făcut. Nu înţeleg ce m-a

apucat ca să mă port atât de prosteşte.

- Te duc până acasă, spuse imperturbabil salvamarul.

- Nu e nevoie... protestă Ginny, nevoită să-l urmeze, întrucât geanta rămăsese în mâna lui. Depăşeşte cu mult atribuţiile dumitale. Mă face... mă face să mă simt prost... responsabilă de... de tot ce...

- Ar cam fi timpul să-ncepi să te simţi mai responsabilă, nu crezi? In ceea ce priveşte atribuţiile mele, sunt dator să te predau întreagă părinţilor. Şi nu mă contrazice. Pari gata să leşini din clipă-n clipă, dacă vrei să ştii.

- Nu locuiesc cu părinţii, stau singură, îl informă Ginny, nemulţumită că tânărul comenta felul cum arăta.

- Ăsta-i un motiv în plus ca să te duc cu bine acasă, replică el neînduplecat, deschizându-i portiera unei limuzine verzi parcate la umbră.

Ginny înţelese că n-avea nici un rost să-l mai contrazică. După ce o ajută să se aşeze, salvamarul îi puse geanta pe bancheta din spate şi se instală la volan.

- O ţigară?

Ginny clătină din cap, privind cum degetele lui lungi şi bronzate scoteau din buzunarul de la piept un pachet de tutun şi foiţe. Era nebişnuit ca un orăşean să-şi răsucească singur ţigările, iar Ginny urmări fascinată ritualul, minunându-se de

dexteritatea cu care degetele lui modelau cilindrul alb, pe care îl linse şi şi-l înfipse între buze.

- Eşti sigură că n-ai să te răzgândeşti? o întrebă el ironic, privind-o prin norul de fum cu un amuzament vizibil în ochii săi verzi-cenuşii.

Ginny roşi, dându-şi seama că fusese surprinsă uitându-se lung la el. De fapt, îşi spusese că tânărul de lângă ea avea părul întru totul la fel de negru şi sârmos cum ghicise ea. Iar acum, la gândul de a primi o ţigară răsucită de degetele acelea puternice, lipită cu ajutorul acelor buze ferme şi autoritare care le atinseseră atât de recent pe ale ei, roşeaţa i se răspândi din obraji până la rădăcinile firelor de păr umed.

Clătină iar din cap, întorcându-se grăbită spre fereastră. Continuă să privească afară până ajunseră în faţa clădirii unde locuia.

- La ce etaj stai?

- La patru, dar...

- Bine, atunci ia-o înainte. Nu poţi căra greutatea asta, slăbită cum eşti, iar lift cred că nu aveţi, comentă salvamarul, privind posomorât şi dezgustat pereţii coşcoviţi, cu tencuiala desprinsă, şi scara îngustă.

- Nu, n-avem lift, confirmă Ginny pe un ton de scuză.

La drept vorbind, se bucură când ajunse pe palier, unde revăzu plăcuţa cojită care anunţa „Etajul 4, camera 41“. Niciodată o uşă nu i se

păruse mai primitoare - niciodată, mai bine zis, până când se deschise pe neaşteptate, lăsând să se audă glasul glumeţ al lui Clive Barratt:

- Te-ai şi întors? Pofteşte în palat, prinţesă!

Oripilată, Ginny nu putu face nici un pas, până când omul din spatele ei o împinse înainte şi intrară amândoi. Privind în jur, observă şocată schimbările din locuinţă.

Pe divanul lat zăcea o pijama bărbătească dintr-un material cu modele ţipătoare. Masa de toaletă conţinea doi piepteni de fildeş îngălbenit, un pămătuf şi un bol de bărbierit şi o oglinjoară pătată, pe suport metalic rotativ. Un impermeabil de gabardină atârna

într-un cârlig, lângă pardesiul ei de tweed cu punctişoare pastelate, iar într-un colţ stăteau rezemate la nimereală nişte pânze şi un şevalet.

Ochii lui Ginny parcurseră toate detaliile în câteva secunde, până întâlniră alţi ochi, cenuşii ca oţelul şi plini de dispreţ. Glasul posesorului lor, când în sfârşit
i se adresă lui Clive Barratt, era la fel de rece:

- Priete... domnişoara de faţă a suferit un accident. Aş sugera, pentru început, un ceai tare şi odihnă. Dacă se întâmplă ceva, cheamă medicul. Norocul ei, în împrejurările existente, că nu locuieşte singură...

Tonul pe care rostise acest ultim cuvânt o făcu pe Ginny să tresară. Era încărcat de sensuri -

dezgustătoare, sordide. Totul era mult prea oribil. Nu se putea întâmpla cu adevărat!

Ginny se întoarse cu o expresie rugătoare, dar nu văzu decât un spate lat, în cămaşă de in crem, o ceafă robustă şi bronzată şi un cap brunet cu păr aspru, înainte ca uşa să se trântească şi un tropot de paşi furioşi să se îndepărteze pe scară.

Capitolul 2

- Ce l-a apucat? Mă crede băiatu' rău din poveste, sau ce? Şi de fapt, cine-i tipu'? întrebă Clive, desfăcându-şi degetele spatulate, de grafician, într-un gest comic.

Ginny, care rămăsese mută, se prăbuşi dintr-o dată pe singurul scaun, răsturnând un halat de satin purpuriu pus pe braţul acestuia. Era prea vlăguită ca să-l mai ridice.

în sfârşit, Clive Barratt îi observă paloarea feţei şi broboanele de transpiraţie de pe frunte.

- Băăă, da' bou mai sunt! exclamă el cu regret. Doar mi-a spus c-ai avut un accident, şi uită-te la mine, fac aici ca toţi dracii când tu ai nevoie de un ceai tare. Măcar atâta lucru cu cap a zis amicu'! Hai, dulceaţă mică, te-ajută tata să te culci în pătucu' tău de puf, ai să te simţi mai bine.

Familiarismele lui voioase o făceau pe Ginny să se înfioare, dar era sigură că s-ar fi simţit într-

adevăr mai bine dacă se culca, aşa că-l lăsă s-o conducă până la divan.

In continuare, fu nevoită să admită că Barratt era bunătatea întruchiptă. O acoperi cu o pătură, îi fierse un ceai pe primusul din colţ, dezgropă dintre boarfe o cutie cu biscuiţi, ba chiar îi găsi şi pieptenele şi umezi stângaci un prosop, cu care o tamponă grijuliu pe faţă.

Ginny începea să-şi revină. După ce bău a doua ceaşcă de ceai, întrebă:

- Cum ai intrat?

Clive zâmbi cu neruşinare.

- Simplu: baba-cloanţa de jos mi-a dat cheia ei. I-am spus că voiam să-mi las nişte chestii şi, cum sunt viitorul locatar, nu prea putea să mă refuze. M-am gândit să mă şi rad, dacă tot eram aici - în magherniţa de unde tocmai plec apa caldă-i o raritate. Ti-am văzut primusul din colţ şi am pus apa la încălzit.

- De-asta porţi barbă? Din cauza lipsei de apă caldă?

- Nu tocmai, dulceaţă. Mai greu mi-e să mă rad pe lângă favoriţii aştia şic, decât să mi-i dau jos cu totul. Nu, am barbă fiindcă-s artist - în devenire, desigur, sărac-lipit, categoric, şi netalentat, probabil - da' tot artist se cheamă că sunt. Iar lumea s-a obişnuit ca

artiştii să aibă barbă. Toţi marii artişti sunt bărboşi.

Barba şi arta merg mână-n mână, ca ouăle cu şuncă, brânza cu ţelină sau Hero cu Leandru.

Ginny chicoti.

- Aşa mai vii de-acasă, o lăudă Clive. Nu te speria de mutra mea de lup. A ta virtute nu va fi pângărită-n preajma mea, dulce domniţă! Fasonul ăsta feroce, rânji el diabolic, nu-i decât o mască. Din aceeaşi serie cu barba. Toţi bărboşii se uită aşa, urât, în compania fetelor drăguţe. Barba şi mutra - la fel ca fragii cu frişcă, pâinea cu unt, Echo şi Narcis.

Ridicându-se în capul oaselor, Ginny începu să se pieptene. Clive era un tânăr ciudat, cum nu mai cunoscuse niciodată, dar pe sub teribilismul lui de faţadă părea simpatic. Dintr-o dată, trase concluzia că era mult mai cumsecade decât îl crezuse la început.

- îl cunoşti bine pe fratele meu? întrebă ea.

- Pe Ted Sorrel? Nu prea bine, da' atâta cât l-am văzut, îmi place. Sigur, e o lume-ntreagă distanţă între noi. El e serios şi conştiincios, pe când eu... mă rog, vezi şi singură ce zgubilitic sunt.

Se aşeză pe marginea patului, picior peste picior, aprinzându-şi o ţigară.

- Totuşi, îi sunt recunoscător că mi-a găsit camera asta. Cu câtă plăcere am să mă mut aici, mâine! Dacă ţi se pare cam dărăpănată, s-o vezi numai pe aia de unde vin!

Privindu-l în ochi, Ginny îi puse întrebarea care o frământa de când se întorsese de la plajă.

- Chiar ai de gând să te instalezi mâine? Sigur nu voiai să vii azi? Fiindcă, dacă...

- Tţ, ţţ, ţţ, o întrerupse Clive. Va să zică, prinţesa îmi pune cinstea la îndoială! Pesemne arăt mai feroce decât credeam.

Ii zâmbi ispititor, suflând un nor de fum spre tavan.

- Bine, să dăm cărţile pe faţă. Ce te face să crezi că aş avea intenţii... ăă... nu tocmai onorabile? Nu crezi povestea mea atât de simplă?

Ginny arătă în jur, cu un gest neputincios, până ajunse cu privirea la pijamaua împinsă pe marginea divanului.

- Pijamaua asta? întrebă ea cu voce slabă. Sau, vreau să zic... totul...

Pe chipul lui Clive se ivi înţelegerea, urmată imediat de un amuzament răutăcios.

- Doamne Sfinte! Deci, asta te sperie! Văd că trebuie să mărturisesc totul.

Işi întinse un picior şi scoase din buzunarul pantalonilor o papiotă de aţă albă şi un plic cu ace de cusut. Pentru prima oară, arăta cu-adevărat spăşit.

- Ascultă-mi pledoaria. La o adică, pot explica totul. Jumătate ai şi auzit. Voiam doar să-mi las nişte lucruri, să despachetez câte ceva, şi pe urmă, când

babeta de jos mi-a spus că plecaseşi la plajă

pentru tot restul zilei, m-am gândit să mă şi bărbieresc. Cât despre... ăă... pijama, azi-dimineaţă când te-am văzut mi-am zis că eşti o fetiţă drăguţă - ştii, cuminte şi cinstită, la fel ca frăţiorul Ted.

Ginny se strâmbă. Ce descriere oribilă, „cuminte şi cinstită“! Mă rog, mai bine să-l asculte până la capăt.

- Aşa că mi-am cumpărat ace şi aţă din drum, de la Woolworth, cu gândul să-ţi las un bileţel cu-o rugăminte, pe pijama, pentru când te întorceai. Un bileţel din-alea înduioşătoare care ating la coarda maternă orice femeie demnă de numele ei, mai ales când e vorba de burlaci neajutoraţi. Pricepuşi?

Ridică bluza veşmântului în discuţie, pentru a dezvălui o ruptură mare, cu margini destrămate, la subsuoară.

- Nu mă deranjează că nu i-a mai rămas nici un nasture, spuse el, arătând cu un deget osos marginea goală, dar să-şi piardă şi un braţ... asta s-ar putea s-o doară!

Ginny nu-şi putu stăpâni râsul. Era incorigibil!

Uşurat, Clive râse şi el.

- Deci, nu te-ai supărat prea rău? Ştiu că era o obrăznicie, dar altă pijama nu mai am.

Apoi zâmbetul îi pieri de pe buze, alungat de un alt gând.

- Ştii, încep să-mi cadă fisele una câte una. De-

asta s-a-ncruntat prietenul tău ca toţi dracii adineaori, când te-a condus acasă?

- De-asta, confirmă sec Ginny. Numai că nu e prietenul meu. De fapt, nu l-am mai văzut până azi si sper nici să nu-l mai văd vreodată.

Ceea ce era absolut adevărat, îşi spuse Ginny cu gravitate, amintindu-si dispreţul din ochii aceia reci si cenuşii care o măsuraseră cu privirea înainte de plecare. Iar cel mai groaznic era că, la prima vedere, desconsiderarea lui părea întru totul justificată, mai ales după modul de neiertat în care se comportase ea însăşi înainte. Ce-o fi apucat-o? Pesemne i se urcase libertatea la cap!

Ca să se mai uşureze, îi povesti lui Clive tot ce se întâmplase. Dar tânărul avea un caracter prea vesel ca să-i înţeleagă sentimentele de vinovăţie şi nu făcu decât să râdă cu lacrimi. Nu se opri decât când văzu expresia lezată a lui Ginny, iar atunci, ştergându-se la ochi cu o batistă enormă, o luă de mână şi-i spuse:

- Ascultă, dulceaţă, n-o pune la inimă. N-ai să-l mai vezi niciodată, aşa că ce naiba contează? Şi nici n-o lua în serios, e mai bine să vezi partea comică. Fii atentă. In fond, a fost vina mea - sau, mă rog, măcar în ultima parte - aşa că dă-mi voie să mă achit, invitându-te diseară la cină. Haide, insistă el, văzând-o că ezita, poţi

să te odihneşti toată după-amiaza şi vin să te iau

abia la şapte jumate. Te rog, ca să-mi faci şi mie o plăcere! Şi voi avea grijă să-ţi facă plăcere şi ţie! Ştiu un local excelent, răcoare, aer curat, dancing, program de cabaret - şi nu te obligă nimeni să dansezi dacă încă te mai simţi slăbită.

în fond, de ce nu? Era ultima ei seară în localitate, altceva de făcut nu avea şi, cu siguranţă, i-ar fi alungat din minte gândurile neplăcute.

înveselită, Ginny zâmbi.

- Mulţumesc, accept cu plăcere. Dar prietena ta? N-o să se supere?

- Prietena mea? Dacă ştii cumva cine e, prezintă-mi-o şi mie.

- Păi, când mi-a spus că urma să vii aici, Ted a zis că are un prieten a cărui soră... te cunoaşte.

Clive făcu un gest nepăsător.

- Dulceaţă, am o mulţime de prietene - şi prieteni. Dar nici unul - şi mai ales nici una n-ar obiecta să te invit în oraş diseară. E clar?

Spre uimirea lui Ginny, pentru prima oară în scurtul răstimp de când se cunoşteau, Clive părea absolut serios.

- E clar. Şi-ţi mulţumesc, repetă ea, în timp ce Clive se ridica de pe marginea patului, lua halatul purpuriu şi-l agăţa peste impermeabil.

In uşă se întoarse, ridicând scurt mâna cu degetul mare în sus.

- Ne vedem la şapte jumate, prinţeso!

Şi plecă.

Ginny cusu bluza de pijama pestriţă, înainte de a-şi scoate din valiză singura rochie cu care ar fi putut să se îmbrace pentru o seară la restaurant. O numise întotdeauna rochia „sigură“, fiind simplă şi atemporală, din material alb gros, ca pielea de rechin, cu guler înalt şi fără mâneci. Işi prinse părul într-o agrafă cu sidef, singura ei bijuterie, moştenită de la mama sa. Işi amintea când i-o adusese tatăl ei, dintr-o călătorie de serviciu în San Salvador, pentru compania metalurgică unde era angajat în acea perioadă.

Soneria îi rupse firul gândurilor. Venise Clive, îmbrăcat cu un sacou negru cam jerpelit însă care totuşi îi conferea un oarecare aer de respectabilitate.

La vederea lui Ginny, Clive fluieră încet. Nimeni nu mai fluierase admirativ la adresa ei, aşa că Ginny roşi de plăcere, uitând că în principiu nu-i plăceau fluierăturile.

Night-club-ul se afla în apropierea portului şi, când taxiul coti pe lângă Macquarie Street, Ginny privi spre Grădina Botanică luminată de lună, spre contururile

familiare ale unora dintre cele mai înalte clădiri din oraş, profilate pe cerul nopţii, simţind un fior neaşteptat de teamă la gândul că a doua zi avea

să le lase pe toate în urmă, pentru a se aventura în necunoscut. Aproape îşi dorea să nu plece astfel, singură.

îşi privi cavalerul recent dobândit şi conchise, amuzată în sinea ei, că i-ar fi fost un sprijin destul de şubred. Tolănit în colţul taxiului, picior peste picior, lăsând să i se vadă gaura enormă din talpa pantofului negru de piele patent, Clive desena grăbit şi cu o îndemânare îndelung exersată profilul şoferului.

Era o caricatură amuzantă şi abil schiţată, iar când Clive i-o oferi şoferului, făcându-i răutăcios lui Ginny cu ochiul, omul clipi de câteva ori fără să înţeleagă, după care pe buze i se ivi încet un zâmbet.

- Vai, şefule, da' mare meşter mai mi-eşti! Stai numai pân-o vedea-o cucoana mea!

Şi plecă, rânjind încântat.

Peste câteva momente, după ce se aşezară într-un alcov slab luminat, tapiţat cu catifea stacojie, Ginny privi în jur.

Decorul era ambiţios, aurit din greu şi cu o coloraţie mult prea caldă pentru clima locală dar, aşa cum spusese Clive, localul era aerisit şi răcoros. Ferestrele prelungi erau deschise spre golf. Sub tavan se

învârteau ventilatoare, iar draperiile de catifea se unduiau încet în dreptul instalaţiilor de aer

condiţionat aliniate de-a lungul peretelui.

- Intotdeauna îţi iei cu tine blocul de schiţe? întrebă Ginny curioasă.

- De cele mai multe ori, dulceaţă. Ştii, are şi el foloasele lui. De multe ori m-am descurcat cu cărbunele în localuri ca ăsta, când bătrânul portofel refuza să dea pe gură. E ceva, să le vezi mutrele când le pun în mâini un portret semnat şi spun: „Mai bine ia-l p-ăsta, bătrâne, cândva am să fiu celebru!“ Sigur, dacă vrei să-ţi ţină figura, ai nevoie şi de un anumit savoir faire.

Ginny privi fără convingere la ambianţa luxoasă din jur, apoi se uită din nou la Clive, ca să se asigure că nu glumea.

- Nici o grijă, Virginia, îi spuse el, cu un licăr amuzat în ochii albaştri. Aici n-am s-o fac. întâmplător, sunt în bani, şi nu ţi-am promis o seară în oraş ca să compensez gafa de azi-dimineaţă? Azi ne facem de cap, ce-o fi mâine, Dumnezeu cu mila. Astă-seară stridii, mâine la prânz fasole cu pâine. Asta-i viaţa, prinţeso.

Probabil arăta cam şocată, căci Clive se simţi dator să continue, cu o privire estimativă:

- Tare mai semeni cu frate-tău Edward, în fond, ce zici? Nu cred să mai fi întâlnit o fată ca tine - aşa de

serioasă, de chibzuită, numai integritate şi principii nobile. Ştii, cred c-ai fi femeia ideală pentru mine,

Ginny, dulceaţa mea.

Aceste cuvinte o făcură să zâmbească.

- Ce mai pereche am face, Clive, nu crezi? Suntem atât de diferiţi! Mă tem că nu ne-am potrivi la fel de bine ca-n exemplele tale - brânza cu ţelină, biftecul cu ceapă sau Hero şi Leandru!

Clive râse, după care îi aruncă pe neaşteptate o privire pătrunzătoare.

- N-ai auzit niciodată de atracţia contrariilor? Poate că tocmai asta mi se întâmplă mie acum. Oricum, am de gând să fac o încercare. Dintr-o dată, mi-am dat seama că vreau să te cunosc mai bine - ba chiar, mult mai bine. Am senzaţia că mi-ai putea reforma caracterul, dacă ai dori neapărat.

- Uiţi, cred, că mâine plec din Sydney, îi aminti sec Ginny, înainte de a schimba subiectul. Clive, vorbeşte-mi despre tine. Ai fraţi, surori? Părinţii tăi trăiesc? Ce părere au despre ocupaţiile tale?

Îl ascultă captivată în timp ce-i expunea un rezumat al vieţii lui. Clive făcea parte din prima generaţie de australieni a familiei. Mama lui era o lituaniancă frumoasă, visătoare şi nerealistă.

- Cred că de la ea am moştenit înclinaţiile artistice. Oricum, în nici un caz de la bătrânu'. S-a născut

în Anglia şi are cam tot atâta imaginaţie ca un coco- loş de lut. Când a cunoscut-o pe mama, lucra ca ucenic contabil, în Londra. Ea era chelneriţă la

cafeneaua unde lua el masa zilnic şi cred că i-a sucit minţile. Am impresia că nunta cu ea a fost singura faptă de natură impulsivă din toată viaţa lui. Când eu aveam un an au venit aici, iar tata s-a angajat la firma unde lucrează şi acum. Când aveam patru, mama a fugit cu altul. Tata s-a făcut livid de furie, dar era prea respectabil ca să divorţeze. I s-a acordat custodia şi am rămas la el. Pe mama abia dacă am mai văzut-o - ne întâlneam uneori în secret la bufetul unde lucra. Era atât de veselă şi amuzantă, ţi-ar fi plăcut mult, prinţeso. Ştii, ea mi-a cumpărat primele culori în ulei. Tata s-a înfuriat - noroc că n-a aflat de la cine le primisem. Pe urmă, mama a murit, când eu aveam paişpe ani. După ce am terminat şcoala, am întins-o. Am vândut câteva pânze, cu banii mi-am mai cumpărat materiale şi-am ajuns cum mă vezi acum. Uneori jinduiesc după o viaţă mai ordonată, da' lasă că nu-i prea rea nici aşa.

Spre sfârşitul serii, Ginny ajunsese la concluzia că, în fond, Clive nu era chiar atât de ciudat. Firea lui tânjea după ceva consistent şi sigur, poate tocmai fiindcă acestea erau calităţile care îi lipseau.

în capul scării, când se întoarse să-i mulţumească, Ginny avu surpriza de a vedea că-i lua faţa între mâini, pentru a o săruta cast pe

frunte. Ţinând-o de bărbie, o privi lung.

- Virginia, spuse el grav, într-o zi am să te pictez.

Zâmbind uşor, Ginny clătină din cap.

- Uiţi că de mâine încolo n-am să mai fiu aici, Clive. Nu cred că ne vom mai întâlni, dar îţi mulţumesc încă o dată. Ai făcut ca ultima mea seară în Sydney să fie fericită.

Lăsându-şi mâna să cadă, Clive schiţă un gest grăbit de rămas-bun.

- Rămâne frăţiorul Ted, răspunse el enigmatic. O să ne mai vedem, prinţeso!

în timp ce o fura somnul, ultimele gânduri ale lui Ginny se îndreptară spre un chip vesel, cu barbă neîngrijită, ai cărui ochi albaştri şi cinici nu erau nici pe departe atât de alarmanţi cum îi crezuse prima oară.

După aceea, nu putu discerne clar momentul trecerii la un chip aspru şi bronzat, care se suprapuse peste celălalt. încercă să şi-l alunge din minte - dar, în mod inexplicabil, acesta continuă să-i bântuie visele toată noaptea.

Capitolul 3

Trenul lui Ginny plecă din Central Station a doua zi dimineaţa, la ora unsprezece fără un sfert.

Ted venise s-o conducă la gară, iar Ginny simţea cât o durea să plece atât de departe de el. Intotdeauna fuseseră foarte apropiaţi, Ted fiind probabil singurul om din lume căruia îi păsa de soarta ei.

Moralul i se ridică la gândul copilului care o aştepta, probabil tânjind după lecţii de pian, aşa cum îşi amintea că jinduise şi ea, demult. Poate avea să-l iniţieze pe acel copil în lumea magică a muzicii într-al cărei prag se oprise ea, înainte de a fi nevoită să-i întoarcă spatele. Se întrebă din nou dacă viitorul ei elev era băiat sau fată. In anunţ nu se precizase, şi nici cei de la agenţie nu ştiuseră.

Ted şi Ginny stăteau unul lângă altul pe banchetă, fiind singurii ocupanţi ai compartimentului de clasa a doua.

- Cum se numeşte orăşelul ăla unde vei coborî? întrebă Ted. Smedley's Creek?

Scoase un carneţel din buzunar şi scrise numele, cu caligrafia lui îngrijită.

- Mai bine dă-mi toată adresa, Ginny. Nu vreau să dispari fără urmă. Sper să ne scriem cât mai des.

- Adresa poştală este: C. Jasper Lawrence, Esquire, Noosa, Billoola. Diana Mortimer, de la agenţie, a spus că gara cea mai apropiată e cea din Smedley's Creek şi voi fi aşteptată acolo.

Ted nu părea prea convins.

- Mie mi se pare o atitudine prea impersonală. Sper numai să te primească aşa cum se cuvine, Ginny. Meriţi tot ce poate fi mai bun, după câte ai făcut pentru mine şi pentru Margaret.

Se uită la ceas şi se ridică, sărutând-o stângaci, frăţeşte.

- Peste două minute pleacă trenul. Să ai grijă de tine, fetiţo.

Coborî pe peron, închise uşa compartimentului şi rămase acolo, făcându-i cu mâna, până când trenul trecu de prima cotitură, iar armăturile solide ale unui pod metalic ascunseră persoanele care se împrăştiau de pe peron.

Se înserase deja când trenul ajunse în gara Smedley's Creek, iar Ginny, transpirată, prăfuită şi frântă de oboseală, se bucură că întunericul avea să-i ascundă aspectul neîngrijit. Coborî graţios pe peronul din Smedley's Creek, privind în jur.

Era o gară aglomerată, fiind un nod feroviar de unde porneau şi alte linii circulate. Ginny parcurse numele înşirate pe panoul cu mersul trenurilor, dar Billoola nu figura printre ele. Probabil se afla în afara drumurilor bătute, îşi spuse ea. Oricum, avea să afle în curând.

In timp ce Ginny stătea între valize, privind trecătorii spre a ghici care dintre ei venise s-o întâmpine, din biroul pentru bagaje de mână ieşi un bărbat. Privirile li se întâlniră, iar omul porni

spre ea fără să ezite.

Era scund, cu umeri laţi, iar pe cap avea o pălărie cu boruri largi şi pleoştite. Când intră în cercul de lumină al felinarului sub care stătea Ginny, fata văzu că era cărunt, între două vârste, cu un chip rumen şi vesel, cămaşă de culoare deschisă şi cravată.

- Domnişoara Sorrel...

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Ginny zâmbi, întinzându-i mâna:

- Da, eu sunt. Dumneavoastră sunteţi domnul Jasper Lawrence?

Omul îi strânse cu putere mâna, ridicându-şi scurt pălăria.

- Ferească Dumnezeu! răspunse el amuzat. Pe mine mă cheamă Pete Sumner. Mi-s poştaş şi prăvălier la Billoola, iar Jas Lawrence mi-a lăsat vorbă să vă duc la Noosa, de vreme ce el îi plecat.

Luă cele două valize, le săltă într-un microbuz cu scaune aliniate faţă în faţă, pe două rânduri, şi închise portierele.

- Puteţi sta în faţă, cu mine. Numa' noi suntem, o invită el pe Ginny, ajutând-o să se urce pe treapta înaltă. Aşteptaţi puţin aici-şa până iau poşta, da? Tocmai se-mparte. într-un minuţel e gata.

Şi plecă grăbit, pentru a reveni curând cu câţiva saci mari de prelată şi câteva cutii.

în timp de străbăteau un bulevard larg şi drept ca trasat cu rigla, mărginit de plopi înalţi, Ginny văzu că de fapt Smedley's Creek era un oraş de proporţii apreciabile. Existau mai multe magazine universale, o bancă impresionantă, construită din blocuri de beton, precum şi numeroase cafenele greceşti şi italieneşti, din care se revărsa muzică, lumină şi zarvă. Curând, însă, oraşul rămase în urmă şi din nou îi învălui întunericul - o beznă plină de praf, mai ales când începură să se hurduce pe un drum desfundat.

- Cât de departe e Billoola? întrebă Ginny, în timp ce urcau printre nişte coline împădurite dens, unde coroanele copacilor ascundeau aproape complet stelele.

- La treişpe mile, răspunse scurt Pete Sumner, într-un minuţel ajungem. Intre Creek şi noi i-un munte. Aproape toată cheresteaua de pe partea ailantă-i a lu' Jas Lawrence, da' Jas are-n proprietate numa' valea. Pe luncă-i grozav, creşte acolo-şa o lucernă cum n-ai mai văzut, iar porumbu' ajunge câteodată la şase picioare-nălţime. Da' marea iubire a lui Jas tot copacii îs. Şi-i cel mai bun cherestegiu din tot districtu', pe cinstea mea! Pe vremea când dădea şi el cu toporu', un ac nu puteai s-arunci de câtă lume căsca gura. Nimenea nu poate face ca el ţăndările să sară!

Ginny cugetă la această elogiere cam agramată a viitorului ei şef, trăgând concluzia că trebuia să-şi revizuiască puţin concepţiile. Spectacolele cu tăiat de lemne în faţa asistenţei nu-i făceau impresia unei ocupaţii prea elevate, dar probabil că acum, după ce se aşezase la casa lui şi-şi întemeiase o familie, nici lui Jasper Lawrence nu i se mai păreau astfel. Rămase tăcută în timp ce Pete Sumner cotea cu pricepere pe serpentinele alarmant de strânse, după care avu curaj să vorbească din nou:

- Spuneai că domnul Lawrence e plecat. Va reveni curând?

- Mhm, s-a dus numa' pân-la Big Smoke, pe-o zi, două. Se-ntoarce astă seară, la fel ca mata, da' cum

are pista de-aterizare chiar alăturea de Billoola, pe şes, a socotit că nu putea ajunge ca să te-aştepte la gară.

- Pistă de aterizare? Există vreun aerodrom prin apropiere? Se poate zbura cu avionul de-aici până la Sydney? întrebă Ginny, gândindu-se că ar fi plătit bucuros diferenţa, ca să scape de obositoarea călătorie cu trenul. Pete, însă, îi alungă această idee.

- Nu orişicine poa' să zboare - nu-i servici public. Da' Jas poate. Are avionu' lui, pricepi matale? Un Piper cu patru locuri, de toată

frumuseţea. El însăşi îl pilotează, aşa că vine şi pleacă când îi convine. Nu c-ar lipsi prea mult, totuşi, are destule treburi în Noosa. De fapt, cre-că şi-acuma numa' dă un raid, ca să vadă dac-a mers toate cum trebui, cât a lipsit el. D-asta mi-a şi zis să te iau. Avioanele astea civile trebui să aterizeze pân' nu să-ntunecă, de vreme ce pistele de la ţară n-are lumini şi nici un fel de instalaţii, aşa că socot să tot fi ajuns acasă ca pe la vreo şase...

Ginny se aşeză mai bine pe scaunul denivelat, simţind cum se îndoiau scârţâind sub ea arcurile.

Ochii i se împăienjeneau de oboseală când microbuzul vechi coti la stânga, pe lângă un arbore de cauciuc uriaş, singuratic. O clipă, Ginny zări pe trunchiul lui o cutie poştală mare şi pătrată, pe care era scris cu negru cuvântul „Noosa“.

- Mhm, aici-şa-i, confirmă Pete, ghicindu-i gândurile. Billoola-i pe drumu' mare, mai încolo-şa, cum ţi-am zis. Alde Mayberry stă dincolo de prăvălia mea, ca la vreo milă. Ei e vecinii cei mai apropiaţi, neşte oameni foarte de treabă. Marella e cam de-o seamă cu matale, cred că. Poate te-mpreteneşti cu ea - adică precis c-o să vă-mpreteniţi, pe cinstea mea! Acuma mai mult ca sigur c-o să tot găsească pricini să vie mai des la Noosa, conchise el amuzat.

Ginny ar fi vrut să întrebe de ce, dar atenţia îi fu atrasă de conturul masiv al unei case fără etaj,

întinsă în toate direcţiile prin întuneric. De undeva din spatele ei, câţiva câini începură să latre agitaţi. Se aprinse o lumină, dezvăluind o verandă lungă, cu plasă contra ţânţarilor, spre care urcau câteva trepte de ciment.

Pete le urcă din doi paşi, deschise uşa cu plasă şi puse valizele lui Ginny în antreu.

- Aşteapt-aici-şa şi-o să vie cineva imediat, spuse el. Eu trebui să mă duc, donşoară Sorrel, da' nu-ţi face griji, într-un minuţel apare şi Sparky.

Ginny bănuia că „minuţelul“, care părea etalonul de timp al lui Pete, putea dura oricât între zece secunde şi o jumătate de oră. îi făcu cu mâna, după care maşina dispăru în beznă, lăsând-o în faţa uşii.

Dar se vede că Pete era familiarizat cu obiceiurile locatarilor de la Noosa. Paşii care se auziră „într-un minuţel“ din antreu erau greoi şi solemni. Inima lui Ginny începu să bată în acelaşi ritm cu ei, dar curând distinse cu uşurare silueta unei femei grase, între două vârste, care-i ieşea în întâmpinare. Avea o faţă pătrăţoasă şi smeadă, cu o expresie senină, sugerând că numai cu mari eforturi putea fi scoasă din sărite. Ochii albaştri îi erau îndepărtaţi şi prietenoşi, iar părul o adevărată frumuseţe, şaten şi bogat, fără un singur fir cărunt.

In spatele ei venea ezitând o fetiţă de vreo nouă ani, scundă şi vânjoasă.

- Domnişoara Sorrel? întrebă femeia, întinzându-i mâna. Bine aţi venit. Scuzaţi-mă că nu v-am aşteptat în faţă. Când suntem în cealaltă parte a casei nu auzim întotdeauna maşinile, aşa că ne anunţă câinii.

Ginny murmură un răspuns potrivit, după care îşi găsi curajul de a spune:

- Bănuiesc că sunteţi doamna Lawrence.

Indignată, fetiţa păşi înainte. Avea o faţă oacheşă şi de nepătruns, cu doi ochi negri ca două măsline, devorând-o pe Ginny din creştet până-n tălpi, cu ostilitate. Arătă spre femeie, spunând cu dispreţ:

- Nu e doamna Lawrence, e doamna Sparks, servitoarea. Mama mea e doamna Lawrence, nu-i aşa, Sparky? Adică, e doamna Lawrence de-adevăratelea, numai că-şi zice mai mult Rosana Pirelli, fiindcă altfel spectatorii n-ar şti cine e.

Ginny îşi lăsă valizele pe podea, îndreptându-se la loc, cu o expresie neîncrezătoare.

- Nu... nu cumva celebra Rosana Pirelli... Rosana Pirelli, pianista?

Faţa duşmănoasă a fetiţei se lumină amuzată. Chicoti.

- Fii atentă la ea, Sparky, e la fel ca toţi ceilalţi. Toţi fac mutra asta când le spun numele celălalt al lui mămica.

- Ajunge, Mona, o dojeni sever femeia. Veniţi cu

mine, domnişoară Sorrel, vă conduc în camera dumneavoastră.

Ginny îşi luă o valiză, iar doamna Sparks pe cealaltă.

Fu condusă prin holul larg şi răcoros până pe o altă verandă din spate. Servitoarea continua să-i vorbească.

- Mona v-a spus deja cine sunt - doamna Sparks, dar toată lumea îmi spune Sparky, aşa că puteţi face şi dumneavoastră la fel. Aproape că m-am dezobişnuit să răspund la alt nume, adăugă ea, zâmbindu-i peste umăr. Pe dumneavoastră cum să vă numim?

- Ei, dacă eu trebuie să-ţi spun Sparky, sper să mă numeşti Ginny. De fapt, numele meu este Virginia, dar mama mea vitregă e singura care nu-l prescurtează niciodată.

Incepea să-i revină buna dispoziţie. Casa era veche şi frumoasă, poate cam patinată, dar cu o atmosferă plăcută, purtând pecetea locatarilor. Mica Mona părea o fată bună la suflet, deşi plină de acea precocitate iritantă proprie adesea copiilor singuri la părinţi. Ginny era sigură că în curând aveau să se împrietenească - şi, la urma urmei, aerele ei de superioritate aveau o anumită justificare. Mama ei era însăşi Rosana Pirelli! Cerule! De asemenea, Ginny nu se îndoia că urma să se înţeleagă bine şi cu doamna Lawrence, mai

ales că le unea pasiunea pentru muzică.

Cu gândul la visurile ei dulci-amărui, Ginny fu cât pe ce să se ciocnească de doamna Sparks, care se oprise ca să deschidă o uşă.

- Camera dumitale, arătă ea spre încăperea pe care lumina electrică o făcea să pară peste măsură de mare şi plină de umbre. Avea plafon înalt, mobilier masiv şi vechi, şi totul lucea de curăţenie. Patul de alamă lustruită sclipea. Uşile duble erau încadrate între perdele de creton şi peste tot se vedea omniprezentul tifon contra ţânţarilor. Doamna Sparks deschise o uşă care dădea spre un mic dormitor amenajat pe verandă, cu

podele de lemn şi două paturi într-un capăt, fiecare cu tifonul pentru ţânţari agăţat de o bară în formă de U.

- Mona doarme întotdeauna aici, iar dormitorul ei e lângă al dumitale. Spune că aici e mai răcoare, aşa că te rog să foloseşti patul alăturat ori de câte ori vrei. încearcă-le pe amândouă şi alege-l pe cel care-ţi convine. Baia e vizavi, iar aici e o chicinetă unde poţi să-ţi faci câte un ceai dacă vrei. Acum Jas a dat instrucţiuni să te duci în cabinetul lui, aşa că voi servi ceaiul acolo. N-a venit de mult, dar ţinea neapărat să vorbiţi în seara asta, ca să se asigure că te-ai instalat cu bine. Te las să te speli şi să te aranjezi, iar apoi ne întâlnim în hol, ca să te conduc.

- Mulţumesc, doamnă... ăă... Sparky.

Lui Ginny îi era cam greu să folosească diminutivele după atât de puţin timp de când făcuseră cunoştinţă, dar ştia că, în Australia, oamenii de la ţară se comportau foarte liber, şi bănuia că avea să se obişnuiască în curând. Probabil că Jas“ era C. Jasper Lawrence, Esquire.

în timp ce se pieptăna, Ginny se întrebă cum arăta stăpânul casei. Servitoarea rostise numele „Jas“ pe un ton afectuos şi respectuos în acelaşi timp, fără fami- liarism excesiv. Se simţea clar că era un stăpân cu farmec, lucru pentru care Ginny era extrem de recunoscătoare. îşi puse la loc pieptenele şi ieşi în hol, pentru a o urma pe Sparky într-un cabinet mic, cu rafturi de bibliotecă pe toţi pereţii.

Doamna Sparks murmură o formulă de prezentare şi se retrase cu tact, lăsând-o pe Ginny în compania bărbatului care se ridica în picioare de la biroul masiv de stejar.

In acel moment, toată recunoştinţa lui Ginny se risipi, înlocuită de o învălmăşeală tumultuoasă de emoţii pe care niciodată n-avea să le poată defini clar. Ştia numai că simţurile i-o luau razna şi genunchii îi tremurau alarmant, astfel încât fu nevoită să se aşeze nepoftită într-un fotoliu din piele verde aflat în apropiere.

Din acel loc, când vederea i se mai limpezi,

putu privi din nou, îngrozită, spre chipul rece şi inexpresiv care se întorcea în direcţia ei.

Da, cele mai negre temeri i se confirmau! Renunţând la orice speranţă, era nevoită să recunoască faptul că făcuse acea lungă şi obositoare călătorie cu trenul încins şi plin de lume, se hurducase pe drumul de ţară în microbuzul lui Pete, kilometri şi kilometri de-a rândul, prin pustietate şi întuneric, numai pentru a ajunge faţă-n faţă cu un om pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată.

Creierul ei paralizat era incapabil să înţeleagă, în acel moment de luciditate tulbure, cum şi de ce C. Jasper Lawrence Esquire reieşea a fi nimeni altul decât bărbatul brunet şi bronzat care cu doar o zi în urmă o scosese din valurile înspumate, pe jumătate înecată.

Capitolul 4

Ginny ridică ochii, privindu-l neputincioasă. Judecând după expresia lui opacă, era la fel de consternat ca ea. Mai mult, Ginny reuşi să-şi găsească înaintea lui graiul. într-o poziţie de inferioritate ca a ei, cea mai bună apărare era atacul, aşa că se repezi să-l întrebe, pe negândite:

- Ce cauţi dumneata aici?

Numai tonalitatea slabă şi subţire a propriei sale voci o făcu să-şi dea seama, prea târziu, ce

întrebare prostească pusese.
Drept răspuns, o sprânceană neagră ca pana corbului se arcui sarcastic.
- Din moment ce mă aflu la mine acasă, cred că e firesc să presupun că am ce căuta aici, comentă el rece. O întrebare mai raţională ar fi: ce-i cu dum-

neata aici? Nu poţi fi domnişoara Sorrel. De ce ai venit în locul ei, neinvitată şi fără permisiunea nimănui?

Pe măsură ce vorbea, tonul lui devenea tot mai cald
- nu, nu „cald“... fierbinte, clocotitor de furie. Temperamentul inflamabil pe care i-l bănuise Ginny nu se dezminţea. O făcea să tremure, dar numai pe dinăuntru. La vedere, Ginny nici nu tresări.

- Bineînţeles că sunt domnişoara Sorrel, declară ea iritată. Cine-aş putea să fiu, dacă nu domnişoara Sorrel? Sau poate credeai că te-am urmărit de pe plajă tocmai până acasă?

- Judecând după stilul în care trăiai în acel extraordinar apartament al dumitale, cred că ar fi posibil, nu-i aşa? replică el neînduplecat.

Ginny sări în picioare. Nu se mai putea stăpâni.

- Cum poţi să spui o asemenea mojicie! se revoltă ea. Crezi că farmecele dumitale sunt fatale pentru sexul slab, dar te asigur că există cel puţin

o membră a acestuia care e complet şi total imună, şi are toate şansele să rămână astfel. De fapt, consider că eşti cel mai înfumurat...

Vocea îi pieri, mai ales fiindcă dintr-o dată rămăsese uimită de propria ei îndrăzneală. O, Doamne! Cum fusese în stare să-i vorbească astfel lui C. Jasper Lawrence Esquire? Cum îl putuse ataca aşa

pe acel blând şi paşnic decan al vieţii de familie al cărui portret i se conturase în minte pe drum, în microbuzul hodorogit al lui Pete Sumner?

Camera se înceţoşă încă o dată înaintea ochilor lui Ginny, care simţi că era condusă, blând dar ferm, înapoi în fotoliul de piele verde.

- Nu întrece măsura cu indignarea, domnişoară Sorrel, o povăţui Jas Lawrence. Dumnezeule mare, fata mea, era de-ajuns o singură privire la bărbatul acela din... ăă... garsoniera dumitale, ca să-mi dau seama ce înseamnă pentru el o faţă drăguţă şi o siluetă atrăgătoare. Unuia ca el îi sunt la fel de necesare ca pâinea şi apa. Fără ele, lumea lui mărginită şi sordidă nici nu se mai învârteşte.

- Nu sunt fata dumitale, aşa că te rog să nu-mi mai spui „fata mea“ pe tonul ăsta, reuşi Ginny să murmure, cu rezonabilă asprime. Cât despre acel tânăr, până ieri dimineaţă nici nu-l mai văzusem. E următorul chiriaş al camerei şi, întâmplător, venise să-şi aducă nişte lucruri. Şi... nu e genul de om la

care te referi dumneata, cu toate insinuările dumitale sordide. Şi eu am crezut la fel iniţial, dar nu e decât un fel de mască artistică. E de părere că oamenii se aşteaptă să-l vadă bărbos şi boem. Pe dedesubt, e bunătatea întruchipată. Timid, defensiv şi... şi cu-adevărat generos. N-are nici o vină, nu-i aşa, că-i lipseşte atitudinea dură, materialistă?

- De unde ştii atât de multe despre el, dacă nu l-ai văzut decât ieri? întrebă cu subînţeles Jas Lawrence.

Ginny se înroşi ca focul, apoi păli. „Te-a prins cu mâţa-n sac, fetiţo“, îşi spuse ea. „Acum pe unde scoţi cămaşa? Oricum n-ai nici o şansă. Ce-o să creadă, dacă recunoşti că ai ieşit cu Clive în oraş? Ce n-o să creadă! Mai bine nu zi nimic, altfel o să te ia de urechi şi-o să te dea afară, şi nu mai apuci tu ceaiul fierbinte, baia caldă şi pătucul moale la care visezi!“

Murmură cu sufletul la gură, prin vâjâitul care-i începuse în rechi:

- Imi... îmi pare rău, domnule Lawrence, cred... cred c-am să leşin.

Abia îşi mai auzea vocea şi la fel de slab auzi şi glasul lui, când îi răspunse:

- Lasă că nu leşini dumneata cu una cu două, domnişoară Sorrel. Mai bine ţine-ţi capul jos, uite-aşa!

Ginny simţi o mână fermă apăsându-i ceafa, cu o autoritate surprinzătoare.

- Nu eşti genul care să leşine când a ajuns la strâmtoare, continuă el, dintr-o dată mai blând. Ai făcut o călătorie lungă, la capătul căreia te-a aşteptat o surpriză, atâta tot. Şi probabil încă mai eşti puţin şocată după incidentul de ieri. Stai rezemată un moment,

apoi vom discuta calm şi ne vom înţelege, la o ceaşcă de ceai. Incep să cred că şi eu am tot atâta nevoie ca dumneata de un ceai.

Problema era că nu părea să aibă nevoie - nici de ceai, nici de alte ajutoare, îşi spuse Ginny cu invidie.

- Vrei şi un biscuit? continuă el pe un ton indiferent.

Ginny acceptă unul, mulţumind, şi începu să mestece în tăcere. Nu-şi dăduse seama cât îi era de foame.

- Sunt buni, declară ea, când Jas Lawrence îi întinse din nou farfuria, tăcut. I-a făcut cumva... Sparky? Nu-mi imaginez că soţia dumitale ar putea fi chiar atât de... gospodină.

- Nici eu nu mi-o imaginez, confirmă el sec, mai ales că, întâmplător, n-am nici o soţie, gospodină sau altminteri.

Ceaşca lui Ginny zăngăni în farfurioară, când fata ridică uimită capul. Constată că Jas Lawrence

îi observa amuzant reacţia.

- Mă tem că nu înţeleg, spuse ea nedumerită. Am auzit-o clar pe fetiţă, pe Mona, spunându-mi că mama ei e doamna Lawrence. A-a-a... !

Işi duse mâna la gură, pentru a-şi înăbuşi exclamaţia de uimire, când înţelese.

- Vrei să spui, aţi... divorţat? Iartă-mă că am făcut o asemenea gafă. Am vorbit fără să gândesc.

- S-ar părea că ăsta e obiceiul dumitale, replică el rece. Oricum, în situaţia de faţă, nechibzuinţa n-are nici o importanţă. Nu sunt căsătorit şi nici n-am fost vreodată. Rosana Lawrence, mama Monei, este cumnata mea. A fost măritată cu fratele meu, Gideon. Şi nu e divorţată, ci văduvă.

Rostise ultimul cuvânt cu o simplitate crudă şi o expresie înăsprită ciudat. Ginny îl aşteptă în tăcere să continue. După câteva momente Jas Lawrence reluă, cu glas sec:

- Gideon a murit într-un accident de iahting, la una din petrecerile alea nocturne unde îl târa mereu Rosana după ea. Cred că n-ai cunoscut niciodată petrecerile de genul ăsta, domnişoară Sorrel, date de oameni care suferă de sindromul „prea-multului“ - prea mulţi bani, prea mult timp liber, prea multă sofisticare, prea multă frustrare, prea mult alcool. Cea mai mare pierdere de timp, petrecerile astea. Iar la cea despre care vorbim nu s-a pierdut numai timpul, ci şi o viaţă de om - a lui

Gideon.

Jas Lawrence se ridică în picioare, începând să se plimbe nervos, ca pentru a-şi alunga o amintire nedorită. Se opri în faţa ei, privind-o cu o expresie severă şi distrată, care-i dădea senzaţia că în acel

moment nici n-o vedea. Apoi, trăsăturile colţuroase i se îmblânziră. Glasul îi deveni dintr-o dată mai îngăduitor.

- Biata Rosana. De-atunci s-a schimbat enorm. A devenit mult mai sinceră, mult mai... responsabilă. De exemplu, înainte nu-şi bătea niciodată capul cu Mona. N-o interesa decât ca, între recitaluri, să se distreze cu prietenii. Moartea lui Gideon a şocat-o, a făcut-o să înţeleagă deşertăciunea unui asemenea stil de viaţă. A fost chinuită de remuşcări, a început să se învinuiască pe sine, jurând că niciodată nu va mai fi cu adevărat fericită. A insistat s-o trimită pe Mona aici, pentru a o feri de influenţele nedorite, ca să aibă o copilărie normală. Şi, desigur, vine s-o vadă ori de câte ori poate. Fetiţa o aşteaptă arzând de nerăbdare.

„Şi dumneata la fel“, îşi dădu seama Ginny, cu o intuiţie neaşteptată.

- Sărmana de ea, spuse. Cui să-i treacă prin minte, auzind-o cum cântă, că de fapt încearcă să înfrunte o asemenea tragedie personală? Interpretează întotdeauna într-o stare de

exuberanţă şi triumf, fără nici o nuanţă tragică, dar are un har incredibil, desigur, iar acesta ar putea fi felul ei de a-şi ascunde emoţiile personale.

Jas Lawrence o privi surprins:

- Deci ai auzit-o pe Rosana Pirelli cântând, domnişoară Sorrel? Chiar ai văzut-o la vreun concert?

- Da, de mai mult ori. Am asistat la cât mai multe recitaluri posibil şi am chiar şi înregistrările câtorva dintre concertele ei cu piese de Beethoven, dar le-am lăsat la fratele meu, Edward.

- Chiar atât de mult îţi place muzica? întrebă Lawrence, privind-o cu interes după această descoperire neaşteptată.

- Da, răspunse scurt Ginny, cu o undă de înverşunare.

N-avea de gând să-şi dezvăluie secretele în faţa acelui om autoritar şi neînţelegător, care se grăbise să-şi formeze o părere atât de proastă despre ea, aşa că-şi stăpâni tremurul slab pe care i-l aduceau pe buze amintirile dureroase şi rămase în aşteptare.

Aproape ca şi cum i-ar fi simţit atitudinea, Jas Lawrence ridică o mână, spunând scurt:

- Bun. Şi-acum, pot să-ţi văd certificatul de angajare de la agenţie, te rog?

îl studie un moment, citind referinţa de la Herr Kleine, fostul ei profesor de muzică.

- Va să zică aşa... murmură el gânditor, privind-o lung.

Lui Ginny îi venea să se foiască în faţa acelei expresii pătrunzătoare, aproape clinice.

- Ei bine, domnişoară Sorrel, având în vedere aceste documente, sunt dispus să-ţi acord o perioadă de încercare aici, la Noosa, deşi pe baza propriilor mele constatări nu te consider o persoană potrivită pentru a te ocupa de nepoata mea în vârstă de nouă ani. E evident că, din cine ştie ce motiv, nutreşti resentimente profunde împotriva celor care au autoritate asupra dumitale. Nu e cazul să negi, nu-i aşa? Aminteşte-ţi atitudinea dumitale iresponsabilă de ieri, în largul mării, şi-ţi vei da seama că am dreptate. Totuşi, trebuie să insist ca, în rolul dumitale de supraveghetoare, să nu laşi ca această desconsiderare la adresa superiorilor - sau oricare alta dintre concepţiile dumitale emancipate - să i se transmită şi copilului. Intre Mona şi mine există o relaţie foarte echilibrată şi nu văd nici un motiv ca aceasta să sufere de pe urma prezenţei dumitale, cu condiţia de a adopta atitudinea potrivită. Dacă ne-am înţeles şi nu mai ai alte întrebări, cred că putem încheia pe ziua de azi.

Işi trecu peste faţă o mână bronzată, într-un gest care exprima oboseală şi plictiseală. O clipă, degetul îi dădu la o parte părul negru de pe frunte, dezvăluind o cicatrice lungă, de dată recentă, judecând după culoarea ei roşiatică vie şi urmele cusăturilor care o încadrau.

Desigur! Acum totul era clar.

Arătând acelaşi loc pe propria ei frunte, cu un gest timid, Ginny întrebă:

- De-asta... de-asta purtai cascheta în apă? Abia acum am înţeles. Crezusem că erai salvamar.

Jas Lawrence râse scurt.

- Da, domnişoară Sorrel, ăsta e motivul. M-am rănit la tăiat de lemne. Tocmai mi s-au scos cusăturile şi mi s-a recomandat să nu-mi ud cicatricea, aşa că am luat cu împrumut o caschetă de la club. S-a nimerit să fie una de salvamar - ceea ce, domnişoară Sorrel, avea să se adeverească, nu-i aşa? încheie el, deschizându-i uşa să iasă.

Glasul lui profund şi autoritar continuă să răsune în auzul lui Ginny mult timp după ce se cuibări în imaculatul aşternut pregătit de Sparky. Era sigură că zorii zilei aveau s-o găsească încă trează.

La ţară, aurora poate fi atât de liniştită încât să inspire aproape o stare de sfinţenie. Maica Natură căsca, se întindea în pat, se întorcea de pe o parte pe alta. Ginny, făcând cam acelaşi lucru, auzea vag fiecare sunet. în sfârşit, prin discretul concert matinal se auzi un scârţâit de saltea, însemnând probabil că Mona se sculase, coborând din patul de pe verandă.

Ginny lipăi desculţă până la uşă, pentru a privi afară.

- Bună dimineaţa, îi zâmbi ea fetiţei care stătea rezemată de balustrada verandei, cu părul ciufulit şi ochii cârpiţi de somn.

In faţa ei se întindeau peluzele îngrijite, rondurile de flori şi o abundenţă de copaci, frumoşi cum Ginny nu mai văzuse niciodată - ulmi, kurrajongi, platani...

- Ce mare de verdeaţă...! murmură ea uimită.

- Las-că nu-i întotdeauna atât de verde, replică Mona. Intâmplător, acum e un anotimp bun, dar în verile secetoase totul e gălbui şi oribil, o frunză verde nu vezi nicăieri, doar puţină lucernă jos în luncă, iar unchiul Jas trebuie s-o irige chiar şi pe aia ca să nu se usuce. Sigur, aici în jurul casei e altfel. Avem multe aspersoare cu ţevi prin care vine apa de la râu. Mămica spune că vara n-ar suporta să vină aici dacă unchiul Jas n-ar ţine atât de mult la răcoare şi verdeaţă. Mereu spune că e ca în Eden, după drumul cu maşina de la Smedley's Creek. O singură dată a venit aşa şi i-a fost groaznic de incomod. De obicei, unchiul Jas o aduce cu avionul.

- Mama ta vine des aici? o întrebă Ginny.

Mona strâmbă din nas, gânditoare.

- N-a mai fost de vreo şase săptămâni. Nu prea vine, numai când se odihneşte. Totuşi, unchiul Jas o vizitează când se duce la Sydney. Tare-aş mai vrea să mă întorc acolo, la ea. Nu pot să sufăr

viaţa de-aici, încheie ea, cu o vehemenţă neaşteptată.

- Nu poţi s-o suferi? De ce?

- De-aia! replică Mona pe un ton rebel. Unchiul Jas mă pune să fac tot felul de lecţii, ba chiar şi să şterg vasele după ce le spală Sparky. Când locuiam la Sydney cu mămica, nimeni nu mă obliga să fac nimic dacă nu voiam şi ne distram nemaipomenit de bine. Mămica se îmbrăca mereu elegant ca să se ducă la petreceri şi concerte, iar mie îmi plăcea la nebunie să mă uit la ea în timp ce se pregătea - ştii, e foarte frumoasă, mult mai drăguţă decât tine.

Ginny fu nevoită să se supună unei inspecţii candide, după care Mona, mulţumită că i se confirmase afirmaţia, continuă cu nervozitate:

- Şi unchiul Jas e drăguţ, sigur, dar bărbaţii care o invitau pe mămica în oraş erau şi mai drăguţi. îmi aduceau dulciuri şi jucării. Mămica avea o maşină nouă, foarte frumoasă - mare şi verde - care-mi plăcea mult mai mult decât Land Rover-ul ăsta vechi şi nesuferit al unchiului Jas. Aici mor de plictiseală tot timpul.

Ginny abia îşi stăpâni o exclamaţie de uimire. îşi amintea bine Chevrolet-ul verde cu care fusese dusă de la plajă până în faţa maghernitei unde locuia. Bănuia că Rosana nu s-ar fi prea bucurat să-şi vadă maşina într-un asemenea cartier.

- Acum, că am venit eu, lucrurile se vor schimba, îi spuse ea Monei, cu o veselie cam forţată. Unchiul Jas şi doamna Sparks sunt foarte ocupaţi, de-asta am venit, draga mea. O să ne distrăm teribil - până şi lecţiile pot fi distractive, să ştii - şi ne vom împrieteni la cataramă. Şi-am să şterg eu vasele după Sparky, aşa că vor fi gata mai repede.

Fetiţa ridică din umeri fără entuziasm.

- Poţi s-o ajuţi pe Sparky dacă vrei, dar ştiu că unchiul Jas tot o să mă oblige să le şterg eu. Mai mult mi-ar plăcea să mă întorc în oraş, la mămica.

O privi pe Ginny cu milă.

- Pun pariu că nu peste mult şi tu îţi vei dori să te întorci la Sydney. Aici nu-i deloc aşa de distractiv cum crezi. Iar dacă întârziem la micul dejun, unchiul Jas se înfurie, şi poate fi groaznic de arţăgos dacă nu faci ce vrea el. Bărbaţii care veneau la mămica nu erau niciodată aşa.

Cu un oftat nostalgic, se retrase în camera ei, iar Ginny îşi dădu seama că, dacă tiranul ţinea la punctualitate, atunci cel puţin din acest punct de vedere avea avantajul de partea ei.

Micul dejun fu servit pe veranda de lângă bucătărie.

Doamna Sparks pusese mai multe farfurii

acoperite pe o tăblie caldă, lângă diverse pachete cu cereale şi o carafă cu suc proaspăt de portocale. Plutea o aromă de cafea îmbietoare, iar faţa de masă cu pătrăţele era la fel de multicoloră şi veselă ca stratul de flori din dreptul verandei.

Când Ginny sosi, Jas Lawrence era deja la masă, dar se ridică să-i ureze sobru bună dimineaţa şi o ajută să se aşeze, înainte de a reveni la devoratul porţiei de biftec cu ochiuri şi şuncă.

Mona sosi ultima şi se aşeză grăbită la locul ei, scuzân- du-se pentru întârziere. Spre surprinderea lui Ginny, Lawrence îi răspunse cu un zâmbet, dând din cap înţelegător. Apoi, însă, aruncă o privire critică spre Ginny, care luase doar o porţie mică de cereale şi un pahar de suc.

- Nu iei nici măcar un ou?

- Nu, mulţumesc, domnule Lawrence. Nu... nu sunt obişnuită cu mâncarea caldă la micul dejun.

- Ştii, ar fi bine să încerci. Eşti mult prea slabă pentru statura dumitale, comentă el, indiferent. Şi, atâta timp cât stai la noi, ai face bine să mă numeşti Jas, la fel ca toată lumea. Iar eu te voi numi Virginia. Parcă aşa a spus Sparky că te numeşti...?

Ginny roşi.

- De fapt, mi se spune Ginny, îl informă ea, jenată. Virginia sunt numită numai când nemulţumesc pe câte cineva.

Jas îi zâmbi pe neaşteptate, cam nedumerit.

- Ei bine, domnişoară Sorrel, în acest caz ne vom mulţumi cu „Virginia“ - până voi avea motive justificate de a prescurta numele după placul dumitale.

Ginny scrâşni din dinţi. Ce individ detestabil! Oare ce-o fi determinat-o să rămână, după ce-i descoperise identitatea? Dacă ar fi avut un dram de minte, acum ar fi fost în microbuzul lui Pete Sumner, pe drumul spre Smedley's Creek.

Dar nu-i mai rămânea decât să stea pe loc şi să rezolve tot ce putea, cu influenţa ei feminină. Se întoarse spre Mona, zâmbindu-i cu căldură.

- Bea-ţi laptele, Mona. După aceea o vom ajuta pe Sparky la vase, iar apoi îmi vei putea arăta împrejurimile. N-am mai fost niciodată la ţară aşa că vei descoperi că sunt foarte neştiutoare.

Fetiţa o privi fără interes, înainte de a-şi lua cana şi a o bea până la fund.

Conştientă că ochii atenţi ai lui Jas Lawrence n-o slăbeau o clipă, Ginny avu grijă să-şi ascundă decepţia şi întrebă, vorbind cu însufleţire:

- Poate eşti atât de bun să-mi spui care anume e programul, domnule... ăă... Jas. Imi va fi mai simplu să mă conformez înaltelor dumitale idealuri dacă ştiu ce aştepţi de la mine.

Deşi îi percepuse sarcasmul din voce, Jas Lawrence nu se lăsă provocat. Cu o privire

prevenitoare în

direcţia fetiţei, se ridică de pe scaun, îi trase şi ei scaunul pentru a o ajuta şi răspunse, cu o politeţe înşelătoare:

- Negreşit, Virginia. Mona îşi face lecţiile de la zece până la douăsprezece şi jumătate, în fiecare dimineaţă. Desigur, în acest timp o vei supraveghea. După-amiaza, mama ei doreşte să ia lecţii de muzică o oră cel puţin, plus exerciţii practice, atâta timp cât consideri că e necesar la nivelul ei.

în timp ce vorbea, o conduse până după colţul verandei, unde deschise o uşă şi-i făcu loc să treacă.

Ginny văzu o cameră încăpătoare şi luminoasă, cu un mic birou şi un scaun sub fereastră, o masă pe care era pus un ventilator, câteva fotolii şi un şezlong, lângă perete. Podelele erau din lemn de brad lăcuit, iar în mijloc se afla un covor rotund, cu franjuri.

- Ce cameră frumoasă! exclamă ea fără voie.

în clipa următoare, observă că Jas Lawrence o privea cu o expresie de nepătruns.

- Aici e salonul, spuse el, întorcându-se spre arcada de legătură cu camera alăturată. La pianina de acolo o vei învăţa pe Mona. Pianul de aici, continuă, arătând un instrument magnific de lângă şirul de bovindouri, e al Rosanei. Evident, îi

era necesar un pian de cea mai bună calitate şi am lăsat-o să şi-l aleagă singură. Pianina e veche dar foarte bine acordată - pentru cerinţe normale, ca în cazul dumitale.

Ginny aproape că se strâmbă. Cum îi mai plăcea să-i zgândărească rănile! Îi aruncă o privire scurtă, ca să vadă dacă dorise într-adevăr s-o umilească, dar chipul lui bronzat rămânea de nepătruns.

- Mă întreb dacă ai auzit ce-am spus, Virginia. Acum o poţi lua pe Mona ca să-ţi arate casa şi curtea. Te voi conduce şi eu într-o vizită mai extinsă prin împrejurimi, când voi avea timp. Există anumite locuri unde e nerecomandabil să te duci dar, după ce faci cunoştinţă cu ele, îţi rămân numeroase zone interesante pe unde să te plimbi cu fata.

Cu o plecăciune formală abia perceptibilă, ieşi din cameră şi, peste câteva minute, în timp ce încă mai stătea lângă bovindou, Ginny îl văzu trecând pe-afară spre nişte hambare îndepărtate, purtând o pălărie cu boruri largi.

Ginny privea instrumentul de lângă ea, pierdută în vechile ei visuri de neatins. Nici măcar nu fu conştientă de trecerea lui prin apropiere.

Capitolul 5

Trecură multe zile până când Ginny să ajungă cât de cât la o comunicare reală cu Mona.

Lecţiile mergeau destul de bine, deşi fetiţa ezitase la început să-şi dezvăluie nivelul cunoştinţelor despre subiectele pe care le abordau împreună. Mai mult succes aveau conversaţiile despre vechea şi frumoasa casă. în spatele acesteia se înălţa muntele împădurit, cu gaterul la jumătatea pantei. Ţiuitul nazal al fierăstraielor răsuna subţire până în apropierea casei, adus de vânturi prielnice, plutind peste depresiunea largă şi fertilă unde stătea cuibărit pâlcul de case ale localităţii Billoola. Acolo, păşunile erau presărate cu formele mărunte şi albicioase ale oilor şi mieilor ce se înfruptau din trifoi, cum spunea Sparky, care-l convinsese pe soţul ei,

„lăptar, măcelar şi grădinar“, să le ducă pe Ginny şi Mona cu Land Rover-ul, pentru a le vedea mai de aproape.

Jas rămânea un mister, apărând punctual la orele de masă, închis în sine, politicos şi iritant de chipeş, chiar şi când era îmbrăcat de lucru, cu cămaşă kaki descheiată la gât, pantaloni din piele strâmţi şi cizme prăfuite, cu carâmbi elastici. După ce se asigura că Ginny nu ducea lipsă de nimic, îşi îndrepta atenţia spre Mona, glumind cu ea,

mustrând-o - întotdeauna blând - pentru câte o mică boroboaţă sau lipsă de bune maniere, povestindu-i întâmplări amuzante sau ascultând-o cu o răbdare şi o înţelegere care pe Ginny o surprindeau aproape la fel de mult ca faptul că nu trimitea la abator doi cai bătrâni şi nefolositori, păstrân- du-i pe lângă casă numai fiindcă se ataşase de ei.

Ginny îşi dorea tot mai mult ca Mona să fie la fel de receptivă faţă de avansurile ei ca şi faţă de cele ale unchiului Jas.

Lecţiile de pian deveniseră perioadele cele mai obositoare pentru Ginny. Işi stăpânea nervii, încercând să trezească entuziasmul fetiţei, dar degetele Monei se târau apatice peste clape, uita exerciţiile pe care Ginny credea că le aprofundase cu succes în ajun şi nu se deranja să-şi exerseze arpegiile sau să persevereze cu citirea notelor.

într-o după-amiază, ajunsă la capătul răbdării din cauza indiferenţei Monei, Ginny se duse la pianul Bechstein, şi-i deschise capacul mare şi pe cel mic, dezvăluind corzile şi clapele.

Ştia că pianul era al Rosanei. Dar şi fetiţa era tot a Rosanei, iar Ginny era cât pe ce să-şi iasă din sărite.

îşi plimbă degetele cu drag peste clape, delectându-se cu sunetele rafinate ale instrumentului. începu un duet simplu de Mendelssohn, a cărui

melodie curgătoare nu putea să nu influenţeze fetiţa cu frumuseţea ei. Expresia Monei îi confirmă că în sfârşit îi atrăsese atenţia şi, încântată de acel mic triumf, se avântă într-un dans ungar furtunos, o fugă complicată, beţia maiestuoasă a lui Beethoven, simplitatea emoţională a unei nocturne de Chopin.

Transportată, Ginny pierduse complet noţiunea timpului şi a locului unde se afla. N-avea idee de când cânta şi abia foarte târziu îşi dădu seama că n-o mai asculta doar o fetiţă cu ochi negri neprietenoşi, ci şi un bărbat tăcut, cu ochi cenuşii şi intrigaţi.

Jas Lawrence stătea rezemat de tocul uşii, cu mânecile suflecate şi antebraţele vânjoase încrucişate pe piept. Pălăria, aruncată într-o doară, nimerise fără greş pe o pernă.

Când se opri din cântat, Ginny avu impresia că trecu o eternitate până când Jas făcu prima mişcare. In sfârşit, porni spre ea şi vorbi, pe un ton ciudat de repezit, aproape furios.

- Domnişoară Sorrel... Virginia... pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi dumneata aici, la Noosa?

Ginny fu atât de vizibil surprinsă, încât Jas îşi trecu o mână prin păr, nervos.

- Scuză-mă, te rog. Vreau să spun: de ce nu faci nimic? Dumnezeule mare, fata mea, nu-ţi dai seama că ai talent, un talent care strigă să fie

cultivat?

Acum era mai calm, vorbea raţional, pe vechiul său ton sever şi autoritar. De fapt, părea chiar iritat de opacitatea ei deliberată, cum probabil o considera.

Numai dac-ar fi ştiut...! Complimentele lui, exprimate atât de brutal, o demoralizaseră de-a binelea pe Ginny. Işi înghiţi nodul din gât, încercând să râdă.

- Ăsta-i unul dintre acele detalii din trecutul meu tulbure cu care nu vreau să te plictisesc, răspunse ea. Să zicem că n-a fost să fie, fără alte comentarii, de acord? Cred că există sute, mii de oameni mai înzestraţi decât mine, care nu-şi cultivă talentele, din mii de motive diferite - şi la fel de personale.

După un timp Jas răspunse încet, pe acelaşi ton pe care i se adresa nepoatei lui atunci când fetiţa avea tendinţe rebele.

- Bine, Virginia, vom lăsa un timp în pace subiectul ăsta. Totuşi, aş dori să cânţi la Bechstein oricând doreşti. E clar? Ai acordul meu întru totul. Şi ia vino aici...

O apucă de încheietura mâinii şi o trase spre un dulap de nuc, în partea cealaltă a camerei.

- Asta e colecţia mea de discuri, îi spuse el, pe un ton morocănos. Le poţi asculta pe toate, dacă vrei. în perioada asta de vară nu prea am timp, dar

voi şti că le foloseşte cineva căruia îi fac o reală plăcere. Sunt câteva înregistrări de cea mai bună calitate.

Apoi se îndreptă de umeri, redevenind trufaş şi închis în sine.

- Şi-acum, ar fi cazul să-ţi regăseşti eleva, da? Cred că păsărica şi-a luat zborul.

Şi, cu aceste cuvinte, îşi luă pălăria cu boruri largi şi dispăru, mergând cu paşi lungi, în stilul tipic pădurenilor.

Ginny porni încet pe verandă, spre camera ei, strigând-o pe Mona din mers.

întâmplarea, dulce-amăruie şi atât de neaşteptată, o cam buimăcise. Spera ca printre discuri să găsească unele piese care s-o atragă pe reticenta ei elevă. Fără îndoială, trebuia să existe melodii instrumentale care să stimuleze imaginaţia unui copil mai mult decât pianul.

- Mona! Mona, unde eşti?

Se opri brusc când o văzu, aşezată la masa de toaletă din propria ei cameră.

Sertarele erau deschise, iar degetele agile ale fetiţei încercau să potrivească în păr agrafa cu sidef. Când Ginny veni în spatele ei, privirile li se întâlniră în oglindă şi, fără să se întoarcă, Mona întrebă:

- Numai bijuteria asta o ai, Ginny? Mama are munţi întregi.

Ginny luă agrafa înapoi, reproşându-i cu blândeţe:

- Nu-i frumos să umbli prin sertarele altora, draga mea, să ştii. Şi, da, mă tem că asta-i tot ce am ca să-ţi arăt.

Roşind, Mona urmări cu privirea agrafa până când Ginny închise sertarul.

- Mămica nu se supără dacă mă joc cu ale ei, aşa să ştii! replică ea cu pizmă. Şi oricum ale ei sunt mai frumoase, şi are fel de fel, mărgele, brăţări, cercei... Nu-i păsa câte-mi puneam în acelaşi timp, râdea doar şi zicea că-s ca o coţofană, fiindcă mereu le alegeam pe cele mai strălucitoare. Imi plac la nebunie culorile vesele. Ţie nu-ţi plac?

- Mm... ba da, de fapt îmi plac şi mie. Dar la agrafa asta ţin în mod deosebit, Mona. Poate fiindcă e singura mea comoară. Ştiu că nu-i colorată, dar când reflectă lumina apar mii şi mii de irizări pastelate...

- Ei, aş vrea să le poţi vedea pe ale lui mămica, spuse Mona cu regret. Şi eu aş vrea să le mai văd. Aici la Noosa e aşa de urât, deşi unchiul Jas se poartă frumos cu mine.

- Iubito, de ce-ai fugit de la lecţia de pian? Când te-am văzut ultima oară, am avut impresia că-ţi plăcea să mă asculţi.

- Ba nu mi-a plăcut deloc! răspunse cu

aprindere Mona. M-am mirat doar, pentru că ştii să cânţi la pianul mare aproape la fel de bine ca mămica. Aş vrea să nu mă mai oblige să-nvăţ, Ginny, numai fiindcă ea cântă aşa de bine. în tot timpul lecţiilor îmi vine să urlu, pe cuvântul meu!
Tânguirea candidă a Monei avea ceva care o atinse pe Ginny drept în inimă. îngenunche lângă scaun, întorcând-o pe fetiţă cu faţa spre ea.
- Mona, nu-ţi place nici măcar să asculţi pianul?
Mona ridică din umeri.
- Să-l ascult, mai treacă-meargă, consimţi ea fără elan. Să cânt nu suport. De ce trebuie să învăţ cu de-a sila, Ginny?
- Bine, şi-atunci ce ţi-ar plăcea să faci? întrebă Ginny, cam neajutorată.
- Mi-ar plăcea să pictez! declară fetiţa cu neaşteptată convingere. Mi-ar plăcea să pictez cu vopsele adevărate
- ştii, din tuburi şi borcănaşe, pe pânză din-aia, nu doar desene cu creioane colorate şi cretă.

Câteva momente, Ginny se gândi în tăcere la această mărturisire. In cele din urmă răspunse, pe un ton rezonabil:
- Ei, nu văd nici un motiv de a nu încerca, Mona, dacă ţi-o doreşti atât de mult cum spui. Iţi pot procura uşor câteva vopsele de ulei şi pânze. Am să i le cer lui Pete Sumner. Sunt sigură că se găsesc la magazin, în Smedley's Creek.

Faţa posomorâtă a Monei se luminã, cu speranţă.

- O, Ginny, chiar aşa? Mi-ar plăcea la nebunie să am şi eu vopsele adevărate. De ani şi ani mi le doresc.

Ginny îi urmărea curioasă reacţia.

- Ai mai încercat vreodată, Mona? La Sydney, eventual... ?

Fetiţa clătină din cap.

- Numai cu acuarele - din-alea mici şi pătrate. Sunt cam şterse şi apoase, nu? La fel ca agrafa ta de păr. Mie mi-ar plăcea din-alea cu care poţi să faci cocoloaşe pe pânză.

Ginny nu-şi putu ascunde un zâmbet.

- Ei bine, ai să le capeţi, altfel să nu-mi spui tu mie Ginny Sorrel! Haide, Mona. Să mergem la spălat. E aproape ora ceaiului.

In seara aceea, Jas întârzie la ceai. Ginny şi Mona terminaseră de mâncat, când apăru în sfârşit pe

treptele de ciment, intrând prin uşa cu plasă. Şuviţele de păr asudat i se lipeau de frunte şi avea toată faţa acoperită cu un strat fin de rumeguş. Până şi sprâncenele îi erau presărate cu rumeguş, când le ridică surprins la vederea lui Ginny, care ducea tava cu farfurii spre bucătărie.

- Doamne sfinte, aţi şi terminat? O să mă jupoaie Sparky. Spune-i că-n zece minute-s gata, vrei, Virginia?

Ginny dădu din cap, întrebându-se cum putea

un om să arate obosit şi energic în acelaşi timp. în seara aceea nu-l mai văzu, dar a doua zi, la micul dejun, aduse vorba despre lecţiile de pian ale Monei.

- Aş vrea să le continui, de dragul lui mămica, îi spuse Jas fetiţei. îi vei face o surpriză minunată data viitoare când va veni aici, nu-i aşa? Asta-şi doreşte cel mai mult, şi ai un mare noroc că ţi-am găsit pe cineva ca Virginia ca să te ajute. Profită cât poţi de mult, Mona.

Fetiţa se uită urât spre Ginny, ca şi cum ea ar fi fost de vină pentru acea predică nedorită.

Sensul acestei expresii era foarte clar şi, imediat ce rămaseră din nou singure, Ginny o luă de mână.

- Vino, o chemă ea, poţi asculta ceea ce-am să-i spun lui Pete. Voi da telefon la magazinul din Billoola şi-i voi cere să-mi aducă culorile acelea, iar tu, draga

mea, va trebui ca în schimb să te străduieşti mai mult, fie şi numai ca să le facem o bucurie unchiului Jas şi mămicii tale.

Umerii subţiratici ai Monei se înmuiară cu amărăciune, dar Ginny observă că asculta atentă fiecare cuvânt pe care i-l spunea lui Pete.

După ce termină, se întoarse spre ea veselă:

- Gata! S-a rezolvat! Ce-ai zice să mergem la o plimbare, Mona? Mai sunt atâtea pe care nu mi le-

ai arătat încă şi mai avem aproape o oră şi jumătate până să începem lecţia.

Umerii Monei se pleoştiră şi mai mult.

- Nu prea am chef de plimbări, Ginny, răspunse ea fără viaţă. De ce nu te duci singură? De pe munte ai o vedere splendidă, dacă te interesează.

Ginny se cam îndoia.

- Sigur că mă interesează, dar pot s-o iau într-acolo? Eşti convinsă că n-am să mă rătăcesc?

Mona o privi cu milă.

- Nimeni n-are cum să se rătăcească acolo. O clipă nu pierzi casa din ochi. Ia-o pe drumul forestier în sus, până la a doua răspântie, şi pe urmă coteşte prin plantaţia din stânga, şi-ai să ieşi pe ridicătura aia de-acolo, o vezi? întrebă ea, arătând cu degetul. Ai s-ajungi înainte de ora zece.

Ginny cedă. La drept vorbind, nici nu era nevoie s-o convingă. Arşiţa zilei încă nu începuse, iar ea tân-

jea să exploreze puţin împrejurimile. îşi putea imagina uşor că, de pe protuberanţa indicată de Mona, vederea era într-adevăr fermecătoare.

- Bine, am să mă duc, acceptă ea veselă. Când ajung acolo, îţi voi face semn cu batista, iar la întoarcere ai să-mi spui dacă ai văzut. S-o asculţi pe Sparky până mă întorc eu. îmi iau doar pantofii de teren şi o sticlă cu suc de portocale, ca să-mi umezesc buhaiul.

Mona râse, amuzată să audă o asemenea expresie din gura guvernantei sale, iar Ginny lăsă în urmă grădina de legume şi poiata, reflectând la uriaşa schimbare adusă de un simplu zâmbet pe faţa fetiţei. Biata micuţă! Era o fată nefericită, iar copiii de vârsta ei ar fi trebuit să fie veseli şi lipsiţi de griji.

Drumul forestier era brăzdat de făgaşuri adânci şi de urmele buldozerelor gigantice şi ale camioanelor cu dublă tracţiune. Ginny păşea printre adânciturile nenumărate şi se simţi mai uşurată când ajune la a doua răscruce.

Escaladă gardul din jurul plantaţiei şi constată cu mulţumire că pământul de sub copacii săditi la distanţe egale era afânat şi lipsit de buruieni şi urzici. în timp ce înainta, bâzâitul fierăstraielor mecanice devenea tot mai intens, făcând să-i vibreze timpanele. Probabil ajunsese în apropierea gaterului.

Dintr-o dată, Ginny distinse un sunet diferit - bufniturile sacadate ale unei securi lovind în lemnul plin de sevă.

In clipa următoare se opri, neîndrăznind să meargă mai departe.

In faţa ei, la nici douăzeci de metri distanţă, fără s-o fi observat, Jas Lawrence tăia cu toporul un copac. Era gol până la brâu, iar muşchii spatelui bronzat i se unduiau viguros în timp ce mânuia

securea cu mişcări ritmice, puternice, splendide la vedere. Fascinată, Ginny tresărea la fiecare lovitură a tăişului. Aşchiile zburau în toate direcţiile, dar tăietorul de lemne, concentrat ca toţi cei de meserie, îşi continua netulburat munca. Nu ştia că era privit, iar Ginny conchise că era mai bine aşa.

Chiar în timp ce se întorcea încet ca să plece, de undeva din dreapta ei se auzi un strigăt insistent:

- Păzea! Caaa-deeeee! Pă-ZEAAAAAAA!!!...

Uimită, Ginny întoarse capul.

Privi în jur, apoi în sus, încremenind pe loc când văzu o coroană de frunze tremurătoare înclinându-se în direcţia ei. Un scârţâit ameninţător o făcu să scape sticla de suc din mână, trăgându-se grăbită într-o parte. Urmă trosnetul asurzitor al trunchiului aproape complet tăiat care se rupea în sfârşit, o vâltoare de frunze acoperind totul şi un vâjâit pe lângă capul ei. O

crenguţă o plesni peste obraz şi, în aceeaşi clipă, Ginny se simţi luată pe sus şi trasă înapoi. Două mâini se ridicară să-i apere capul. Se mai auzi o bufnitură răsunătoare, apoi tăcere.

Ginny ridică ochii, temându-se de ceea ce avea să vadă.

Stătea rezemată de Jas Lawrence. Chipul lui brăzdat de sudoare o privea încordat, palid pe sub

stratul de bronz. Pieptul încă i se mai agita după goana nebunească spre ea, şi respira cu gâfâieli.

Ochii săi cenuşii şi furioşi îi înfruntau pe ai ei, căprui şi speriaţi, şi în acel moment cu Ginny se întâmplă ceva. Simţi o vibraţie plăcută prin vene şi avu impresia că un fir magic nevăzut o trăgea spre bărbatul acela furios care o salvase pentru a doua oară. Aceeaşi vrajă îl făcu şi pe el să scoată un geamăt chinuit, strângând-o la piept dureros de tare.

Peste o clipă, vraja se risipi.

Ginny fu eliberată scurt, în timp ce nişte paşi se apropiau în goană.

- Băga-mi-aş picioarele, şefule, credeam că s-a zis cu ea! A păţit ceva?

Jas răspunse repezit:

- N-a păţit nimic, Wilson - o zgârietură pe obraz, atâta tot. Du-te înapoi la treabă. N-o să se mai apropie. Am eu grijă!

Celălalt, vizibil zguduit, îi aruncă lui Ginny o privire acuzatoare şi plecă.

In momentul următor izbucni furtuna de care se temuse Ginny.

- Ce mama dracului ţi-a venit să dai buzna aşa pe plantaţie când se taie copaci? N-ai auzit fierăstraiele? Nu ţi-am spus că te conduc eu însumi pe-aici, când am timp? Sau ai vrut iar să-ţi râzi de autoritatea mea, aşa cum ai obiceiul?

Intrebările o mitraliau atât de repede, încât îi aminteau lui Ginny de loviturile securii muşcând din trunchiul de copac.

- Făceam doar o plimbare, replică ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul.

- Ti-arăt eu plimbare! Ce, tu n-ai cap să gândeşti? Deodată, Jas privi în jur, neliniştit.

- N-ai adus-o şi pe Mona, sper! Umblă şi ea pe-aici? întrebă el, agitat.

Ginny clătină din cap.

- Slavă Domnului! continuă Jas. Chiar ieri am prevenit-o să nu se apropie. Se pare că îmi respectă autoritatea mai mult decât tine, Virginia.

Ginny fu şocată de duplicitatea Monei. Aşadar, fetiţa ştia că locul acela era periculos! Şi totuşi, o îndrumase intenţionat într-acolo! Gândul o făcea să fiarbă de furie.

Totuşi, întrucât problema le privea numai pe ele două, făcu un efort să spună, împăciuitor:

- îmi pare rău, domnule Lawrence... ăă... Jas. Te rog să mă crezi. Am făcut o mare prostie venind încoace. Aşa cum spuneai, pur şi simplu nu m-am gândit. Merit să mă certi - sincer.

îi aruncă o privire de scuză, zâmbind ezitant, iar mărturisirea ei umilă avu efectul dorit. Sprâncenele încruntate ale lui Jas se destinseră, iar

expresia aspră îi fu îmblânzită de un zâmbet reticent.

- E-n regulă, Virginia, spuse el, clătinând din cap. Nu-s sigur că-ţi stă atât de bine cum crezusem când îţi torni cenuşă în cap.

îşi luă cămaşa kaki de pe stinghia unui gard din apropiere.

- Dacă tot ai bătut drumul până aici, mai bine să-ţi arăt împrejurimile, cum tot aveam de gând s-o fac într-o bună zi, dacă nu mi-o luai tu înainte. Vino cu mine.

Ginny se supuse. Când Jas o luă de mână şi o conduse spre Land Rover, pe cărare, vraja dinainte reveni. Dar, în timp ce o ajuta să se urce în maşină, Jas Lawrence îşi reluă aerul indiferent şi curtenitor.

De astă dată, vraja o afecta numai pe Ginny.

Capitolul 6

In timp ce urcau pe drumurile desfundate, iar Jas îi arăta soiurile de copaci şi mijloacele de exploatare, atelierele de lângă gater şi diversele lungimi şi grosimi ale buştenilor tăiaţi, Ginny simţea un entuziasm şi o înrudire spirituală care aproape că-i tăiau respiraţia. Undeva în creierul ei, un semnal de alarmă răsuna tot mai tare.

- Ce abruptă e panta, comentă ea, mai mult ca să-şi alunge gândurile tulburătoare. Nu mi-am dat seama decât când am început să urc.

- Da, e destul de accentuată. De fapt, „Noosa“ e un cuvânt aborigen, care înseamnă „ridicare“ sau „urcuş„. Zona purta deja numele ăsta când au venit aici primii colonişti, demult.

în timp ce treceau printre trunchiurile gigantice, păzind ca nişte santinele malurile râului larg şi tumultuos, Ginny se simţi copleşită de uimire şi umilinţă.

- Pădurile astea sunt o moştenire naţională, îi explică Jas. Prea multe au fost tăiate de oamenii iresponsabili, fie din neştiinţă, fie din nepăsare. Nu permit să fie tăiaţi decât copacii maturi, şi numai ocazional. Dacă nu ne amestecăm, natura îşi reface singură echilibrul.

Ginny era fascinată şi reţinea cu lăcomie toate informaţiile. Abia aştepta să i le împărtăşească şi lui Ted, în următoarea scrisoare.

Land Rover-ul se hurducă peste un pod de lemn şi-şi continuă drumul. Ginny se uită la ceas.

- Doamne fereşte, exclamă ea, ia uite cât e ora! Cum a mai zburat timpul! E aproape amiaza şi am pierdut lecţia de pian.

- Nu-ţi face griji, răspunse expansiv Jas. în fond, eu am propus să vizitezi plantaţia şi presimt că Mona e încântată.

A, da - Mona. Asta era următoarea problemă, îşi spuse Ginny cu înverşunare, deşi nu era prea sigură cum s-o abordeze.

Deşi făcu ochii mari când îl văzu pe unchiul ei ajutând-o pe Ginny să coboare din Land Rover, fetiţa

nu spuse nimic. Pe tot parcursul mesei, Ginny reuşi să se abţină, dar după aceea, când rămaseră singure, trecu imediat la subiect.

- De ce-ai făcut asta, Mona? întrebă ea exasperată. Anume m-ai îndrumat exact spre locul unde ştiai că nu avem voie să mergem, nu-i aşa? De ce? Chiar voiai să mi se întâmple ceva?

Mona roşi, având bunul simţ de a arăta ruşinată.

- Nu voiam să ţi se întâmple ceva rău, Ginny, spuse ea, urmărindu-şi cu degetul modelele rochiei înflorate. Mă gândeam doar că dacă te sperii rău de tot, sau dacă unchiul Jas se înfurie pe tine, ai să pleci, nimic mai mult.

- Să plec? Mona! exclamă Ginny, ridicol de adânc lezată. Nu mă placi chiar deloc?

- Ba sigur că te plac, declară fetiţa, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru. Te plac aproape la fel de mult ca unchiul Jas. Numai că... of, Ginny, tu nu-ţi dai seama că, atâta timp cât eşti aici, o să mă pună să mă chinuiesc tot timpul cu gamele şi arpegiile? L-ai auzit azi-dimineaţă, nu? Că cică am

mare noroc că am pe cineva ca Virginia să mă-nveţe, vai, cât noroc am! Dar dacă n-ai fi aici, m-ar lăsa în pace, nu? încheie ea, pe un ton rezonabil.

Ginny nu mai avea nici un argument.

- Nu-i chiar atât de simplu, îi spuse ea Monei. Dacă eu plec, va aduce pe altcineva în locul meu. La asta nu te-ai gândit? Unchiul Jas nu face decât să îndeplinească dorinţa mamei tale, aşa că trebuie să-ţi dai mai mult silinţa, doar o iubeşti, nu? Ce-ai făcut azi- dimineaţă?

Faţa posomorâtă a Monei de lumină.

- Tipare din cartofi, Ginny, îmi place la nebunie. Sparky mi-a dat câteva pungi de făină curate şi am imprimat pe ele nişte modele extraordinare. Vino să le vezi!

Pungile erau acoperite cu desene migăloase, imprimate în făină, reprezentând o pisică, un iepure mâncând (probabil un morcov) şi o frunză ale cărei nervuri fuseseră încrustate meticulos în miezul cartofului. Nu încăpea nici o îndoială că Mona putea lucra cu cea mai mare conştiinciozitate, când o interesa ceva cu adevărat.

Ginny şi-ar fi dorit ca şi la lecţiile de muzică să dovedească acelaşi entuziasm.

Totuşi, părea să fie o zi norocoasă pentru Mona.

Abia parcurseseră câteva game, când se auzi

un zgomot de copite şi prin dreptul ferestrelor trecu o călăreaţă.

Avea păr scurt şi blond, era bronzată şi purta o bluză de mătase galbenă.

- A venit Marella! exclamă Mona. Marella Mayberry. De-un secol n-am mai văzut-o. Venea des pe la unchiul Jas. Probabil a auzit că eşti aici si vrea să vadă cum arăţi.

Ginny bănuia că această supoziţie candidă ascundea un mare adevăr. Auzi vocea lui Sparky murmurând câteva cuvinte de salut, urmată de a Marellei, profundă, vibrantă şi cam amuzată.

- Deci e plecat, Sparky. Nu-i nimic... Nu, nu te deranja, mă descurc şi singură.

Când apăru în uşă, Mona o îmbrăţişă amical şi fără ostentaţie. Marella zâmbi. Avea un surâs plăcut, dinţi albi şi regulaţi, buze pline, abia atinse de roşeaţă, şi ochi violeţi cu gene dese.

- Salut, gâgâlice! aruncă ea spre Mona, în timp ce privea pe lângă ea, către Ginny. Iar dumneata eşti domnişoara Sorrel? Pete mi-a zis să vin şi să ne cunoaştem. Azi a fost la Smedley's Creek după nişte fosfaţi şi a luat ceva ce l-ai rugat dumneata, pentru Mona. Şi, cum nu e zi de poştă, mi-a propus să vin eu, pentru ca Mona să nu mai aştepte.

Şi întinse un pachet mare, plat, cu câteva denivelări şi colţuri foarte incitante.

- Culorile, Ginny! exclamă Mona. Au venit deja

culorile!

îi mulţumi în grabă Marellei şi atacă pachetul.

- Foarte drăguţ din partea dumitale că le-ai adus, spuse Ginny, indicându-i un scaun. De mult şi le dorea şi nu ne-am aşteptat să le primim înaintea zilei de poştă. Ce surpriză!

în acel moment apăru doamna Sparks cu ceaiul.

- Trebuie să bei un ceai, după drumul făcut călare, Marella, spuse ea. Ginny va face onorurile casei, nu-i aşa, scumpo? Mona, tu vino cu mine şi arată-mi la ce ţi-au trebuit toate pungile alea.

Fetiţa nu se lăsă mult rugată. Când rămaseră singure, Marella o inspectă pe Ginny cu o privire directă, în timp ce lua de pe tavă un corn.

- Cum te-a numit Sparky - Ginny? Te superi dacă-ţi spun şi eu la fel? „Domnişoara Sorrel“ sună aşa de scorţos - iar pe mine te rog să mă numeşti Marella.

Muşcă din corn cu poftă, mormăind:

- Doamne, ce bune sunt! Sparky e o comoară la casa omului! Şi, ia spune-mi, cum te înţelegi cu eleva ta? E o teroare, nu?

Marella îi câştigase imediat simpatia, aşa că Ginny nu se simţi ofensată de întrebare. îi răspunse râzând:

- După ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, tind să-ţi dau dreptate.

Şi îi povesti surprinzătorul incident. Marella o privi

cu compasiune.

- Cerule, pariez că Jas a turbat de furie! Nu suportă să umble nimeni pe-acolo când se taie copaci. Te-a mâncat de vie?

Amintindu-şi, Ginny roşi.

- Nu tocmai, murmură ea jenată.

După ce o privi un moment atentă, Marella râse încet.

- Of, Ginny, îi spuse ea cu reproş, şi tu, aşa de repede...? Bine ai venit în gaşca veselă, iubito!

- In... gaşca veselă?

Marella mai luă un corn.

- Sigur, în gaşca veselă a adoratoarelor. Şi tu ai căzut în limbă după el, la fel ca toate celelalte. Nu, nu, te rog să nu negi. Cine să cunoască simptomele mai bine decât Marella?

Obrajii lui Ginny ardeau ca focul. Dintr-o dată, o cuprinsese sentimentul îngrozitor că Marella pusese punctul pe i. „Of, Ginny, proastă mică ce eşti!“ îşi reproşă ea nefericită.

- Fruntea sus, pisoi! o încurajă Marella. La început doare puţin, dar după ce recunoşti că n-ai nici o şansă devine mult mai suportabil.

Ginny nu-şi putu stăpâni un zâmbet amărât.

- Of, Doamne, de ce-om fi aşa de proaste? se tângui ea. N-am... n-am crezut niciodată... vreau să zic, sincer, Marella, am... nu l-am putut suferi, din

prima zi când l-am văzut. Nici acum nu-l plac - sincer! Şi nici n-a făcut nimic ca să mă cucerească.

Buzele drăgălaşe ale Marellei se ţuguiară înţelepţeşte.

- Draga mea Ginny, nici nu e nevoie. Jas nu trebuie decât să-şi arcuiască sarcastic o sprânceană şi să cheme cu degetul mic, şi toate dăm buzna, până la ultima. Da' tot degeaba, Rosana a luat caimacul, teamă mi-e, iar noi, celelalte, am pierdut cursa încă înainte de prima tură.

- Ei bine, eu n-am de gând să particip la nici o cursă, replică Ginny cu deznădejdea fermă a cuiva care închide uşa grajdului după ce calul a zbughit-o afară. Totuşi, nu înţeleg ce vrei să spui despre doamna Lawrence.

Marella ridică din umeri cu resemnare comică.

- Vei înţelege când ai s-o cunoşti. Rosana are toţi aşii în mână - nici una nu ne comparăm cu ea, nici la faţă, nici la siluetă, ca să nu mai vorbesc de minte, chiar dacă-i o intrigantă. De ce crezi că insistă ca Mona să stea aici, cu Jas?

Râse scurt, dar fără răutate, şi continuă:

- Aşa, are un cap de pod, un pretext ca să-l viziteze cu regularitate. Nu cred că-i pasă prea mult dacă viaţa pe care i-o poate oferi ea Monei la Sydney e sau nu potrivită pentru un copil, dar prezenţa fetiţei aici e

scuza ideală. Jas cedează greu, însă până la urmă tot îl va învinge. E atât de incoruptibil încât nici măcar nu-i bănuieşte şiretlicurile, iar ea îl manipulează în felul cel mai greţos. Mi-am dat seama de-o veşnicie că n-avem nici o speranţă, şi totuşi, ca nişte femei ce suntem, eu şi colegele mele din Societatea Inimilor Frânte nu vrem să-i acordăm o victorie prea uşoară, aşa că luptăm pentru el, oricât de inutil ar fi, cu fiecare ocazie.

Marella îşi întinse picioarele, apoi se ridică şi-şi puse ceaşca la loc pe tavă.

- Ei bine, Ginny, mă bucur să ştiu că te-avem alături. Să treci pe la noi. Sună-mă când ai timp şi vin eu să te iau, sau poate-ţi dă voie Jas să iei Holden-ul.

îi întinse mâna cu un gest prietenos.

- La revedere!

După plecarea ei, Ginny rămase pe gânduri, reflectând la tot ceea ce auzise despre Rosana.

Era o surpriză pentru ea. Cumva, îşi imaginase o văduvă zdrobită, devotată carierei şi copilului ei. Nu putea concepe o frumuseţe îndărătnică şi intrigantă, hotărâtă să-l seducă pe fratele răposatului ei soţ.

Examinându-şi propriile sentimente, o cuprinse disperarea. Propria mărturisire candidă a Marellei Mayberry o făcuse să recunoască adevărul. Era îndrăgostită de Jas Lawrence. Cum i se întâmplase,

fără ştirea ei, n-ar fi putut spune. Pentru Ginny, care avea atât de puţină experienţă cu bărbaţii, era aproape o tragedie personală. Ea era genul care iubeşte numai o dată, cu fervoare şi devotament. Iar acum, îi dăruise inima unui bărbat care n-o dorea şi nici nu avea nevoie de ea.

Oftă, pornind spre verandă. Ar fi fost mai bine s-o găsească pe Mona.

Biata fetiţă, un pion într-un joc atât de obscur! Revăzându-i în mine faţa mică şi nefericită, Ginny fu cuprinsă dintr-o dată de indignare. Pradă unui impuls, se hotărî să încerce tot ce putea pentru a o ajuta şi încuraja în tot ceea ce-i făcea cât de cât plăcere - şi era clar că lecţiile de pian nu intrau în această categorie.

Dar bunele intenţii i se risipiră când, intrând în camera ei, îşi găsi agrafa cu sidef pe masa de toaletă, ruptă în trei bucăţi.

Ginny nu putu decât s-o privească mută, nevenin- du-i să creadă, după care se aşeză pe taburet, deznădăjduită, luând în palmă cele trei bucăţi. Ochii i se umplură de lacrimi, împiedicând-o să mai vadă ceva.

Un sunet din spatele ei o readuse la realitate.

Mona intrase în cameră şi o privea cu teamă. înainte ca Ginny să poată vorbi, fetiţa alergă spre ea, o cuprinse cu braţele pe după gât şi izbucni în suspine.

- Ginny, iartă-mă, îmi pare aşa de rău, aşa de rău... îngăimă ea abia desluşit, îngropându-şi faţa în umărul ei. N-n-am vrut s-o rup, crede-mă, n-am vrut... S-a... s-a desfăcut si-singură, când mi-o puneam în păr. Şi era aşa de dră-drăguţă, chiar dacă era cam pa- palidă... Ooo, Ginny, a-acuma ce-ai să-mi faci...?

Ginny o bătu uşurel pe spate.

- Gata, Mona, gata. Nu mai plânge. N-am să-ţi fac nimic, iubito, n-am să te pedepsesc. Pedeapsa ta a fost că ai venit aici, ai luat-o fără permisiunea mea şi ai văzut că s-a rupt.

Luând din nou bucăţile rămase din agrafă, continuă:

- Acum du-te şi fă-ţi duşul. în curând va fi ora ceaiului. Grăbeşte-te şi fii cuminte, nu vom mai vorbi despre asta.

Mona se grăbi s-o asculte.

în urma ei, Ginny ieşi pe verandă, încă încercând să-şi înghită nodul din gât.

Ca de obicei, instinctul o conduse spre singura alinare pe care o cunoştea. Puse uşurel resturile agrafei pe placa lăcuită a pianului şi începu să cânte. Altceva nu putea face ca să-şi alunge din minte amărăciunea, senzaţia superstiţioasă că sfărâmarea micii ei agrafe cu sidef simboliza spulberarea nedoritei iubiri pentru Jas Lawrence. N-avea nici o speranţă. Jas o iubea pe Rosana.

Degetele lui Ginny alergau peste clape, cântând o melodie tulburătoare, furtunoasă - jinduire jalnică după tandreţe, torent chinuit de revoltă violentă, sumbră melancolie în cheie minoră...

- Sibelius, se auzi din spatele ei glasul lui Jas Lawrence. Compoziţia asta mi s-a părut întotdeauna plină de nefericire, iar stilul tău de a o cânta nu-i atenuează efectul deprimant. Ce s-a întâmplat, Virginia?

Ginny nu se întoarse, dar îşi putea imagina uşor cum arăta Jas. Puternic şi lat în umeri, blând şi preocupat, în felul lui indiferent şi totuşi perspicace. Avea părul umed de la duş şi obrajii slabi proaspăt bărbieriţi. Răspândea aroma masculină a loţiunii de ras.

- Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea, cu o voce crispată şi descurajată.

Jas se apropie până lângă pian, apărând în faţa ochilor ei.

- Ba s-a întâmplat ceva, o contrazise el, cam nervos. Nici o femeie nu arată aşa şi nu cântă aşa dacă nu are un motiv. Nu poţi să-mi spui, Virginia?

Glasul îi devenise mai profund, aproape tandru.

Ginny îi privi sfidător ochii cenuşii, încercând să reziste farmecului persuasiv pe care Jas îl putea adopta atât de rapid. In clipa următoare, privirea lui întâlni resturile agrafei de pe pian.

Le luă în tăcere. Ginny văzu cum degetele lui suple, cu vârfuri pătrate, potriveau bucăţile la loc. Le ţinu astfel un moment, dar când le puse jos se desfăcură din nou. Era o imagine aproape simbolică.

- Degeaba, declară Jas. Nu se mai poate drege. De-asta erai atât de nefericită încât să cânţi Sibelius aşa de trist?

Ginny dădu din cap.

- Mă descărcam, îi spuse ea. Ştiu că n-o să se mai repare. Nici un are prea mare importanţă. A fost doar un accident.

- însemna mult pentru tine? întrebă cu blândeţe Jas.

- Doar din motive sentimentale. E o prostie să te ataşezi atât de strâns de un obiect, ştiu, dar ţineam la ea. A fost a mamei mele. Era o femeie atât de fericită şi bună şi îl iubea aşa de mult pe tata. Iubirea ei se răspândea în jur, cuprindea toată casa, când Ted şi cu mine eram mici.

- înţeleg, spuse încet Jas, dându-i senzaţia, ca de-atâtea ori, că înţelegea mult mai mult decât părea. Ted este fratele tău?

Ginny dădu din cap.

- Acum e cercetător, cum a fost şi tata. Tata se specializase în metalurgie, iar Ted a urmat chimia.

- Alţi fraţi sau surori mai ai?

- O soră după tată, Margaret. E măritată, nu de mult. Mama mea vitregă s-a recăsătorit şi ea, iar Ted locuieşte lângă laboratorul lui.

- Şi aşa ai ajuns să locuieşti... singură... când te-am condus eu acasă, încheie el.

In ochii de cremene îi apăruse o expresie dură, iar tonul îi devenise critic.

- Eşti o adevărată enigmă, nu-i aşa, Virginia? Pe de o parte, ai ales viaţa aceea sordidă pe care ţineai atât de mult s-o ascunzi. Pe de altă parte, preţuiai acest mic talisman, fiindcă îţi amintea de cinste şi bunătate, de sanctitatea căsniciei şi a vieţii de familie. Mă întreb dacă te-am înţeles bine.

Ginny i-ar fi putut răspunde că nu, dar Jas nu mai aşteptă. Ridicând iritat din umeri, ieşi din cameră, parcă nerăbdător să scape.

Capitolul 1

Vara trecea pe nesimţite, iar regiunea Noosa îşi pierdea de la o zi la alta verdeaţa atrăgătoare, tot mai gălbuie şi mai uscată.

Arşiţa era înăbuşitoare, dar nici pe departe la fel de iritantă ca lipsa de aer care domnea în oraşe prin acele perioade ale anului. Ginny constata, la fel ca atâţia alţii care se mutaseră mai departe de litoral, că îi era mult mai uşor să suporte canicula secetoasă.

Mona îşi continua lecţiile, dar fără a face nici un fel de progrese. Sunetul plictisit al pianului se auzea în toată casa, iar uneori interveneau perioade de tăcere, când Ginny o găsea stând pe taburet, cu privirea în gol.

Mereu îi punea aceeaşi întrebare:

- E timpul să ne oprim, Ginny?

Pe Ginny o durea să vadă expresia uşurată a fetiţei, când îi spunea că lecţia luase sfârşit. Sărea de pe scaun cu însufleţire şi o tulea ca o pasăre eliberată din colivie.

într-o dimineaţă, în timp ce căuta o carte rătăcită, Ginny descoperi întâmplător unde se ducea Mona în acele momente şi ce făcea.

Stătea în genunchi, scotocind prin fundul dulapului din bibliotecă, dar cartea nu alunecase acolo. începu să ridice obiectele de pe rafturi şi, deodată, simţi două mâini mici şi agitate pe umeri, trăgând-o atât de tare încât căzu în fund.

Ridică privirea, uimită, spre faţa mică şi furioasă a Monei. Ochii negri ai fetiţei scăpărau ca ai unei păsări apărându-şi cuibul.

- N-ai voie să umbli aici! Ăsta-i locul meu, Ginny! E secretul meu şi numai al meu şi niciodată nu trebuie să te uiţi înăuntru!

Nedumerită, Ginny îşi regăsi cu greu echilibrul.

- De ce, iubito? întrebă ea cu blândeţe. Nu caut decât cartea aia verde, de geografie. S-ar putea să

fi căzut după rafturi şi trebuie s-o găsim.

- Nu-i acolo. îţi dau cuvântul meu că nu e acolo, cinstit, Ginny, crede-mă. Acolo îmi ţin eu alte lucruri, aşa că ştiu că nu e nici o carte.

- Ei, poate n-o fi fost acolo când te-ai uitat ultima oară, dar dacă abia a căzut n-ai de unde să ştii, nu-i aşa?

Dintr-o dată, în minte îi veni un gând îngrozitor.

- Mona, întrebă ea bănuitoare, nu... nu cumva ţii acolo ceva ce n-ai voie? Broaşte, păianjeni sau alte scârboşenii, ca racii ăia pe care-i aveai într-un borcan, pe veranda din spate?

Fetiţa râse cu dispreţ.

- Nici vorbă, răspunse ea. Deşi nu înţeleg de ce nu-ţi plac, Ginny, e foarte amuzant să te uiţi la ei cum apucă beţele cu cleştii, şi întotdeauna îi duc pe urmă înapoi la râu.

- Bine, atunci ce este? Mona, draga mea, cred că ar fi mai bine să-mi spui, serios. Iţi promit că n-am să mă supăr.

Mona începu să frământe cu piciorul franjurile covorului circular.

- Sunt... picturile mele, recunoscu ea fără tragere de inimă, privind-o încruntată pe Ginny, care se aşeză din nou pe călcâie, uşurată.

- Picturile tale? Iubito, dar e minunat! Nu ştiam că ai început să pictezi, nu te-am văzut niciodată!

- Era secretul meu... iar acum, a ieşit la iveală!

se plânse Mona. Trebuia să fie numai al meu, aşa să ştii! Nu ca pianul, Ginny, pe care trebuie să-l învăţ doar

fiindcă mămica e o pianistă aşa de mare. Şi ştiu că n-am să cânt niciodată ca ea, nici într-un milion de ani!

Ginny începea să înţeleagă. O trase pe Mona spre ea, strângându-i la piept trupul firav.

- Mona, îi spuse ea cu diplomaţie, oamenii sunt diferiţi între ei şi fac lucruri la fel de diferite. Mămica ta, de pildă, cântă la pian - dar nu ţine secret acest lucru, nu-i aşa? Dimpotrivă, îl aduce la cunoştinţa tuturor, iar cei cărora le place să asculte o pot auzi. Lucrurile frumoase, ca muzica şi pictura, sunt făcute pentru bucuria tuturor. Vei fi şi mai fericită dacă le împărtăşeşti şi altora plăcerea ta. Iar asta nu înseamnă că i-ai obliga să picteze la fel ca tine. Vezi, în toate astea avem de-a face cu cei care creează şi cu cei care primesc şi am greşi încercând să-i amestecăm între ei.

„Şi tocmai greşeala asta am făcut-o eu“, îşi spuse Ginny. Săptămâni în şir fusese martora tăcută a unei asemenea erori de judecată, iar acum victima stătea în faţa ei, privind-o cu răbdarea atemporală a unui mic sfinx.

- Mona, eu nu ştiu să pictez şi nici n-aş putea să învăţ vreodată. Nu ştiu să desenez pisici şi iepuri, nici să sculptez frunze în miezul cartofilor şi

să le imprim pe pungile de făină, cum faci tu. Dar îmi place mult să le privesc. N-ai putea... n-ai vrea... să-mi arăţi şi picturile tale?

Mona căzu pe gânduri, nehotărâtă.

In cele din urmă, luă o decizie. Dădu din cap, înge- nunche lângă Ginny şi scoase din fundul dulapului o mapă mare. Se vedea clar că şi-o făcuse singură, îndoind o bucată de carton gros şi legând-o cu panglici portocalii. Ginny le recunoscu pe cele care împodobiseră nepreţuita ei cutie de ciocolată.

In sfârşit, Mona deschise mapa şi scoase pe rând şase sau şapte pânze mici.

Ginny scoase exclamaţii admirative la vederea primelor două, dar pe celelalte începu să le studieze tăcută, cu uimire.

Picturile vădeau un fler indiscutabil, pe care Ginny nu l-ar fi bănuit, o vitalitate şi o bogăţie surprinzătoare din partea unei fete atât de tăcute şi introspective. Reprezentau mai mult peisaje din jurul casei - pajiştea cu cei doi cai păscând, panta defrişată a muntelui, malurile râpoase ale râului, un colţ de grădină. Şi o privelişte a casei în amurg, cu umbre prelungite, fundal montan verde-închis şi cer în degradeuri violete.

Deşi toate aveau naivitatea inevitabilă a unei mâini de copil, erau executate cu un talent inconştient, amintind de stilul impresioniştilor

francezi. Erau pline de viaţă, energie şi entuziasm, ca şi cum Mona ar fi avut în taină toate aceste calităţi, fiind dornică să le transmită măcar pânzelor, dacă nu şi oamenilor.

Ginny se simţea cam ameţită. Ridicându-se în picioare, alinie toate picturile pe un raft şi se aşeză pe marginea biroului, pentru a le studia în continuare.

- Iubito, cred că ai foarte mult talent. îmi place enorm să mă uit la ele. Nici nu-ţi pot spune cât mă bucur că m-ai lăsat să le văd.

Laudele ei pline de căldură o făcură pe Mona să se îmbujoreze.

- Dacă vrei, poţi lua una, Ginny, poţi s-o iei de tot. Şi iartă-mă că nu ţi le-am arătat până acum. Că de fapt, tu mi-ai cumpărat vopselele şi pânzele. Pe care o vrei?

Ginny nu ezită. în minte începea să i se contureze un plan.

- O pot lua pe asta, iubito? Cred că e favorita mea.

Luă studiul arborilor de cauciuc de pe râpele râului. Aveau o frumuseţe fluidă, cu ramurile întinse parcă rugător şi trunchiurile uriaşe înclinate spre volbura apelor ce forfoteau între maluri.

- Am s-o pun în camera mea, îi spuse ea mândră. Şi, când ţi se termină materialele, am să-ţi mai procur. Iar acum, cred că ar fi bine să

reluăm lecţiile, ce zici? Azi va trebui să sărim peste geografie.

Mona se apucă de lucru, aproape cu încântare. Părea că în sufletul ei se destinsese un arc prea mult

timp încordat, acum când Ginny îi descoperise secretul si i-l aproba. Din când în când, fetiţa îi adresa câte un surâs conspirativ care-i schimba complet expresia feţei.

In seara aceea, după ceai, Ginny se hotărî să facă prima încercare.

- Jas, spuse ea, în timp ce acesta se pregătea să se ridice de la masă, putem discuta câteva minute, în cabinet? As dori să-ţi vorbesc.

Surprinzătoarea ei cerere îl făcu pe Jas să înalţe sprâncenele, dar consimţi imediat.

- Atunci, continuă Ginny, vin în două minute. Vreau să-ţi arăt ceva.

Alergă în camera ei si reveni cu tabloul Monei. Jas îi oferi un scaun, după care se aşeză la birou.

- Ia s-auzim, Virginia, începu el cu gravitate, deşi în ochi i se zărea o licărire amuzată, despre ce mister e vorba?

Ginny îi puse în faţă pictura, cu multă grijă.

- Despre asta. Mona a pictat-o.

Jas luă tabloul de pe birou şi începu să-l studieze, ţinându-l la distanţă.

- Mona a pictat asta? Bravo ei! Nu ştiam că

avea uleiuri.

- Nu avea, eu i le-am cumpărat, de la Smedley's Creek.

Ginny ezită, încleştându-şi involuntar mâinile laolaltă.

- Jas, nu prea ştiu cum să-ţi spun, dar simt că Mona e extrem de nefericită cu situaţia actuală din viaţa ei. Are nevoie de compania altor copii şi de posibilitatea de a face lucrurile spre care are înclinaţii naturale - cum e asta, de pildă, bătu ea cu degetul în pânză.

Jas o privea cu o expresie de nepătruns.

- Continuă, îi ceru el.

- Mi-am dat seama de mai mult timp că Mona nu va progresa niciodată cu lecţiile de pian, Jas. Din cine ştie ce motiv, le detestă. S-ar putea să aibă un blocaj emoţional, ceva legat de moartea tatălui ei sau de geniul interpretativ al mamei... Dar, indiferent din ce cauză, e complet nereceptivă şi sunt absolut convinsă că greşim forţând-o să mai continue.

- Virginia, spuse Jas, privind-o drept în ochi, încerci să scapi de slujba pe care o ai?

- în nici un caz! replică ea cu aprindere. Numai la Mona mă gândesc. Era şi timpul să se gândească cineva şi la ea, nu numai la...

Se întrerupse, stăpânindu-şi reproşurile furioase pe care fusese gata să le rostească.

Continuă mai calmă, pe un ton rugător.

- Jas, nu poţi înţelege ceea ce încerc să-ţi spun? E vorba de fericirea Monei. Lipsa de talent muzical îi agravează complexul de inferioritate, iar pictura o

poate face fără probleme, motiv suficient de a fi importantă pentru ea. O împlineşte, îi umple un gol din suflet. Are un fel de... valoare terapeutică emoţională. Deja a devenit mult mai optimistă. Şi-n plus, nu vezi cât promite? încheie ea, arătându-i din nou tabloul.

Jas miji ochii spre arborii de cauciuc.

- Mie îmi place ca arborii să arate ca nişte arbori, spuse el, cu auto-ironie.

- Mai lasă-mă! îşi pierdu răbdarea Ginny. Aşa îi vede Mona. E propria ei impresie şi a reuşit s-o comunice uluitor de clar. Nu se poate să nu-ţi dai seama!

Neputincios, Jas îşi trecu o mână prin părul aspru.

- Am suflet de pădurean, Virginia. Imi cunosc meseria, îmi cunosc copacii, iar Dumnezeu m-a ajutat să înţeleg muzica bună. Dar se pare că în materie de arte plastice sunt complet refractar. Mona are chiar atât de mult talent?

Privindu-l drept în ochi, Ginny răspunse:

- Da, sunt convinsă că promite. Ar trebui să i se dea posibilitatea de a-şi cultiva aptitudinile. Dar

cel mai important e că pentru ea contează, nu pentru mine. Nici eu nu mă prea pricep la arta plastică, însă atât pictura cât şi muzica sunt expresii ale frumuseţii - una foloseşte formele, cealaltă sunetele. Cu siguranţă, mama ei va înţelege!

Jas o măsură gânditor cu privirea.

- Ţii foarte mult la fetiţa asta, nu-i aşa? întrebă el, parcă surprins.

- într-adevăr. Şi vreau s-o văd fericită.

Cuvintele lui Ginny erau înăbuşite. I se contractase gâtlejul.

Jas se ridică. Simţind că întrevederea luase sfârşit, Ginny îi urmă exemplul.

- Ei bine, Virginia, m-ai convins. Peste două zile trebuie să zbor până la Sydney şi voi discuta cu Rosana.

Imediat, însă, ridică mâna, cu un gest prevenitor.

- Totuşi, nu-ţi face prea mari speranţe! Nu uita că nu eu sunt ocrotitorul legal al acestui copil. Totul depinde de Rosana şi nu cred că va fi de acord. O să fie foarte dezamăgită dacă Mona renunţă la muzică, pe de o parte. Iar pe de altă parte, continuă el, gesticulând cu pânza, nu ştiu dacă această lucrare o va impresiona mai mult decât pe mine.

în drum spre camera ei, Ginny fierbea de neputinţă şi frustrare. îşi dăduse toată silinţa, dar

oare era de ajuns? Jas se arătase rezonabil, binevoitor chiar, însă cum l-ar fi putut convinge, pe el sau pe mama Monei, că fetiţa avea un real talent?
Pradă unui impuls, Ginny luă din living mapa cu celelalte pânze, alese două la întâmplare, le duse în camera ei şi începu să-i scrie lui Ted, explicându-i motivele pentru care îi trimitea picturile.

Ii cerea să ia legătura cu Clive Barratt, pentru a-i cere opinia sinceră despre calităţile lucrărilor, având în vedere că erau executate de un copil în vârstă de numai zece ani. Clive era singurul artist plastic pe care-l cunoştea, singurul căruia îi putea cere o părere competentă.

Jas plecă la Sydney joi dimineaţa, după micul dejun. In lipsa lui, Ginny şi Mona începură să facă plimbări sau să înoate într-un vad liniştit al râului, la umbra sălciilor. Uneori, Mona îşi lua cu ea pânzele şi vopselele şi picta liniştită, iar Ginny era din ce în ce mai sigură că pianul nu-i rezerva nici un viitor.

Sâmbătă dimineaţa nu ţinură lecţii. Ginny se trezi devreme, spălă câteva rufe, apoi pregăti un coş de picnic. Ii promisese Monei că aveau să urce pe drumul forestier cât de mult le permitea timpul, pentru a mânca pe munte.

Din locul unde se opriră, fetiţa privi panorama

de jos, apoi se întoarse spre Ginny, dezamăgită.

- N-am o pânză destul de mare, nu-i aşa? întrebă ea. Pe astea mici nu poate să încapă totul. Dacă nu prind şi pâlcul de copaci de-acolo o s-arate strâmb - prea multă lumină peste tot.

Ginny înţelese la ce se referea. Probabil că un profesionist ar fi vorbit despre „echilibru“ şi „contrast“. Mona nu cunoştea termenii, dar avea o intuiţie perfectă.

- Data viitoare îi voi spune lui Pete să-ţi aducă pânze mai mari, îi promise ea. N-am ştiut, când le-am comandat pe primele, că te va pasiona atât de mult să le acoperi cu „cocoloaşe de vopsea“, cum le spuneai tu!

Râseră amândouă.

- Ia stai jos şi nu te mişca, Ginny! Mai bine te desenez pe tine.

Ginny se supuse, iar Mona începu să lucreze concentrată, cu vârful limbii scos printre buze. Schiţa în creion era bine proporţionată, dar trăsăturile lui Ginny arătau aproape ca ale unui uliu, iar ochii erau nereuşiţi. Desenul părea oarecum anemic în comparaţie cu originalitatea bogată a uleiurilor.

- Doamne, chiar aşa găseşti că arăt?

Mona chicoti şi dădu să ascundă desenul. începură să se fugărească, până când Ginny o prinse. Râzând amândouă, îşi strânseră lucrurile şi porniră înapoi spre casă.

Când ajunseră, Holden-ul era în faţa uşii.

- A venit! strigă Mona, alergând spre trepte. S-a întors unchiul Jas! Mă-ntreb dacă mămica mi-o fi trimis

ceva. Mi-ai aduse ceva, unchiule Jas? întrebă ea, alergând să-l îmbrăţişeze, când Jas apăru de după colţul verandei.

Jas o ridică în braţe şi o învârti, înainte de a o lăsa jos. Ii zâmbi lui Ginny peste creştetul Monei.

- Ce mai primire! comentă el. Puteai măcar să mă saluţi mai întâi, Mona.

Fetiţa pufni, continuând să-l privească, în aşteptare. Resemnat, Jas ridică din umeri.

- Sunt două pachete pe masa din living - unul de la mămica, altul de la mine. Ai grijă, se sparge!

Fetiţa o zbughi, chiuind încântată.

Intorcându-se spre Ginny, Jas îi indică scaunele de pe verandă. Se aşezară amândoi.

- Totul e-n regulă? întrebă el, scoţându-şi din buzunar tutunul şi frământându-l între palme, înainte de a răsuci micul cilindru alb cu aceeaşi dexteritate care pe Ginny nu contenea s-o fascineze.

- Da... mulţumesc.

- Eşti mai bronzată decât la plecarea mea.

- Poate...

Ginny îşi răsuci braţele goale, privindu-şi-le mai atentă.

- Am făcut multă plajă şi am înotat în râu. Am învăţat-o pe Mona bras şi spate, vrea să-ţi facă o surpriză.

- Serios? Asta-mi aminteşte de prima noastră întâlnire. Te mai gândeşti vreodată la cele întâmplate atunci, Virginia?

- Uneori, murmură ea, surprinsă. Am tot vrut să mă scuz pentru că am părut nerecunoscătoare.

Jas făcu un gest indiferent cu ţigara.

- Nu e nevoie. E firesc ca o persoană care înoată atât de bine ca tine să piardă confruntarea cu un curent puternic. Ştiu cât de abilă eşti în apă. Ti-am urmărit demonstraţia solitară, până ai intrat în bucluc.

Jenată, Ginny căută să îndrepte conversaţia spre un subiect mai puţin personal.

- C-cum a mers la Sydney?

Jas ridică din umeri.

- Partea profesională a reuşit satisfăcător. Nu sunt sigur, însă, că am pledat cu la fel de mult succes cauza ta. Rosana a părut foarte nemulţumită. Oricum, va veni s-o vadă pe Mona la un moment dat, în următoarele două săptămâni, aşa că vom amâna orice discuţie până atunci, de acord? Intre timp, Mona îşi va continua lecţiile de pian.

Ginny îşi muşcă buzele. Era foarte dezamăgită dar, într-un fel, nu se mira. Işi dăduse seama de la

început că nu putea fi uşor s-o convingă pe Rosana să-şi schimbe planurile pentru Mona, mai ales după toate lămuririle pe care i le dăduse şi Marella Mayberry.

- Nu mai face mutra asta amărâtă, o smulse din gânduri glasul lui Jas. Sunt sigur că până la urmă vom găsi o soluţie. Şi eu văd o schimbare clară la Mona. E mult mai vioaie şi sigură pe sine. Şi mai gălăgioasă. La copii, gălăgia e întotdeauna semn de sănătate - nici nu se compară cu melancolia şi apatia. Apropo, am şi pentru tine un suvenir de la Sydney, un flecuşteţ care să te mai înveselească.

Şi scoase un pacheţel din buzunar, aruncându-i-l în poală.

- Jas, nu trebuia! protestă Ginny, încântată şi jenată în acelaşi timp.

- Mai bine deschide-l, replică el. Poate nu-ţi va plăcea, dar sper totuşi să te bucuri.

Cu degete tremurătoare, Ginny dezlipi scotch-ul de pe pachet. în viaţa ei nu mai primise cadouri de la nimeni, numai de Crăciun şi la ziua de naştere, iar atunci numai de la rudele cele mai apropiate.

Dând hârtia la o parte, văzu o cutie dreptunghiulară, din piele gri.

îi ridică în tăcere capacul.

- O, Jas...!

înăuntru, pe un strat de catifea albastră, se afla un superb pieptene de sidef, aproape identic ca mărime şi formă cu agrafa ei ruptă. Numai că acesta avea încrustaţii delicate şi, pe marginea de sus, o bandă îngustă de argint bătută în peruzele mici.

Ginny îl ridică, întorcându-l încet în mâini.

- Iţi place? L-am luat de la un butic de pe Row Street.

Inălţă ochii spre Jas. I se umpluseră de lacrimi. Ginny spera zadarnic să nu facă prostia de a plânge în faţa lui.

- E superb, şopti ea. Cum să-ţi mulţumesc? In viaţa mea n-am avut ceva mai fermecător. O, Jas, de ce ai făcut asta?

Jas se ridică, privind-o cu ochii lui cenuşii, impenetrabili. Când răspunse, vorbi cu un glas neasemuit de blând.

- Ei bine, Virginia, cred că datorită amintirilor pe care le păstra celălalt. Erau prea valoroase ca să cadă pradă uitării şi m-am gândit că ăsta te va putea ajuta să le ţii minte. In fond, adăugă el, cu uşoară înverşunare, şi eu prefer incomparabil perioada pre-artistică din viaţa ta.

Ginny rămase uitându-se după el cu gura căscată, fără a găsi nici un răspuns potrivit, în timp ce Jas dispărea în holul întunecat şi răcoros.

Capitolul 8

Luni, când era zi de poştă, răspunsul lui Ted încă nu sosise, dar miercuri Ginny văzu scrisul lui îngrijit şi familiar pe un plic adresat ei. Ieşi pe verandă, cu un sentiment de nerăbdare plăcută, dar când citi i se năruiră toate speranţele.

„Am trecut alaltăieri pe la Clive,“ spunea Ted în scrisoare, „dar proprietăreasa mi-a spus că plecase cu un prieten în camping, la Terrigal, şi revine abia la sfârşitul săptămânii. De cum îi dau de urmă, am să te anunţ. Mă cunoşti destul de bine şi cred că opinia mea ştiinţifică nu te va convinge, dar şi eu am fost foarte impresionat de aceste tablouri, deşi nu pretind că aş avea cunoştinţe tehnice. Totuşi, pare un stil extraordinar pentru o fetiţă de vârsta ei şi pare să se descurce cu o anumită măiestrie. Oricum, Gin, Clive îţi va spune la momentul potrivit care e părerea lui.

Iar acum, câte ceva despre mine, numai că nu trebuie să-ţi faci griji, partea cea mai rea a trecut. In ultima vreme nu m-am simţit prea bine. M-a prins o furtună şi am făcut prostia de a nu-mi schimba hainele ude, pentru că eram în toiul unui experiment foarte interesant. Oricum, esenţialul e că m-am îmbolnăvit de pneumonie şi o vreme am

fost foarte slăbit. Acum sunt bine, dar încă respir puţin cam greu, iar medicul mi-a prelungit concediul medical cu încă zece zile. Mă gândeam să vin la tine pentru vreo săptămână, Ginny. Există în Smedley's Creek sau Billoola vreun motel unde aş putea să stau? Anunţă-mă cât de curând posibil dacă ideea ţi se pare fezabilă. O săptămână la ţară ar fi un paradis, pe lângă încarcerarea forţată în garsoniera asta.“

Bietul Ted! Ginny uită imediat de orice alt gând, încruntându-se neliniştită. Desigur, trebuia să se intereseze de hoteluri şi să-i scrie imediat - sau, şi mai bine, să telefoneze la laborator. Urma să-i transmită un mesaj prin intermediul colegilor, pentru a face economie de timp.

Porni să-l caute pe Jas, găsindu-l în cele din urmă într-unul din hambare, culcat sub un tractor. Nu-i vedea decât braţul bronzat şi musculos, luând din când în când câte o sculă de pe trusa de alături.

După ce Ginny îi explică situaţia, Jas se ridică şi îşi şterse mâinile unsuroase. Era obosit, încălzit şi plin de praf.

- Phii! Te cam sufoci acolo, dedesubt, spuse el, rezemându-se de una dintre roţile enorme şi scoţându-şi tutunul. Deci, în legătură cu fratele tău... Sigur că-i poţi spune că vină, Virginia. Dar de ce să stea la un hotel? E binevenit aici, la Noosa.

Nu va trebui să se obosească pe drumuri ca să te vadă şi va avea condiţii mai bune pentru convalescenţă.

Ginny clătină din cap cu convingere.

- Nu, Jas, deşi îţi mulţumesc, eşti foarte amabil. Dar Ted n-ar accepta să stea aici atâta timp cât eu sunt angajata ta, şi-n plus urmează să vină curând doamna Lawrence, iar Sparky nu-şi va mai vedea capul de-atâtea treburi. Cred c-am s-o sun pe Marella Mayberry, ca s-o întreb care e cel mai potrivit hotel pentru el.

Jas îşi atinse cu degetul bărbia osoasă, privindu-i faţa în timp ce-i răspundea:

- Bine, Virginia, cum vrei. Aveţi o fire independentă, voi, cei din neamul Sorrel, nu-i aşa? Sunt totuşi de părere că fratele tău s-ar simţi mult mai bine aici, dar poate că, în situaţia lui, şi eu aş lua aceeaşi hotărâre. Vorbeşte cu Marella. îţi va putea spune mai multe decât mine despre hotelurile din Smedley's

Creek. Şi nu-ţi mai face atâtea griji. E tânăr şi viguros, iar din câte-mi spui, partea cea mai grea a bolii a trecut.

- Ştiu, zâmbi vag Ginny; continuă, cu un tremur uşor în voce: şi Ted s-ar supăra dacă ar şti că mă agit, dar uneori... simt că numai pe el îl am.

Cu ospitalitatea tipică oamenilor de la ţară, Marella se oferi şi ea să-l găzduiască pe Ted la

familia Mayberry, dar la insistenţele lui Ginny îi spuse totuşi numele celui mai confortabil hotel şi al unui garaj care închiria maşini.

- Incă n-ai trecut pe la noi, o acuză ea pe Ginny. Poate vii cu fratele tău, când soseşte. Apropo, Scorţoşenia Sa ce mai face? Tiranizează, tiranizează?

Ginny râse.

- Cam ca de obicei, răspunse ea. Săptămâna viitoare va veni doamna Lawrence, cred. Jas pare să fie foarte ocupat pe proprietate.

- Nici nu mă mir, răspunse serioasă Marella. Pariez că e îngrijorat, cu toţii suntem. Fâşia aia de ierburi înalte s-a uscat ca iasca şi toată lumea se întreabă unde va lua foc mai întâi - nu-i de glumă! Vedem de-aici cum sunt reînnoite contrafocurile lui Jas. Păcat că vecinul lui din cealaltă parte a dealului nu-i la fel de scrupulos. Are hotar comun

cu Jas pe-o parte şi pe culme şi nu ia nici o măsură de prevedere. In fine, nu putem decât să sperăm că vom scăpa cu bine.

Cu gândul la toţi copacii aceia valoroşi, Ginny spera şi ea acelaşi lucru. Pe Jas îl apăsa o răspundere enormă şi totuşi era mereu blând şi atent cu cei din apropiere. Ginny se gândi la agrafa ei pentru păr şi simţi din nou acel sentiment familiar de dor.

După ce-i primi mesajul, Ted o sună pentru a-i

spune că avea să vină cu siguranţă la Noosa în weekend. Ginny se simţi mai uşurată. Se bucura enorm că avea să-l revadă.

Mona era la fel de nerăbdătoare. Neavând nici un frate sau soră, ardea de curiozitate şi-i tot punea lui Ginny întrebări despre Ted. Era înalt sau scund? Purta părul lung sau scurt, ca unchiul Jas? Ştia să înoate la fel de bine ca Ginny? Pictase vreodată? De ce avea ochelari? Şi aşa mai departe, la nesfârşit...

Sparky îşi petrecea momentele libere lustruind ca oglinda toate obiectele din casă.

- Vreau să fie curat-lună când va veni doamna Lawrence, îi mărturisi ea lui Ginny. La urma urmei, e o celebritate şi are şi ea pretenţiile ei.

In weekend, toată casa strălucea de curăţenie. In timp ce bătea energic ultimul covor, pe gard, Sparky spuse fără speranţă:

- Numai de-ar dura. Sezonul ăsta e peste măsură de secetos, Ginny, bagă la cap ce-ţi spun. O dată să se răzvrătească vântul din vale, şi iar se va aşterne praful, cât ai clipi. Mare nevoie mai avem de-o ploaie. Cum zice Jim al meu, dacă bate vântul înaintea ploii, adio casă curată, numai dacă nu suflă dinspre munte. Pe păşunile lui Jas e iarbă din belşug - da' asta-i altă pacoste, într-un an ca ăsta. Se-aude că-n Victoria au şi izbucnit nişte incendii îngrozitoare.

Furtuni de praf. Incendii pe plantaţii. Ginny, născută şi crescută la oraş, nu se gândise niciodată prea mult la lupta continuă a oamenilor de la ţară cu stihiile naturii.

Ted pornise la drum vineri seară, luând hotărârea înţeleaptă de a se odihni până a doua zi dimineaţa, înainte de a căuta o maşină de închiriat. Urma să sosească la Noosa sâmbătă după prânz.

Când terminară masa, Ginny şterse vasele spălate de Sparky, atentă la câinii din ţarcul de sub ferestrele bucătăriei. Aveau un adevărat radar biologic şi aşteptau cu urechile ciulite şi lanţurile întinse, până când auziră zgomotul maşinii în capătul aleii şi începură să latre agitaţi.

Imediat ce-i auzi, Ginny îşi scoase şorţul, îşi netezi părul şi alergă pe culoar şi prin antreu până pe veranda din faţă. Jas îşi citea ziarul, înainte de a pleca din nou la lucru. Când îi văzu faţa emoţionată, zâmbi.

- Stai liniştită. Nu fuge nicăieri.

Maşina se opri în dreptul treptelor de ciment, iar Ginny se repezi spre portieră, pentru a-l îmbrăţişa pe Ted. Era mai palid ca de obicei şi vizibil slăbit, iar ochii îi păreau mai mari şi mai adânciţi în cap.

- O, Ted, cât de slab eşti! se tângui ea cu reproş.

Abia atunci observă că din maşină mai coborâse
cineva, pe portiera cealaltă. Inima lui Ginny execută un dublu salt mortal, când Clive Barratt se ridică şi îi făcu cu ochiul. Clive! Acolo, la Noosa! Acasă la Jas Lawrence! Doamne sfinte, nu putea fi adevărat!

- Salut, prinţeso! Mamă, ce bine arăţi - ca o caisă coaptă! Eşti surprinsă că mă vezi? Când frăţiorul Edward mi-a spus că petrece o săptămână la ţară, am găsit ideea irezistibilă - mai ales că însemna să te revăd şi pe tine. Apropo, unde-i tânăra studentă la belle arte? Pânzele pe care mi le-ai trimis erau extrem de interesante!

Jas Lawrence cobora încet treptele. Ginny se întoarse spre el.

- Fratele meu, Ted - Jas Lawrence, făcu ea prezentările, cu o voce mai ascuţită decât se aşteptase.

Cei doi îşi strânseră mâinile, apoi Ginny arătă spre Clive, cu un gest neputincios. Nu-şi mai găsea cuvintele.

Din fericire, Jas preluă iniţiativa, aşa cum era de aşteptat.

- Ne-am cunoscut, spuse el rece, strângând scurt mâna lui Clive. Numai că nu ţi-am reţinut numele, cu acea ocazie.

- Barratt - Clive Barratt. Dumnezeule mare! Ce

chestie, dom'le - adică, dumneata să fii chiar dumneata, vreau să zic! turui Clive fără jenă. Ginny nu mi-a spus.

- Se vede clar că nu, confirmă Jas, făcând eforturi să vorbească mai cordial. Intraţi să beţi ceva. Preferaţi un ceai, sau poate o bere? Da, bere, cred. Adu-mi şi mie una, Virginia, după care voi avea nişte treburi pe-afară, dacă mă scuzaţi. I-am spus Virginiei să-şi ia cât de mult timp liber doreşte, în timpul vizitei, îi spuse el lui Ted. De când a venit n-a avut nici o zi liberă, aşa că nu-i răpiţi din timp în nici un caz. Sper să vă simţiţi aici ca acasă.

Ginny ştia că şeful şi fratele ei se tatonau. Clive, complet netulburat, îşi suflecase mânecile şi se tolăni în fotoliul indicat de Jas.

- Şi unde-i domnişoara - Mona, nu-i aşa? întrebă el, luând una dintre halbele de cositor, când Ginny le aduse pe o tavă. Parcă spuneai că are zece ani, în scrisoare, nu-i aşa, prinţeso?

- Da, aşa este...

„Of, Clive! Nici nu ştii cât complici totul!“ se plânse Ginny în sinea ei. Jas Lawrence îi auzise cuvintele, iar în ochii lui apăru o expresie pătrunzătoare, rece ca gheaţa, care n-o încânta deloc.

După ce-şi luă pălăria cu boruri largi de pe masa de răchită, Jas îi întinse mâna lui Ted.

- Nu, nu te ridica, îl opri el binevoitor. Se vede

clar că ai nevoie de odihnă. Stai aici în după-amiaza asta, vei avea destul timp să vizitezi împrejurimile. Sper că luaţi masa cu noi diseară, înainte de a vă întoarce la hotel?

Ginny fu uşurată să audă refuzul categoric al lui Ted. Era sigură că s-ar fi înecat cu fiecare îmbucătură!

Jas dădu din cap şi plecă. Probabil se bucura la fel de mult că n-avea să ia masa împreună cu Clive Barratt.

Urmându-i sfatul, Ted rămase să se odihnească pe terasă, în timp ce Ginny pornea cu Clive să-i arate locurile. O găsiră pe Mona lângă vadul unde înotau adesea ea şi Ginny. Fetiţa ridică privirea şi, când îl văzu pe Clive, scoase o exclamaţie.

- Ginny, are barbă! Şi păr lung, şi cam roşcovan! Nu arată deloc aşa cum mi-ai spus tu! o acuză ea.

Ginny râse.

- Iubito, nu e fratele meu, pe el l-am lăsat acasă. Clive mi-e numai prieten, şi e pictor. Abia aşteaptă să-ţi vadă tablourile. Ştie totul despre ele.

Mona îşi înclină capul într-o parte, cercetându-l cu ochi iscoditori.

- Pictor? Adică, unul de-adevăratelea? Da, are faţă... întotdeauna m-am gândit că oamenii care pictează şi sculptează au barbă.

Clive se lăsă pe vine lângă ea, mângâindu-şi barba.

- Vezi c-am avut dreptate? îi murmură el lui Ginny. Asta aşteaptă lumea de la noi, să avem barbă - altfel, nu suntem artişti! Sper că nu eşti dezamăgită că nu sunt eu fratele lui Ginny, adăugă el spre Mona.

- A, nu! răspunse fetiţa, neaşteptat de politicoasă. îmi pare foarte bine că te cunosc.

- Perfect! îi surâse Clive lui Ginny. Personal, şi eu mă bucur că nu-i sunt frate. Aşa, avem şanse pentru o relaţie mult mai promiţătoare.

- Ei, Clive, îi reproşă Ginny cam neputincioasă, parcă ne-am înţeles că nu există nici o şansă în sensul ăsta.

Clive zâmbi larg.

- Ascultă, dulceaţă, ăsta-i defetism curat şi nu-l permit nici în ruptul capului! Doar nu crezi că am făcut atâta drum până aici, cu frăţiorul Edward, numai ca să studiez picturile unui copil, nu? Voi lupta pentru idealul meu la fiecare ocazie, aşa că fii pregătită! Nu vei sta aici la nesfârşit şi, când te vei întoarce la Sydney... cine ştie? Şi-acum, păpuşico, ia să vedem noi ce-ai făcut tu aici.

Ridică de pe iarbă mapa Monei şi începu s-o răsfoiască gânditor. Nu peste mult, el şi fetiţa se adânciră într-un schimb de idei despre subiectele reprezentate. Ginny stătea culcată pe mal, la

umbră, ascultân- du-i fără prea mult interes. Se gândea la Jas Lawrence. Spera ca prezenţa lui Clive să nu tulbure relaţiile dintre ea şi şeful ei.

In cele din urmă, Ginny se ridică oftând.

- Clive, cred că e timpul să ne întoarcem. Sparky ne-aşteaptă cu ceaiul, iar tu şi Ted trebuie să plecaţi la timp, ca să prindeţi masa de seară.

- Vin şi eu imediat, spuse Mona. Vreau doar să termin aici, ca să văd dacă pot face ce mi-a spus Clive.

- Deşteaptă fată, comentă Clive, în drum spre casă. Are har, nu încape nici o îndoială, Ginny. Instruită bine, poate ajunge departe.

Ginny îi împărtăşi speranţele ei de a o convinge pe mama Monei s-o trimită la internat, din moment ce o viaţă familială sănătoasă alături de Rosana era imposibilă, din cauza numeroaselor ei turnee.

Clive şi Ted plecară la timp. Ceaiul şi prăjiturile lui Sparky fuseseră lăudate şi consumate până la ultima, iar Ted o cucerise.

- Bietul băiat! îi spuse ea lui Ginny după aceea. Tare-aş mai vrea să-l iau sub aripa mea. I-aş pune ceva carne pe oase.

Ginny îşi ascunse un zâmbet. Şi ea şi-ar fi dorit ca Ted să rămână la ei, dar aşa ceva era exclus. Aşa cum pe bună dreptate observase Jas Lawrence, cei din neamul Sorrel erau de o independenţă feroce.

întâmplarea făcu ca spiritul independent al lui Ginny să se afirme chiar în acea seară. După cină, Jas o chemă în cabinetul lui şi, când închise uşa, Ginny se întrebă dacă nu cumva i se auzeau bătăile inimii. îl privi cu ochii mari, în aşteptare.

- Stai jos, Virginia, pentru numele lui Dumnezeu! îi ordonă el nervos. Şi nu te mai uita la mine de parc-aş fi un căpcăun. Cred că-ţi pot spune pe un ton civilizat ceea ce am de spus, chiar dacă metodele tale de a înşela sunt destul de primitive.

- Ce vrei să spui? întrebă ea încet.

- Cred că ştii foarte bine ce vreau să spun. Niciodată n-am închis uşa casei mele în nasul cuiva, dar azi am fost cât pe ce s-o fac, când a apărut acel Barratt.

Ginny rămase cu gura căscată. Deci, asta era! Ar fi trebuit să se aştepte.

Jas continuă pe un ton repezit:

- Din fericire pentru el, mi-am dat seama care erau implicaţiile. Tu îl invitaseşi, şi totuşi nu mi-ai spus nimic, când am vorbit despre vizita fratelui tău. O putem numi minciună prin omisiune, dacă vrei, dar tot minciună este şi m-ai dezamăgit foarte tare.

Ginny îşi aruncă pe spate capul, privindu-l drept în ochi.

- Vorbeşti despre implicaţii, Jas, replică ea cu

aprindere, dar faptele sunt cu totul altele. Nici eu nu ştiam că Clive Barratt urma să vină azi. Ted îmi promisese o surpriză şi asta a şi fost!

Jas râse aspru.

- Pentru mine în orice caz a fost o surpriză! Dar pentru tine...? N-aş crede. Negi că i-ai scris, cerându-i să vină aici?

- Bineînţeles că neg! Scrisoarea i-am trimis-o lui Ted. El... el i-a transmis lui Clive un mesaj din partea mea, şi nimic mai mult.

Privind-o sever, Jas continuă:

- Virginia, să nu despicăm firul în patru. Ai păstrat legătura cu acest om, şi totuşi mie mi-ai spus că nu-l mai văzuseşi niciodată, până în dimineaţa aceea când te-am adus înapoi acasă. Fratele tău nu ştie nimic, nu-i aşa? Când a auzit că ne cunoscuserăm, a părut complet nedumerit.

Işi răvăşi părul cu un gest exasperat.

- Virginia, toate faptele astea nu par deloc fireşti pentru o fată ca tine. Sunt conştient că n-ai avut părinţi care să te îndrume la vârsta potrivită, dar nu se cade să strângi relaţiile cu un bărbat - cu unul de teapa lui Barratt! - după ce vă cunoaşteţi doar de-o oră!

- Şi ce fel de fată mă crezi, Jas? ripostă ea furioasă. A, nu, nu e nevoie să răspunzi, mi-ai dat de înţeles foarte clar, în repetate rânduri. Numai că, pentru informarea ta generală, de data asta te

înşeli. I-am trimis lui Ted două picturi de-ale Monei, rugându-l să-i ceară lui Clive părerea. Nu-ţi dai seama, Jas? Numai pentru Mona am făcut-o. Nici nu ţi-ar veni să crezi ce talent promiţător are. Ştiam că nici mama ei n-ar crede şi am dorit să aflu o opinie competentă. Clive era singurul profesionist pe care-l cunoşteam. Dar nici nu m-am gândit că avea să vină aici personal, numai pentru asta!

Jas Lawrence se ridică, înfundându-şi mâinile în buzunare, şi începu să se plimbe nervos prin cabinet.

Apoi se opri în faţa ei. Ochii lui cenuşii erau nehotărâţi, cam tulburaţi parcă. Făcea eforturi vizibile de a vorbi cât mai calm şi rezonabil.

- Virginia, te pot crede şi sunt de acord că motivul tău a fost lăudabil, dacă ai vrut s-o ajuţi pe Mona. Dar ne-am întors de unde am plecat, nu crezi? Mi-ai spus că Barratt era singurul profesionist pe care-l cunoşteai? întrebă el, desfăcându-şi demonstrativ mâinile. Dar, dacă nu-l cunoşteai, de unde ştiai cât preţ poţi pune pe opinia lui? De unde ştiai că era măcar capabil să exprime o opinie? Ai o

experienţă cu bărbaţii atât de vastă încât, în doar câteva momente, ai descoperit atât de multe despre el?

Ginny oftă. Nu mai avea încotro, trebuia să-i

spună. Işi împinse părul înapoi de pe obraz, privindu-l cu seriozitate. Loialitatea faţă de Clive o obliga să fie sinceră.

- Nu am deloc experienţă cu bărbaţii, declară ea. Şi, evident, nu am aflat toate astea în doar câteva momente. Inţelegi, mă simţeam singură, Ted era ocupat, era ultima mea seară în Sydney şi... şi mi-am petrecut-o cu Clive. Aşa am ajuns să-mi dau seama că, deşi la prima vedere nu se observă, e un om bun din fire, generos, atent şi... şi iubitor.

- Da... înţeleg...

Dintr-o dată, Jas păru îmbătrânit şi oarecum obosit de toată discuţia. Ii deschise uşa, cu un gest deosebit de categoric.

- Ai expus situaţia cât se poate de clar, Virginia. Nu mai avem nimic de discutat.

Ginny avu senzaţia că firul subţire al comunicării care îi unise în ultimele câteva săptămâni se rupsese, cumva, pentru totdeauna.

Capitolul 9

Ideea că ea şi Jas Lawrence funcţionau acum pe lungimi de undă complet diferite o însoţi pe Ginny în următoarele câteva zile. Jas era politicos dar distant, iar pe Ginny o durea faptul că-şi împărţea disproporţionat atenţia acordată celor doi fraţi Sorrel. Căci cu Ted părea să se înţeleagă extrem de bine şi îşi agreau unul altuia compania.

în timp ce Ginny şi Clive se plimbau cu Mona, iar Clive o ajuta cu răbdare să-şi amelioreze tehnica picturală, Jas îl lua pe Ted cu Land Rover-ul, explicându-i diversele activităţi care se desfăşurau la Noosa. Uneori, întorcându-se de la plimbare, Ginny îi găsea adânciţi în discuţii. Când îşi întrebă fratele despre ce vorbeau, Ted zâmbi doar, răspunzând:

- A, de-ale bărbaţilor, Gin. Nimic care să te intereseze.

Iar Ginny nu-i putea mărturisi, nici chiar propriului ei frate, că o interesa tot ceea ce avea legătură cu Jas Lawrence.

Odată, când urcă pe verandă, avu surpriza de a-l găsi pe Ted dormind adânc într-un fotoliu. Jas, aşezat alături, fuma liniştit.

- {şt! o preveni el, ridicând mâna. Nu-l trezi, Virginia. {i-a revenit aproape complet, dar mai are nevoie de odihnă. Până vineri, când pleacă, nu mai e mult, iar Rosana a telefonat ca să spună că a închiriat un avion pentru miercuri. De cum va fi ea aici, o să înceapă agitaţia. Vei descoperi că nu e deloc o persoană liniştită. Nu se simte bine decât într-un iureş continuu de zgomot şi activitate.

Jas vorbise îngăduitor şi blând, dar Ginny nu se putea gândi decât la un singur lucru. In sfârşit, venea Rosana.

In ziua sosirii acesteia, la ora mesei, Ginny fu

copleşită de frumuseţea celebrei pianiste Pirelli. La concerte nu stătuse niciodată destul de aproape pentru a observa mobilitatea vioaie a trăsăturilor ei latine. Avea un ten măsliniu-deschis, o piele perfectă, sprâncene lucitoare ca satinul negru deasupra ochilor care se puteau învăpăia sau topi negrăit de expresiv, şi o gură cu buze pline, roşii şi provocatoare.

Stătea pe veranda din faţă, sorbind dintr-un Martini, şi îi întinse mâna lui Ginny, cu un zâmbet

politicos. Gestul ei avea o anumită graţie trufaşă, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Ginny să-i sărute mâna.

- Deci dumneata eşti Virginia, aşa-i? Fireşte, Mona mi-a spus multe despre dumneata, în scrisorile ei. Mi te imaginam mai imatură, dar fără îndoială că această impresie se datorează tonului juvenil din descrierile Monei. Pari să fi legat o relaţie demnă de invidiat cu fiica mea, Virginia - înţeleg că te priveşte aproape ca pe o soră, când de fapt eşti o tânără femeie în toată firea, nu-i aşa? E deranjant să descoperi că te înşeli atât de amarnic în ideile preconcepute pe care ţi le faci despre cineva, dar mi le-am ajustat deja, aşa că nu are nici cea mai mică importanţă.

întoarse capul în altă parte, iar Ginny simţi că, involuntar, o nemulţumise.

în timpul mesei vizitatoarea o ignoră, deşi era veselă, spirituală şi extrem de fermecătoare cu

Jas, şi manifesta un interes matern faţă de tot ceea ce avea de spus Mona.

Totuşi, pe la jumătatea după-amiezii, când apărură Ted şi Clive, Rosana îşi expedie fiica, pregătindu-se pentru consiliu.

în mintea lui Ginny nu încăpea nici o îndoială că Rosana, oricât de genială era ca artistă, era o femeie foarte răsfăţată, deşi într-un stil de-a drep-

tul captivant. Clive părea să fi avut de-a face cu genul ei şi, după o privire complice spre Ginny, se lansă într-o conversaţie manevrată admirabil, răspunzând spiritual umorului ei sofisticat, spre amuzamentul vizibil al lui Ted. In timp ce pleca să înceapă lecţia de muzică, Ginny îl auzi pe Clive spunând:

- Aveţi o fetiţă încântătoare, doamnă Lawrence, cum era şi de aşteptat. Mă întreb dacă ştiţi cât talent are în domeniul artelor plastice. Pictează deja cu o sensibilitate şi o percepţie surprinzătoare pentru vârsta ei, dar e posibil să fi moştenit şi ceva din harul mamei sale, transpus într-un alt mijloc de expresie artistică.

Rosana părea mulţumită.

- Intr-adevăr, Jas mi-a spus ceva, replică ea alene. A adus la Sydney o ilustraţie extrem de ciudată, cu nişte copaci parcă, anume ca să mi-o arate. Ne vom uita împreună la aceste picturi şi contez pe explicaţiile dumitale, Clive. Vei descoperi că n-am nici cea mai vagă idee de

pictură.

Chicoti gros, gutural, cu o privire glumeaţă spre tânărul cel înalt şi bărbos.

- Nu ţi se pare ciudat? continuă ea visătoare. Bunicul meu a condus o şcoală de arte plastice la Florenţa. Poate că talentul lui a sărit peste două generaţii. Ce părere ai?

Ginny nu aşteptă să audă părerea lui Clive. Era destul de perspicace pentru a-şi da seama că, în stilul lui abil, avea să sprijine interesul Monei mai mult decât ar fi reuşit ea vreodată.

Abia mai târziu, după oribila conversaţie din aceeaşi seară cu Rosana Pirelli, Ginny avea să înţeleagă că deciziile acesteia nu aveau nici o legătură cu viitorul Monei.

- Virginia, aş dori să-ţi vorbesc, dacă se poate. Rosana, care apăruse în uşa camerei în timp ce Ginny se ducea la culcare, într-un halat bleumarin şi papuci de satin alb, părea calmă şi binevoitoare.

- Vrei să vii până în salonul meu? Acolo nu ne va deranja nimeni.

Tăcută, Ginny o urmă în camera de oaspeţi.

- O ţigară? îi oferi Rosana, întinzându-i o tabacheră îngustă de argint.

Când Ginny refuză, îşi aprinse ea una, într-un elegant portţigaret smălţuit, şi suflă prelung fumul, privind-o gânditoare pe Ginny prin ceaţa albăstrie.

- Tânărul dumitale e foarte fermecător, Virginia. Clive... Barratt, parcă...? Cred că eşti

foarte emoţionată că a făcut atâta drum ca să te vadă.
Ce introducere neaşteptată! Deşi era cam nedumerită, Ginny ridică din umeri.

- Nu e „tânărul meu“, doamnă Lawrence. De fapt, nici nu-l cunosc prea bine, dar sunt de acord că e drăguţ. Poate v-a spus că i-am cerut părerea despre picturile Monei?

Rosana duse portţigaretul la buze şi trase fumul în piept, dând din cap.

- Da, mi-a spus. {i mi-a mai spus că ţine foarte mult la dumneata. Se vede clar că îl atragi, nu-i aşa?

Ginny n-avea nici un chef să discute un subiect atât de personal cu o femeie pe care abia o cunoscuse.

- V-a spus ce părere are despre lucrările Monei? reveni ea la problema cea mai importantă.

- Da, consideră că prezintă anumite posibilităţi, răspunse Rosana, încântată că găsea un nou motiv de a se mândri cu copilul ei minune. Dintotdeauna am fost o familie înzestrată, dintr-un motiv sau altul - cred că vorbeşte sângele nostru italian. Nici n-am visat ca Mona să aibă un talent ascuns, totuşi, mereu e aşa de tăcută. Uneori am senzaţia că nici n-o cunosc. Fireşte, a trebuit să fiu atât de mult plecată, încât n-am stat împreună cu ea nici pe departe cât ar fi trebuit. De aceea îţi sunt foarte recunoscătoare, Virginia, pentru că i-ai descoperit

această predispoziţie latentă spre pictură. {i, din acest motiv...

Se întrerupse, pentru a sufla un inel de fum perfect format, privindu-l cum se înălţa spre tavan.

- ...Din acest motiv, reluă ea, am să-ţi dau un sfat. Sper să nu te superi.

Ginny o privi cu teamă. Dintr-o dată, Rosana începuse să arate ca o panteră gata de atac.

- Iată despre ce este vorba, Virginia. Du-te după tânărul tău cel drăguţ şi agaţă-l până nu ţi-o ia alta înainte. Nu-ţi pierde timpul cu cineva cu care nu ai nici o şansă, draga mea - cu un bărbat ca Jas, de pildă.

Cu un strigăt deznădăjdit, Ginny îşi ridică mâinile la obrajii înfierbântaţi, privind-o copleşită de jenă pe cealaltă femeie.

Rosana îi zâmbi cu falsă bunătate.

- Draga mea, faţă de mine nu e cazul să te prefaci. Sunt o femeie de lume, să ştii. Am fost conştientă că eşti îndrăgostită de el din prima clipă când te-am văzut. Şi, crede-mă, eşti doar îndrăgostită, nimic mai mult. înţelegi tu, Virginia, Jas şi cu mine... ei bine, între noi există o înţelegere foarte profundă şi, întâmplător, ştiu că-i pare rău pentru tine, foarte rău îi pare. Chiar el mi-a spus - mai mult sau mai puţin... De aceea ţi-a cumpărat un mic cadou, când a fost la Sydney. Da, ştiu şi despre asta. A fost scuza lui pentru că întârziase la masă. Jas nu întârzie niciodată la

întâlniri, aşa că a fost nevoit să-mi explice. Virginia - se aplecă înainte Rosana, pentru a-şi sublinia cuvintele - nu există greşeală mai mare decât să confunzi mila cu dragostea.

Lui Ginny îi venea să intre în pământ. In viaţa ei nu se simţise mai ruşinată. Crezuse că-şi ascundea atât de bine sentimentele, iar această femeie, nici una nici două, îi sfâşiase voalul subţire în care-şi înfăşurase inima.

Rosana îşi flutură cu indiferenţă o mână graţioasă.

- Totul va rămâne între noi, nu-ţi face nici o grijă. Nu voi sufla o vorbă, iar până una-alta, draga mea, drăguţul tău Clive Barratt e aici, aşteptându-te cu răbdare să-ţi vii în fire, aşa că nu prea ai de ce te plânge, nu-i aşa?

Se întinse alene, trăgând spre ea un mic taburet, pentru a-şi rezema picioarele deasupra.

- De fapt, am luat o hotărâre în legătură cu Mona. Voi aranja să se întoarcă la Sydney peste două săptămâni. Până atunci, ultimul meu turneu dinaintea stagiunii de iarnă va lua sfârşit şi voi avea timp s-o înscriu la o şcoală cu internat, unde îşi va putea cultiva înclinaţiile artistice. Aşa că toată lumea va fi mulţumită.

- Intr-adevăr, confirmă Ginny cu voce înfundată, regretând că nu se putea bucura de viaţa mai normală pe care urma s-o aibă în sfârşit Mona.

Rosana o privi gânditoare.

- Presupun că, atunci când i-ai dat ideea asta lui Jas, nu te-ai gândit ca astfel să-ţi rămână mai mult timp pentru el, nu-i aşa? sugeră ea complice. Am auzit

că te-ai făcut utilă şi în alte feluri - ajutând-o pe doamna Sparks la treburile gospodăriei şi aşa mai departe...

Ginny sări în picioare, roşie de furie.

- Doamnă Lawrence, e jignitor că spuneţi sau măcar presupuneţi aşa ceva! strigă ea. E clar că activităţile mele aici se încheie o dată cu plecarea Monei. Mă... mă bucur foarte mult pentru ea. Binele ei l-am dorit, mai presus de orice.

- Imi pare bine să aud asta, replică Rosana, mai împăcată. In acest caz, înţelegi perfect că, din acest moment, ai primit preavizul, Virginia. Din punct de vedere tehnic, eu te-am angajat, aşa că îl voi informa pe Jas că mi-am schimbat planurile. Nu e nevoie să porţi cu el această discuţie neplăcută.

Ii puse o mână pe umăr, cu făţărnicie, conducând-o spre uşă.

- Noapte bună, draga mea. {i curaj! Gândeşte-te cât bine i-ai făcut fetiţei mele! Când te întorci la Sydney, vei putea s-o revezi. Ba chiar s-ar putea ca în curând să fii doamna Clive Barratt, să locuieşti într-o căsuţă drăguţă şi...

Ginny nu aşteptă să audă şi restul urărilor Rosanei.

Era prea scârbită şi doborâtă. Niciodată nu fusese mai recunoscătoare să se refugieze în camera ei.

A doua zi, veselia de pe faţa radioasă a Monei nu reuşi cu nimic să-i ridice moralul.

- O, Ginny, e aşa de frumos! exclamă ea. Mămica spune că voi avea o uniformă, la fel ca toate celelalte fete. Albastră - un albastru viu, Ginny, aşa cum îmi place mie! Şi voi avea o mulţime de surori cu care să mă joc. Şi, ia ghici, Ginny! A spus că nu mai trebuie să iau lecţii de pian, dacă nu-mi plac. Mă voi putea juca după-amiaza, până plec la Sydney. Şi a mai spus că şi tu ai să vii la Sydney, aşa că o să ne vedem, nu-i aşa, Ginny?

Fetiţa o privi neliniştită. Ginny se întrebă dacă nu cumva pe faţă i se citea mai mult decât dorise. „Revino-ţi, Ginny!“ îşi impuse ea. „Unde ţi-a dispărut independenţa?“

Era ultima zi a concediului lui Ted. Urma să vină după-amiază, cu Clive, şi promiseseră să le ducă pe amândouă la un picnic de rămas-bun, pe colină. Jas insistase să ia Land Rover-ul, pentru ca Ted să aibă cât mai puţin de mers pe jos.

La despărţire, în timp ce le dădea ultimele instrucţiuni, observă expresia tulburată a lui Ginny şi
o trase deoparte.

- Sper că nu-ţi mai faci griji pentru el, spuse,

arătând cu capul spre Ted. Pari cam încodată, Virginia.

Ginny făcu un efort de a se înveseli.

- Nu-mi plac despărţirile, îi explică ea. Mă... deprimă. Mereu mă simt la fel când îmi iau rămas-bun de la cineva.

Jas zâmbi strâmb. {i el părea să aibă tot atât de puţin chef de zâmbete, în dimineaţa aceea.

- Ei, fruntea sus! Doar nu vă despărţiţi decât pentru două săptămâni. Am vorbit cu Rosana şi înţeleg că ai mai multe motive ca să te bucuri că pleci înapoi la Sydney. {i-acum, la drum cu voi şi distracţie plăcută. Rosana vrea s-o duc până la Pete, a uitat să-şi cumpere nu ştiu ce mărunţiş pentru drum.

In timp ce se întorcea să plece, Ginny simţi o greutate ca de plumb apăsându-i inima. Se întreba oare ce
i spusese Rosana lui Jas despre ea.

La întoarcere, după ce Ted opri Land Rover-ul pe aleea din spatele casei şi începu să descarce lucrurile, Clive o luă pe Ginny de mână şi o trase la mică distanţă, după colţ.

- Ginny, am să-ţi vorbesc, spuse el grăbit. Mai sunt doar câteva minute până plecăm. De când am venit aici am tot aşteptat un moment să te prind singură - poate ai observat...?

Ginny clătină din cap încet, privindu-i chipul care abia se desluşea prin întuneric.

- Ei bine, aşa a fost, continuă el mai încrezător. Ginny... iubito... n-am ascuns ceea ce simt pentru tine. Din momentul când te-ai întors pe neaşteptate în garsonieră şi m-ai găsit acolo, o clipă nu mi-ai mai ieşit

din minte. M-am întâlnit cu alte fete, am încercat să te uit, dar nici una nu se compară cu tine, Ginny. N-a folosit la nimic.

- Clive... murmură Ginny, mişcându-şi nervoasă mâinile într-ale lui. Te rog, dragul meu, nu mai continua.

- Ba am să continuu, aşa că stai locului şi-ascultă! Pentru prima oară în viaţa mea sunt cât se poate de serios, Ginny, dragostea mea. Nu-ţi voi cere să te măriţi cu mine imediat, iubito. N-am ce să-i ofer unei fete ca tine, dar mi-am făcut un plan. Mă voi întoarce la bătrânu' meu, Ginny, şi-am să mă angajez. Am s-o iau de la zero, am să urc treptat - mi-a spus clar că astea sunt condiţiile. Şi aceeaşi condiţie mi-o impun şi eu - pentru că am ajuns la punctul esenţial...

îşi drese glasul şi, pentru prima oară, păru nesigur pe sine.

- Ginny, iubita mea, îţi cer să-mi promiţi că te vei mărita cu mine dacă mă dovedesc capabil să-mi fac un rost în viaţă. Nu vreau să te şantajez emoţional, iar dacă mă refuzi am s-o fac totuşi, îţi dau cuvântul meu, aşa că să nu crezi că te ameninţ cu pistolul la tâmplă. Dar m-aş simţi mult

mai stimulat dacă ai fi logodnica mea. Te iubesc atât de mult, Ginny. Eşti de acord? Spune că accepţi!

- Clive, nu... nu pot...

Ochii lui Ginny luceau de lacrimi. Simţea un nod în gât şi abia reuşea să şoptească.

- De ce nu poţi, iubito? In dragoste nu există „nu pot“.

Ginny îşi desprinse mâinile dintr-ale lui.

- Tocmai de-asta, Clive, dragul meu. De-asta nu pot. Te... te plac mult, foarte mult, ştii bine, şi-ţi admir enorm hotărârea. Dar să mă mărit cu tine...? Nu, Clive, îmi pare rău... Pentru o căsătorie... pentru o căsătorie e nevoie de iubire, iar eu nu simt aşa ceva faţă de tine.

- Vei simţi, iubito, insistă Clive. Nici n-am avut prea mult timp. Vei ajunge şi tu s-o simţi, la fel ca mine, cu timpul.

- Nu, Clive, deveni Ginny dintr-o dată fermă - atât de fermă şi fără speranţă, încât Clive se retrase încet, privind-o prin întuneric.

- Ginny, nu cumva ai pe altcineva...?

N-ar fi fost cinstit să-l mintă, când îi făcuse cinstea de a o cere în căsătorie. Ginny ştia că, cel puţin lui Clive, trebuia să-i mărturisească.

Nefericită, dădu din cap.

- Există cineva, spuse ea. Există, dar n-am... nu am nici o speranţă...

- E vorba de... Jas Lawrence?

Ginny confirmă din nou, şi deodată îşi rezemă capul pe umărul lui. Clive îi mângâie părul. Un timp rămaseră tăcuţi. Apoi, Clive spuse:

- Iubita mea, timpul le rezolvă pe toate. Voi încheia un pact cu tine, prinţeso. Ne vom vedea din când în când la Sydney, ca prieteni. Nu-ţi cer nimic

mai mult decât să te văd. Iar dacă sentimentele tale se vor schimba şi vei începe să mă iubeşti aşa cum vreau eu, am să aştept. Ce zici?

- Zic că ar fi necinstit faţă de tine, murmură ea neajutorată.

- Draga mea prinţesă. Lasă în seama mea grija asta. Mi se pare destul de cinstit s-o stabilim acum. Şi e o învoială care trebuie să fie pecetluită aşa cum se cuvine - printr-o sărutare.

îi puse o mână sub bărbie, ridicându-i încet faţa spre el.

Sărutul începu la fel de încet, destul de blând, până când deodată, cu un geamăt de adâncă frustrare, Clive îşi dădu frâu liber pasiunii. Ginny încercă să-l împingă, iar Clive, simţindu-i împotrivirea, ridică într-un târziu capul.

Astfel îi surprinseră cele două siluete care se apropiau pe cărarea dintre alei. Ginny recunoscu statura înaltă şi umerii laţi ai lui Jas Lawrence şi jarul ţigării în întuneric. Şi ştiu că îi văzuse, pe ea şi Clive, încleştaţi în acea îmbrăţişare pătimaşă.

Rosana risipi şi ultima umbră de îndoială.

Chicotitul ei amuzat, gutural, din adâncul gâtlejului, răsună până la urechile lui Ginny.

- Iubitule, suntem în plus aici. Hai să schimbăm direcţia, să-i lăsăm în pace pe cei doi porumbei. Cred că oricum Mona n-ar mai fi avut mult timp aceeaşi guvernantă - n-am dreptate, Jas?

Capitolul 10

Următoarele câteva zile trecură pe nesimţite. Lui Ginny îi era dor de diversiunile proprii vizitelor lui Ted şi Clive. Singurătatea îi era accentuată de felul subtil în care Rosana căuta să-l monopoliezeze pe Jas cu fiecare ocazie.

Acum, când viitorul Monei fusese hotărât, interesul Rosanei faţă de fiica ei pierise din nou. Ginny era lăsată s-o distreze, chiar şi în afara orelor de curs, în timp ce mama ei se învârtea prin casă plângându-se de plictiseala vieţii la ţară.

Alteori, Rosana se aşeza la Bechstein, iar Ginny auzea muzica scurgându-se fluid din degetele ei suple. In acele momente, reuşea să-şi învingă antipatia, recunoscând-o pe sublima artistă Pirelli. Nu încăpea nici o îndoială că, în ţara muzicii, Rosana Pirelli era o adevărată regină.

Cu o asemenea ocazie, Jas Lawrence intră pe neaşteptate în living, unde Ginny şi Mona decupau diverse ilustraţii din reviste pentru a le lipi în

caietul de amintiri al fetiţei.
Când Jas o chemă pe nume, Ginny ridică privirea. Fusese ocupată să amestece făină cu apă într-o ceaşcă veche, pentru lipit, şi nu-l auzise apropiindu-se.
- Virginia, ai putea veni un moment, te rog? Aş dori să-i cânţi Rosanei, dacă n-ai nimic împotrivă.
Ginny puse ceaşca jos, privindu-l cu ochi mari.
- O, nu, Jas, te rog. N-aş fi în stare. {i, sincer, nici nu mi-ar face plăcere. Nu-mi vine deloc să cânt când o poate face divina Pirelli însăşi. Prefer să ascult.
Jas veni până lângă ea.
- Te rog, insistă el, nu vrei să-mi faci o plăcere? I-am spus că eşti o pianistă excepţional de înzestrată şi ar dori să te asculte. Nu mă refuza.
Ochii lui cenuşii erau aproape rugători. Lipsa totală a aroganţei din adâncurile lor o înduplecă pe Ginny.
- Bine... acceptă ea, deşi fără tragere de inimă.
Când intră în cameră, Rosana o salută cu destulă bunăvoinţă, eliberând încântată scaunul de la pian.
- Jas mi-a spus că eşti destul de îndemânatică, spuse ea pe un ton indulgent. Mi-ar face mare plăcere să te ascult, draga mea.
Umilă cum se simţea, Ginny putu să-i ierte uşor condescendenţa. Unei Pirelli i se îngăduia aproape orice.

Rosana se relaxa pe canapea, pregătindu-se să se distreze. Jas aruncă o privire spre Ginny şi o încurajă cu o uşoară înclinare a capului.

Ginny începu să cânte.

Ştia că avea o tehnică aproape perfectă, un repertoriu flexibil, şi trecu de la o bucată la alta, interpretând câteva pasaje extrem de dificile cu aceeaşi siguranţă şi uşurinţă ca pe cele mai simple. Observă expresia Rosanei, iniţial surprinsă, apoi încurcată şi, în sfârşit, atentă şi nervoasă, în timp ce o studia cu ochii îngustaţi.

Când Ginny se opri, Rosana o lăudă cu mărinimie, deşi fără plăcere sinceră. Nu întârziase să recunoască nivelul excelent al interpretării. Numai Jas părea să-şi dea seama că ceva anume lipsea...

Se apropie de Ginny, privind-o nedumerit.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el blând. Poţi mult mai mult, Virginia. Te reţine ceva, nu-i aşa? Nu pui destul suflet. Sună lemnos... Ei bine, orice e preferabil în locul unei interpretări lemnoase.

îşi scoase tutunul şi-şi scutură puţin în palmă, rezemându-se de perete.

- Cântă-mi piesa lui Sibelius - ştii la care mă refer, îi ceru el, fără să ridice privirea.

Vorbise atât de încet, încât Ginny abia distinse cuvintele, dar ceva nedefinit o sili să se spună.

Avea senzaţia că se îneca în valurile dulci-amare ale melodiei triste care curgea din degetele ei. Cânta cu

patimă şi fără speranţă, imprimând refrenului o stăruinţă a sensului şi o durere a sufletului de nedescris în cuvinte.

Dintr-o dată se întrerupse, cu ochii plini de lacrimi, clătinând neputincios din cap spre Jas.

- Nu... pot continua...

Vocea îi răguşise de-a binelea.

Nu putu privi spre locul unde stătea Rosana, încremenită. In timp ce mergea către uşă, mai auzi glasul lui Jas:

- Virginia, stai...

- Las-o în pace, iubitule, răsună vocea leneşă a Rosanei. {tii, oricui i se permite o mică scenă temperamentală. Este o licenţă emoţională permisibilă, când poţi cânta atât de bine ca ea. {i, Jas, nu uita că fata e îndrăgostită. Despărţirea e o atât de dulce durere, fie şi numai pentru două săptămâni.

- E nefericită, Rosana. Bănuiam de mult, acum sunt sigur.

Cuvintele lui Jas abia mai ajunseră la urechile lui Ginny. Aveau tonalitatea mirată a unei mari descoperiri, dar răspunsul Rosanei se pierdu, căci Ginny închise uşa în urma ei şi porni încet înapoi spre camera unde o aştepta Mona, încercând să-şi revină.

A doua zi, Ginny preferă să-i evite pe amândoi. La ora mesei, îl abordă pe Jas.

- Aş putea s-o duc pe Mona la familia Mayberry în după-amiaza asta? îl întrebă ea. Am promis să-i vizitez şi nu mi-au mai rămas multe zile. Nu vreau ca Marella să mă creadă nepoliticoasă şi mă tem că va rămâne cu impresia asta dacă dispar fără să-mi iau rămas bun.

- Da, desigur, acceptă Jas fără ezitare. Luaţi Holden-ul - e mai comod decât Land Rover-ul.

Când se întoarseră, tocmai se întuneca.

Jas Lawrence le ieşi înainte pe trepte şi deschise portiera maşinii, ajutând-o pe Ginny să coboare. Observându-i imediat aerul întunecat şi hotărât, Ginny ridică privirea spre el imediat ce trânti portiera.

- S-a întâmplat ceva.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

- A luat foc pădurea, dincolo de golul de-acolo, spre Smedley's Creek, o informă Jas fără nici un preambul.

Un incendiu!

Abia atunci înţelese Ginny că văpaia roşiatică pe care o văzuse scăldând cerul, dincolo de munte, nu provenea de la soarele care apusese.

Ginny o culcă pe Mona, apoi reveni în hol, unde Rosana şi Jas stăteau faţă în faţă, discutând cu aprindere.

în ochii lui Jas se zărea o lucire ca de oţel. Faţa Rosanei, dimpotrivă, nu exprima decât bosumflare.

Apropiindu-se, Ginny o văzu punându-i o mână pe braţ, cu un gest împăciuitor.

- Dar, iubitule, în nici un caz nu e nevoie să te duci în noaptea asta, nu-i aşa? Nici măcar n-a luat foc pe proprietatea ta!

- Nu încă, răspunse scurt Jas. Rosana, am încercat să-ţi explic de nu ştiu câte ori că sunt dator să mă duc, şi eu, şi oamenii mei. Pe lângă faptul că, întâmplător, sunt ofiţerul de pompieri al districtului, aşa procedează orice pădurean responsabil când vecinul are nevoie. Vor veni toţi oamenii apţi de muncă din regiune şi trebuie să fie organizaţi corect în formaţii. Focul profită imediat dacă lipsesc coeziunea şi hotărârea. Nu te duci şi dai în el la nimereală, să ştii!

Rosana făcu o mutră plouată.

- Da, iubitule, cred că ai dreptate. Mă bucur să spun că n-am fost niciodată implicată în aşa ceva, deci n-am de unde să ştiu. Totuşi, chiar s-ar putea să lipseşti câteva zile? Am auzit bine, zile ai spus, nu ore?

- Zile. Ascultă, Rosana, nu mai am timp să stau aici la poveşti. Trebuie să plec imediat.

- Păi, pisoiaş, în cazul ăsta plec şi eu.

Ridicându-se pe vârfuri, Rosana îl sărută scurt.

- Diseară am să-i telefonez agentului meu, ca să trimită un avion după mine la Billoola, mâine-dimineaţă. Mă poate duce Virginia cu maşina până acolo.

Jas se întoarse spre Ginny.

- Am să-ţi las Holden-ul, spuse el scurt, şi-i voi lua cu mine pe toţi băieţii, cu excepţia lui Jim Sparks. Deocamdată ne putem lipsi de el şi e bine să aveţi un bărbat cu voi în casă. E totul clar?
- E clar... murmură Ginny, şocată de neaşteptata întorsătură a evenimentelor.
- Bine. Mă duc să-mi iau echipamentele şi pe urmă plec să adun oamenii. La revedere, Rosa - pe tine am să te văd când vii după Mona, sau poate intenţionai ca Virginia s-o ducă la Sydney?

Rosana zâmbi seducător.

- în nici un caz, Jas. Voi veni aici, iubitule. Mă gândeam că atunci Virginia va putea să plece şi o să stăm câteva zile împreună, numai tu, eu şi Mona.

Jas dădu din cap, cu gândul la altele.

- Discutăm noi mai încolo...

Şi, cu un scurt salut de rămas-bun, dispăru în întuneric.

A doua zi dimineaţa, la ora zece, Ginny o conduse pe Rosana la pista de aterizare şi, în curând, micul avion charter apăru pe cer, coborând prin văzduhul încins şi încremenit.

Rosana îi mulţumi formal lui Ginny pentru drumul cu maşina, o instrui la fel de formal să se ocupe de fiica ei până avea să se întoarcă, apoi urcă graţios scara pe care i-o instalase pilotul, mai făcu un semn cu mâna şi intră în avion.

După prânz, Ginny o duse pe Mona la vadul lor favorit, unde-şi petrecură aproape toată după-amiaza. In aer începuse să se simtă miros de fum. Până şi mica Mona dădea semne de nelinişte.

Seara, jucară şah chinezesc până la ora de culcare.

O trezi din somn un sunet nefamiliar, pe care nu-l mai auzise de mult timp. Era foşnetul mătăsos al plopului de lângă verandă, cu frunzele fremătând în vânt. Ginny se rezemă de balustradă, simţind în obraz briza răcoroasă. Era aproape dimineaţă. La răsărit apăruse o geană de lumină cenuşie, anemică pe lângă vâlvătaia roşie de la orizontul apusean. Aproape că se zăreau limbi de foc repezindu-se spre cer. Vântul aducea dintr-acolo tăciuni aprinşi.

Ginny se întoarse la pat şi rămase trează, încordată, până sosi ora deşteptării.

Când intră în bucătărie, îl găsi acolo pe Jim Sparks, discutând cu soţia lui.

- Dimineaţa asta nu se-arată deloc bine, spunea el, clătinând din cap. Ce vânt bestial! Taie-mă, omoară-mă, nu pricep de ce-a trebuit tocmai acum să s-aprindă pălălaia. Păi cu vântul ăsta, în veci n-au s-o ţină ei în loc... Foc şi pară s-o făcea şefu', vântu-o să sufle flăcările drept peste copacii lui!

Ginny se cutremură, cu gândul la anii lungi de îngrijiri, aşteptând ca arborii să ajungă la maturitate.

Spre prânz, de la orizont de revărsau nori uriaşi de fum. Iar din fum apăru Jas Lawrence, sărind din Land Rover aproape înainte de a se opri. Avea ochii înroşiţi şi părul albit de cenuşă. Cămaşa îi atârna pe trup, zdrenţuită, ruptă de crengi, arsă de scântei şi jăratic.

Nu părea obosit, aşa cum se aşteptase Ginny. încordat, viguros, puternic, emana numai energie acumulată şi strict controlată. Nu pierdu vremea cu politeţuri.

- Mă tem că focul a scăpat de sub control pentru o vreme, spuse el simplu. Vine drept spre hotarul nostru de sus. Pe moment, îl lăsăm în pace. Vântul îl va împinge direct în contrafocurile mele şi sper că sunt destul de largi şi bine degajate ca să-l oprească pe loc. De-acolo va fi nevoit să ardă pe diagonală, suflat de vânt pe hotarul lateral, unde-l vom prinde din nou, pe un front îngust. într-un fel, acum vântul ne ajută, cu condiţia să nu arunce scântei peste contrafoc.

Când continuă, Jas păru pentru prima oară îngrijorat.

- Pentru orice eventualitate, vreau să luaţi Holden-ul şi să plecaţi la Billoola. O să vă găzduiască doamna Sumner, la magazin. Pe Jim trebuie să-l iau cu mine, acum avem nevoie de toţi oamenii. Şi nu vreau să mai am pe cap şi grija a două femei şi-o fetiţă, singure aici, dacă nu iese cum ne aşteptăm.

- Dar nu te putem ajuta şi noi cumva, Jas? întrebă Ginny, deznădăjduită.

- Mă puteţi ajuta făcând exact ce vă spun eu, replică el aspru.

{i, dând scurt din cap, plecă iar.

Ginny şi Sparky se priviră în ochi, apoi menajera ridică din umeri, resemnată.

- Hai să împachetăm câtva lucruri de trebuinţă şi să mergem, spuse ea. Bietul Jas! Prin ce-o fi trecând!

- Lucrurile Monei şi ale mele le aduc eu, Sparky.

Ginny se întoarse, luând-o pe Mona de mână.

- Ce luăm cu noi, Ginny? se interesă fetiţa. Vreau să le luăm pe toate - pânzele, vopselele, toate, nu vreau să ardă.

- N-au să ardă, Mona, declară Ginny cu o convingere pe care n-o simţea aproape deloc; auzea vuietul flăcărilor în vânt, iar fumul se îngroşa tot mai mult. Unchiul Jas nu va lăsa să ia foc casa. E bine pregătit, iubito.

In urechi, însă, continuau să-i sune cuvintele lui Jas: „Pentru orice eventualitate“... „dacă nu iese cum ne-aşteptăm“... Până şi Jas avea mari îndoieli.

In timp ce Mona alerga să-şi adune picturile, Ginny intră în camera ei, unde deschise valiza cea mai mică. Alese hainele pe care le considera strict necesare, apoi se duse în baie să ia obiectele de toaletă şi le împa- chetă şi pe ele.

Cu mâini tremurătoare, scoase din sertarul de sus

cutia de piele gri cu ornamentul de sidef pe care i-l

cumpărase Jas. O ţinu strâns un moment, rugându-se în tăcere ca Dumnezeu să-l ocrotească. Ce importanţă avea că era al Rosanei, nu al ei, atâta timp cât rămânea viu şi nevătămat?

Simţi că începeau să-i revină puterile.

Puse cutia în valiză, închise cataramele, luă lucrurile Monei şi duse totul la maşină.

Drumul de şase kilometri până la Billoola păru interminabil. în spatele lor, cerul era plin de fum, scântei şi flăcări.

Doamna Sumner ieşi să le ajute, agitându-se îngrijorată.

- Ştiam eu c-o să izbucnească pân-la sfârşitul verii, spuse ea. Pete de-un veac tot zice că-i de-ajuns doar o neatenţie ca să ia foc tot districtu' - şi-acuma, poftim de vezi! Haideţi, Sparky, Mona, scoateţi-vă toate astea că v-aduc eu o cutie în care să le duceţi.

După ce-şi puse toate lucrurile în ordine, Ginny reveni cu privirea la cutia de piele cu talismanul. Absenţa lui Jas şi primejdia care plana peste Noosa lui iubită făceau ca darul să pară şi mai preţios. Deschise capacul... şi rămase încremenită, cu ochii holbaţi.

Cutia era goală. Pe stratul de catifea neagră nu se afla nimic, deşi adâncitura de forma ornamentului arăta clar că acesta fusese acolo.

Ginny avu senzaţia că primise o lovitură. O

clipă, nici nu mai putu respira. O cuprinse o presimţire rea. Nu se putea să-l fi pierdut! Era cu neputinţă! Mai ales

într-un asemenea moment! Putea să aducă un ghinion îngrozitor - pentru Jas, pentru Noosa, pentru ea însăşi. Mai degrabă ar fi murit, decât să piardă darul de la el.

Cu mişcări mecanice, ieşi pe veranda casei, unde o găsi pe fetiţă.

- Mona, întrebă ea, ştii mica agrafă de păr cu sidef şi argint pe care mi-a cumpărat-o unchiul tău Jas de la Sydney? N-ai văzut-o cumva, păpuşă? Puteam să jur că era în cutia ei gri, dar nu-i acolo.

Mona o privi pe furiş, scurt, înroşindu-se ca focul.

- Ginny, e... e în sertarul tău. Alaltăieri m-am uitat la ea, când te-am auzit că veneai şi am ascuns-o sub... sub nişte batiste. Ai... ai intrat aşa de repede că n-am avut timp s-o pun la loc în cutie.

O privi neliniştită. Niciodată nu mai văzuse pe faţa lui Ginny o asemenea expresie.

- Doar m-am uitat la ea, Ginny, pe cuvântul meu, se grăbi ea s-o asigure. Nici nu i-am desfăcut prinzătoarea, doar am ţinut-o în mână... N-am stricat-o...

- Da, iubito, sunt sigură că n-ai stricat-o, răspunse Ginny, cu voce sugrumată.

Pe gene îi luceau lacrimi. Trebuia să ia

podoaba. N-o putea lăsa în casă, tocmai acum. Dacă se întâmpla ceva, nimic, niciodată, n-avea să-i mai amintească de Jas.

- Mă duc înapoi s-o iau, se hotărî ea dintr-o dată.

- Dar de ce? întrebă nedumerită Mona. Ai spus că n-o să ia foc casa, deci nu e nici un pericol. N-ai spus tu că unchiul Jas e pregătit?

- Ba da, aşa şi este, răspunse Ginny cu falsă convingere. Dar vreau... vreau s-o am cu mine, în caz că... în orice caz. Ştii, îmi poartă noroc - ca un trifoi cu patru foi, sau o potcoavă.

în timp ce se apropia de Noosa, observă că vălătucii de fum nu se mai ridicau dinspre hotarul de sus. în schimb, flăcările lingeau partea laterală a colinei până la jumătate din înălţime, mult către stânga casei. Ajunseseră mai aproape ca oricând, iar Ginny distingea în depărtare siluete negre pe fundalul învăpăiat. însemna că incendiul nu trecuse de con- trafocul lui Jas, iar oamenii îi ţineau piept pe marginea cu iarbă a proprietăţii învecinate.

Ginny parcă maşina în faţa uşii şi se duse direct în dormitor. într-adevăr, agrafa cu sidef se găsea sub vraful de batiste curate. O privi lung, plimbându-şi degetul peste banda de argint bătută în turcoaze.

în sfârşit, o luă în palmă, cu un sentiment de încurajare nemărginită.

închise sertarul, ieşi din cameră, străbătu holul şi ajunse pe verandă - drept în braţele lui Jas Lawrence.

Mâinile lui se repeziră s-o apuce de încheieturi, iar Ginny întâlni privirea severă a doi ochi cenuşii.

- Trebuia să m-aştept, spuse el, furios dar şi amuzat. Imi încalci instrucţiunile, ca de obicei. Ce dracu' te-a apucat să vii înapoi aici, tocmai într-un moment ca ăsta?

Ginny simţi că o părăseau puterile. Inima îi bătea dezordonat, în panică.

- M-am... m-am întors doar ca să iau ceva, se bâlbâi ea, neajutorată.

In clipa următoare, Jas zări partea argintie a ornamentului, ieşindu-i din pumn.

{i rămase împietrit.

Ii ridică încet mâna, îi desfăcu uşor degetele şi dezvălui comoara. Stătea cuibărită în căuşul palmei, între ei, netedă, nespus de frumoasă.

- După asta te-ai întors? întrebă el cam repezit.
- Da, şopti Ginny, cu ochii ca două lacuri imense pe chipul palid.
- De ce?
- Păi, mi-am... mi-am spus că s-o iau la mine, înţelegi... Am luat cutia şi, după ce-am ajuns la Billoola, am descoperit că... nu era înăuntru.
- {i te-ai întors până aici numai pentru ea?
- Da.
- De ce? întrebă el din nou.

- Nu... nu ştiu... M-am întors şi gata.
Ginny nu mai ştia ce să spună.
Jas luă podoaba şi o învârti încet între degete. Albeaţa ei lăptoasă, curată, contrasta cu mâinile lui înnegrite.

- înseamnă chiar atât de mult pentru tine, Virginia? întrebă el încet.
Ginny dădu din cap, nefericită.
- Fiindcă a înlocuit-o pe cea rămasă de la mama ta? Pentru că păstra neşterse toate acele amintiri de demult? continuă el cu gravitate.
Cu lacrimile tremurându-i ca boabele de rouă pe genele lungi şi negre, Ginny încuviinţă din nou.
- în parte, recunoscu ea cu voce şovăitoare.
- Şi cealaltă parte care e? Hai, Virginia, nu e momentul să ne jucăm cu jumătăţi de adevăr.
Privirea lui Jas era iscoditoare şi insistentă. Ginny se simţea ca hipnotizată. Din nou se formase un fir magic, trăgând-o spre el. Nu îndrăznea nici măcar să vorbească, de teamă să nu risipească iar vraja.
- Nu cumva... în parte numai... fiindcă o aveai de la mine? stărui Jas, cu o blândeţe neobişnuită pentru el.
Ginny dădu din cap, ameţită, cu un gest involuntar. Parcă acelaşi fir magic i-ar fi mişcat capul, în sus, apoi în jos, o singură dată.
- Ah-h-h...! expiră Jas prelung, cu un oftat de satisfacţie.
Introduse agrafa în buzunarul cămăşii, încheie nas-

turele kaki şi luă din nou mâinile lui Ginny într-ale lui, cuprinzându-le strâns, cald.

- Virginia, începu el, pe un ton ciudat de tandru, îţi va fi mai uşor dacă o spun eu primul? Te iubesc, dragostea mea. înţelegi? Te iubesc şi vreau să fii soţia mea.

- O, Jas...!

Firul magic îi trăsese unul în braţele celuilalt. Jas o strângea la piept şi o săruta cu o pasiune care-i tăia respiraţia.

- Dumnezeule!

Se opri, îndepărtând-o puţin de el. Cu glas înăsprit şi o idee cam nervos, o întrebă:

- Ce mai trebuie să fac ca să smulg şi de la tine o mărturisire, scumpa şi independenta mea Ginny?

Ginny râse zguduită.

- Te iubesc, Jas... întotdeauna te-am iubit, recunoscu ea, în sfârşit ascultătoare. O, Jas, îţi dai seama cum m-ai numit? Mi-ai spus Ginny!

- {i aşa am să-ţi şi spun, dacă am chef! replică Jas, cu o undă din vechea lui aroganţă. Ce naiba, în fond eşti femeia pe care o iubesc! Ginny, iubita mea, scumpa mea mică, marea mea dragoste - în toate felurile astea am să-ţi spun!

Incepuse s-o sărute din nou, iar braţele lui Ginny se strecurară peste cămaşa lui ferfeniţită, pentru a-l cuprinde pe după gât. Trecu un timp până când Jas se desprinse din îmbrăţişare, continuând totuşi s-o ţină strâns de o mână.

- Stai puţin jos, îi ordonă el. Toată povestea asta, pe lângă incendiu, e prea mult pentru mine. Avem focul sub control, Ginny, dar va trebui să mă întorc. Am văzut Holden-ul plecând din Billoola şi m-am temut că se întâmplase ceva.

O aşeză lângă el, cercetându-i sever chipul.

- Virginia, în situaţia de faţă există un aspect care nu mă încântă deloc.

îl privi alarmată. Jas continuă:

- Vrei să spui că, simţind pentru mine ceea ce simţi, ai fi fost gata să pleci din Noosa, refugiindu-te în braţele iubitului tău artist?

- E artist, dar nu e iubitul meu, Jas, dragule. Se numeşte Clive Barratt şi e un băiat foarte drăguţ, cum ţi-am mai spus. Nu uita cât bine i-a făcut Monei.

- Toate bune şi frumoase, mârâi Jas nervos, dar atunci de ce m-ai făcut să cred că erai îndrăgostită de el până peste cap? Ştii ce tortură a fost asta pentru mine, sadica mea mică şi drăgălaşă?

Ginny ridică din umeri cu un gest de neputinţă.

- Cred... cred că am făcut o prostie, dar mi-a mai cârpit şi mie amorul propriu, şi trebuie să recunoşti că apăreai mereu în cele mai nepotrivite momente. Şi, oricum, am crezut tot timpul că urma să te însori cu Rosana.

- Cu Rosana! exclamă Jas, nevenindu-i să creadă. Doamne fereşte şi apără! Chiar vorbeşti

serios? Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

- Am... Aşa am crezut, doar...

Jas o privi atent.

- Ţi-a spus ea ceva, poate?

- Puţin, recunoscu evaziv Ginny.

- Inţeleg, murmură el grav. Ginny, am să-ţi spun câte ceva despre Rosana. Inţelegi, în felul ei ciudat, l-a iubit foarte mult pe fratele meu, iar la moartea lui a fost în pragul unei crize de nervi. Cred că ştia, în subconştient, că era măcar parţial vinovată, ceea ce o dobora. E greu să trăieşti cu conştiinţa încărcată. Nici nu ştii cât de rău mi-a părut pentru ea.

Se opri, frecându-i încheietura mâinii cu degetul mare, în timp ce-şi căuta cuvintele.

- N-ai de unde să ştii, dar Gideon şi cu mine semănam leit, incredibil chiar. Când eram mici, lumea ne credea gemeni. Presupun că această asemănare exclusiv fizică a făcut-o pe Rosana ca, după moartea lui, să-şi mute afecţiunea înspre mine. Am ştiut asta tot timpul, n-am făcut nimic ca s-o încurajez, dar nici n-am oprit-o, pentru că o ajuta să reziste, să-şi revină, să-şi refacă puterile. In tot acel timp, sentimentele pe care credea că le avea pentru mine au scăzut proporţional, până n-a mai rămas aproape nimic. Acum poate sta din nou pe picioarele ei şi, când va sosi momentul, o va face, cu toată demnitatea ei caracteristică. Iar acel

moment a sosit. Inţelegi, iubito?

Ginny dădu din cap. O dată cu înţelegerea, se ivea şi o sinceră şi matură compasiune la adresa Rosanei, care trecuse printr-o încercare atât de grea.

- Da, înţeleg, Jas. Iar Mona a suferit şi ea din aceleaşi cauze, nu-i aşa? Dar acum va fi mai bine.

- Va fi mult mai bine pentru toată lumea. Rosana va putea lega o relaţie mult mai strânsă şi mai afectuoasă cu ea, o dată ce eu voi ieşi din combinaţie.

Se ridică, făcu un pas şi se întoarse, privind-o de sus în jos.

- Acum trebuie să plec, iubito. Aşteaptă-mă la Billoola. Casa e în siguranţă, şi copacii, nu mai e decât o chestiune de timp până vom stinge complet focul...

După un moment de nehotărâre, reveni şi o îmbrăţişă din nou, cu tandreţe.

- Iubito, trebuie să-ţi prezint câteva scuze înainte de a pleca, recunoscu el, încurcat. De mult voiam să-ţi spun, apoi mi-am zis că n-avea nici un rost, văzând cât de îndrăgostită păreai să fii de băiatul ăla, Barratt. Mă rodea o gelozie oarbă. Cred că m-am îndrăgostit de tine chiar din prima zi, când te-am scos din apa mării - te-ai fi aşteptat? Ce lovitură pentru mine, să-l găsesc pe Barratt în cameră, când te-am condus acasă! N-am vrut, n-am putut să cred că erai una din-alea... Când am

ajuns să te cunosc mai bine, mi-am dat seama cât de amarnic mă înşelasem. Dar apoi am avut impresia că erai îndrăgostită de el şi iar m-a apucat gelozia. M-am purtat ca o brută, nu-i aşa? Nici n-a fost nevoie ca Ted să-mi spună prin ce mizerii tre- cuseşi, iar eu le îngreunam acum şi mai mult. Niciodată nu mi-ai mărturisit nimic despre cariera ta muzicală şi motivele pentru care a trebuit s-o abandonezi.

- Taci, Jas, murmură Ginny încet, privindu-l cu adoraţie. Nu ştiu ce ţi-a spus Ted, dar asta nu mai contează. Totul a rămas în trecut...

- Mă rog, acum nu-ţi mai poţi făuri o carieră muzicală, spuse el ferm. Cariera de a fi doamna Jas Lawrence e de ajuns pentru oricine, dar vei putea din când în când să cânţi câte o melodie dulce-amară - numai pentru mine.

O sărută scurt şi apăsat, apoi o îndepărtă de el.

- Dumnezeule mare! Trebuie să încetăm odată cu echivocul ăsta, şi cât mai repede. Nu mai suport. Ne vom căsători imediat ce reuşesc să fac pregătirile. {i...

O privi dintr-o dată întrebător.

- ...crezi că vei reuşi să-ţi respecţi jurământul de iubire, cinste şi supunere?

- Am să-ncerc, Jas, răspunse ea umilă.

- Ei bine, dacă ţi-l încalci, ai să fii pedepsită - uite-aşa! declară el sever, arătându-i pe loc cum.

Ginny îi răspunse la sărut cu aceeaşi fervoare. Din

partea ei, era cea mai plăcută pedeapsă pe care şi-ar fi putut-o dori cineva.

Sfârşit